

Publications Iranschahr
No. 13

شماره ۱۳
از انتشارات ایرانشهر

شرح حال و آثار

سید جمال الدین اسدآبادی

معروف به افغانی
جلد اول

بقلم میرزا لطف‌الله خان اسدآبادی همشیره زاده سید
با بعضی ملحقات بقلم فضایی دیگر

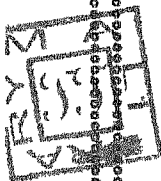
Seyed Djemal-ud-Din
Afghani

(Sa biographie et ses œuvres)

Par

Son neveu M. Lutfullah Khan avec quelques Appen-
dices par des savants différents.

Tom. I.

برلین ۱۳۰۴ — در چاپخانه ایرانشهر چاپ شد

Orientalischer Zeitschriftenverlag Iranschahr G. m. b. H.
Berlin-Wilmersdorf, Augustastraße 1

1926

مندرجات

- ۱ - مولد و نسب و تاریخ ولادت سید جمال الدین
- ۲ - ایام صباوت سید و تحصیلاتش در قزوین
- ۳ - اولین ورود سید بطهران با پدرش
- ۴ - حرکت سید بعثبات با پدرش و تحصیلش در نزد شیخ مرتضی
- ۵ - حرکت سید به مکه از راه هند و رفتنش بکابل از راه طهران و مشهد
- ۶ - حرکت سید از افغانستان بعزم مکه و آمدنش از راه مصر به اسلامبول
- ۷ - ورود سید بار دوم به مصر و فعالیت او در آنجا
- ۸ - حرکت سید به بند و رفتنش بلندن و پاریس
- ۹ - آمدن سید به طهران بر حسب دعوت ناصر الدین شاه
- ۱۰ - حرکت سید به روسیه و ملاقاتش با ناصر الدین شاه و دعوتش بار دوم بایران
- ۱۲ - حرکت سید از راه بصره بلندن
- ۱۳ - ورود سید به اسلامبول بار دوم بدعوت عبدالحمید و وفاتش در آنجا

محققات

- ۱ - سواد مکتوب سید، ۲ - از بیانات و حالات سید، ۳ - مرقومه جناب میرزا سید حسین خان عدالت، ۴ - یک مجاهد بزرگ - سید جمال الدین افغانی، ۵ - برهان الدین بلخی و سید جمال الدین، ۶ - مرقومه جناب سید محمد توفیق

قطعات

- ۷ - از میرزا لطف الله خان، ۸ - از جناب میرزا صادق پروجردی، ۹ - از جناب حاج سید هادی، عم زاده سید

Publications Iranschahr
No. 13

شماره ۱۳
از انتشارات ایران‌شهر

شرح حال و آثار

سید جمال‌الدین اسدآبادی

معروف به افغانی
جلد اول

بقلم میرزا لطف‌الله خان اسدآبادی همشیره زاده سید
بابعضی ملحقات بقلم فضایی دیگر

Seyed Djemal-ud-Din Afghani

[Sa biographie et ses œuvres]

Par

Son neveu M. Lutfullah Khan avec quelques Appen-
dices par des savants différents.

Tom. I.

حاج میرزا علی محمد کاشانی مصمم کلنگه مبلغ ۴۰ لیره برای کتب به بحار
ان کتب داده‌اند و ما هم قیمت آنرا از ۳ تا یک شلنگ و نیم نزل دادیم.

برلین ۱۳۰۴ — در چاپخانه ایران‌شهر چاپ شد

Orientalischer Zeitschriftenverlag Iranschahr G.m.b.H.
Berlin-Wilmersdorf, Augustastraße 1

1926

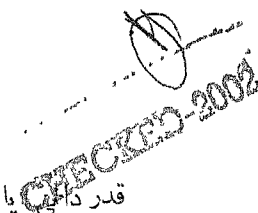
تصویر جناب میرزا علی محمد کاشانی مقیم کلکته که
مبلغ چهل لیره برای مخارج طبع این کتاب از کیسه
فتوت خود بذل کرده‌اند و ما هم بدین وسیله قیمت
کتاب را از سه شلنگ يك شلنگ و نیم تنزل دادیم
تا هر کس بتواند استفاده کند.

جناب میرزا علی محمد فرزند حاج محمد حسن ابن حاج
محمد علی ابن حاج عبدالباقی ابن حاج محمد جعفر کاشانی ابن آقا
محمد صادق میباشند و آقا محمد صادق مذهب زردشتی داشته و
امش وزیر پسر مهربان بوده و در زمان سلطنت نادر شاه افشار
مسلمان شده و در یزد ساکن گردیده است.

قدر دانی

بملا آقای میرزا علی محمد کاشانی

قدر دانی یا شکر گذاری چیزی است که هر فرد بشر را طبعاً و طبیعتاً تشویق بعمل مینماید. میل بشکر گذاری و قدر دانی چیزی است که خداوند متعال برای تعلیم به بنی آدم خود پسندیده است و «لئن شکرتم لازیدنکم» حاکی به همین امر است از این که فلاسفہ بزرگ و دانایان سترگ برای هر کار و عمل جوائز و انعامات قرار داده اند تا همان جوائز مورت تشویق عامل گردیده پینسرفت و ترقی در عمل خویش بنماید و این اصولی است که غریبان از شاگردان مدارس شروع کرده تا به مقامات عالیہ بیک سبک و سیاق می رساتند منلاً طفلی که در کلاس نسبت به سایرین بہتر درس خود را حاضر کرده کتاب قلم یا امانال آن جائزہ می دهند ہر چہ بزرگتر شد جائزہ او ہم بر سر می شود تا کار بجائی می رسد کہ ہزارہا لیرہ در راہ عملی برسم جائزہ گذارده می شود معلوم است ہمین، سبب تشویق غریبان گردیدہ علوم و صنایع را بہ پایہ عالی گذارده و هنوز ہم میگذارند. تشویق بزرگان در سایہ

همان قدردانی چه تواند شد یعنی جائزه که ما در ازای علماء و بزرگان خود به بخشائیم که قابل و سزاوار مقام آنها باشد کدام است؟

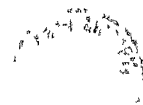
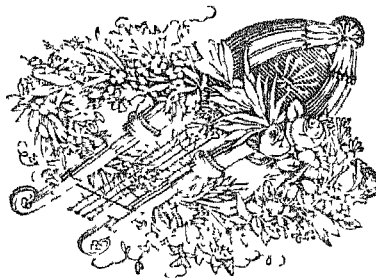
بعقیده نگارنده بهترین جوایز برای اینگونه بزرگان همان قدردانی و ذکر محامد و فضائل آنها است که در حقیقت بجای شکری است که بندگان از خالق مطلق جل شأنه مینمایند و این قدردانی نیز فائده‌اش عاید بخودمان است چه سبب تشویق و ترغیب سایر بزرگان و علماء می‌گردد در خدمات ملیه و ابراز لیاقتهای علمیّه خودشان که تقع آن عاید به افراد ملت است بنا بر این مقدمه این نگارنده با قلم شکسته خود میخواهم برای تشویق سایر فضلا و علمای عصر شمه اشاره به جلالت قدر و عظمت افکار فیلسوف بزرگ مرحوم جمال‌الدین‌الحسینی اسد آبادی متخلص به افغانی بنمایم. چه این سید بزرگوار دارای دو جنبه بود یعنی هم بطول شرقیه واقف و هم بفلسفه غربیه دانا بوده است و چیزی که خیلی مزیت او را ثابت کرد احاطه او بود به سیاست مغرب و موقعیت ملل شرق و پیداری امت اسلامیّه. در این قرن اخیر در این راه مخصوص کمتر از فضلالی اسلام را بنظر داریم که به پایه این فیلسوف شهیر خدمت به جامعه اسلامیّه و ملل شرقیه نموده باشد نظر براینکه محرر شهیر و نویسنده تحریر جناب آقای حسین کاظم‌زاده مدیر مجله شریفه ایرانشهر در برلین دامن همت و قدردانی را به کمر زده حاضر بطبع و نشر سوانح عمری این فیلسوف عالی مرتبت شده‌اند و ما را از طول مقال فارغ ساخته‌اند فقط یک جمله اشاره میکنم که این سید جلیل‌القدر مقصود عمده‌اش این بود و نیز عقیده داشت که هیچ ملتی پی به حقوق خود نتواند برد جز به طی مدارج علم و جز در سایه تعلیم

و تعلم. اگر بدیده بصیرت نگریسته آید خواهیم دید همین است و بس.

تا وقتی که ما نیز مثل غریبان اهمیت بمقام علم و عمل نبخشائیم محال است در میدان تکامل بتوانیم دعوای برابری و همسری با آنان بنمائیم فقط در اینجا در منافع تعلیم عمومی و اجباری به جمله یکی از فضلا ختم گفتار می نمایم: «العلم ینادی باعلی صوته» انا سلطان العالم انا منید ارکان الامم انا الذی من حصنی لا ینزع العزة منه».

هر چه داری اگر بعلم دهی
کافر من اگر زیان بینی
میرزا علی محمد ابن الحاج محمد حسن کاشانی

حکما گفته‌اند که ابراز حق شناسی و تکریم در باره بزرگان نشانه نجات و بزرگی است. این مسئله نه تنها در روابط افراد با یکدیگر بلکه در زندگی اجتماعی ملتها نیز حقیقت و اهمیت دارد و بقدر حفظ آثار عتیقه و صنایع ظریفه جالب دقت است. اظهار قدردانی و حرمت در حق مردان نامور و صاحبان فضل و هنر در میان يك ملت از يك طرف نام و نشان و عظمت مدنی آن ملت را از محو شدن نگه میدارد و او را در نظر تاریخ و اهل تحقیق بزرگ مینماید و از طرف دیگر برای افراد نسل حاضر و نژاد آینده مایه تشویق و سربلندی و وسیله پرورش دادن حس غرور و قوه اراده میگردد!

چون در هر يك از اعمال بشر يك سابق و محرك مادی یا معنوی موجود است یعنی هر يك از کارهای ما تکیه يك امید نفع مادی و یا معنوی میکند پس در مساعی و فداکاریهای بزرگ نیز امیدها و سایقهای بزرگ لازم است و آن جز تشویق و تکریم و تبجیل چیز دیگر نیست. از اینرو هر قدر نام بزرگان يك قوم بحرمت یاد و خدمات، آنان بسط و شرح و تقدیس کرده شود بهمان درجه حس سعی و فداکاری و خدمتگذاری در نهاد افراد

پرورش و قوت می‌یابد. حس تقدیر، يك نوع مكافات اجتماعی است و این حس نه تنها در باره زندگان بلکه در حق مردگان نیز باید بعمل بیاید تا بمشاهده آن، زندگان نیز قوت قلب دریابند و بزرحمات سترگ تن در داده خود را بمقام بلند برسانند.

در کیفیت تقدیر خدمات يك شخص نیز دو نکته را که اغلب ایرانیان در فهم و محاکمه آن بخطا می‌روند در نظر باید گرفت. یکی این است که درجه خدمت يك شخص را يك هیئت جامعه بنسبت اثراتی که در اوضاع زمان حیات خود بخشیده تقدیر باید کردند از نقطه نظر اهمیت آن خدمت در عصر کنونی یا در يك عصر دیگر. مثلاً وقتی که می‌خواهیم بگوئیم که فلان پادشاه و یا فلان فیلسوف و عالم و یا فلان ادیب و شاعر چه خدمتها بجامعه خود کرده اولاً باید اوضاع زمانی را که او در آن زندگی کرده، تدقیق کنیم و ثانیاً اثراتی را که اعمال و افکار او در زمینه فعالیت مخصوص خود تولید کرده پیش نظر بیاوریم تا بزرگی و اهمیت خدمت او معلوم شود. و اگر برعکس، اعمال او را با مقتضیات زمان خودمان مقایسه و محاکمه نمائیم البته بخطا خواهیم رفت چنانکه بسیاری از متجددین ایران از همین راه بخطا می‌روند و اغلب بزرگان و ادبا و متفکرین و علمای ایران را عاری از هر گونه مزیت و فضیلت می‌شمارند!

نکته دوم این است که اگر يك مرد نابغه منتهای ذکاوت و قدرت و لیاقت خود را بکار انداخته ولی بسبب تهاجم موانع گوناگون و یا وفا نمودن عمر موفقاً به‌اشای نیات خود ننشاند باشد باز هم از مقام و علویت او نباید کاسته شود چنانکه مجاهدات در راه حق ولو اینکه نتیجه ندهد در نزد خدا باز متاب و مقبول است. چه اساس در حسن نیت و بذل جد و جهد است.

بنا بر این سید جمال الدین اسد آبادی را یکی از نوابغ سیاسی و متفکرین قرن اخیر ایران میتوان شمرد. اگر چه مقصد اساسی و غایهٔ سیاسی او که عبارت از توحید ملل اسلامی یعنی اتحاد اسلام بود امروزه قیمت عملی و اهمیت اجتماعی ندارد و تقریباً این موضوع از میان رفته است و گرچه سید معظم در پیش بردن این مقصد يك موفقیت قابل توجه احراز نکرد و جهالت و غفلت دول اسلامی از ثمر دادن این شجرهٔ فکر مانع آمد ولی باز مقام او در نزد عقلا و سیاسیون و متفکرین غرب و شرق بلند است و همیشه مایهٔ افتخار ایران شمرده خواهد شد چه میتوان گفت که اغلب نهضت‌های علمی و سیاسی ملل اسلامی در عهد اخیر از منبع فیض تبلیغات و تلقینات او آب خورده است.

ایرانی همواره بوجود چنین مرد بزرگ که نه تنها در وطن خود بلکه در اغلب ممالك اسلامی و در نزد اقوام مهم غرب مصدر آن همه نفوذ کلمه و اصابت نظر و مورد آن همه توقیر و احترام گشته است، البته افتخار باید کند و نام او را در ردیف نوابغ بی نظیر تاریخ خود ثبت نماید تا بدین وسیله هم شکران نعمت و اظهار قدرشناسی کرده و هم در پیش چشم نوباوگان نژاد نوزاد خود يك مثال همت و فضیلت و يك نمونهٔ عزم و اراده و يك مجسمهٔ متانت و بردباری گذاشته باشد.

این کتاب که جزو اول از شرح حال سید جمال الدین را تشکیل میدهد قسمت اساسی آن بقلم مرحوم میرزا لطف الله خان اسد آبادی که همشیره زادهٔ سید بوده نگاشته شده است و مومی الیه در سال ۱۳۴۰ هجری برحمت ایزدی پیوسته و این کتاب را فرزند برومند ایشان آقای صفات الله خان اسد آبادی استنساخ کرده و برای چاپ به ادارهٔ ایرانشهر فرستاده‌اند.

آقای صفات الله خان در باب مرحوم پدرشان که نگارنده این کتاب است، چنین نوشته‌اند:

«تاریخچهٔ احوال سعادت اشتمال حضرت سید جمال الدین را مرحوم پدرم از ایام صباوت تا آخرین وحلهٔ زندگانش که در اسلامبول ماتم اجداد طاهرینش بدست ظلم معاندین مسموم و شهید گردید از روی واقعیت نوشته‌اند و فعلاً موجود است و چون در ایران و بعضی نقاط سرگذشت آن بدر درخشان نایک اندازه تاریخ مانده است، لذا برحسب خواهش جناب محامد آداب آقای محمد حسن خان آزر می اسد آبادی که یکی از جوانان برجستهٔ آزادخواه منور الفکر است، تمام آن را استساخ نموده تقدیم ادارهٔ محترم مینمایم.

مرحوم میرزا لطف الله خان که یکی از آزادخواهان روشن فکر بود و غالباً مقالات حکیمانه و ادبیات بارعش در جراید مرکز طبع و انتشار می‌یافت، از تربیت یافته‌گان فیض حضور فیلسوف مشرق زمین حضرت سید جمال الدین اسد آبادی مشهور به افغانی بود و در دو وحله مسافرتش به پایتخت ایران در خدمت آن سید بزرگوار مشغول استفاده از فیوینات معنوی و کمالات صوری بوده تا روزی که از ایران حرکت فرمودند. میرزا لطف الله خان محرر مقالات سیاسی فارسی حضرت سید بوده‌اند. علاوه از مقام قرابت که همسیره زاده‌اش هستند بستگی معنوی هم با آن روح پاک داشته‌اند. قلمایند و مثنویاتی که در توصیفش سروده‌اند شاهد این مقال است. همچنین سید هم محبت مخصوص با مرحوم والدیم داشته‌اند و مکرر در مجمعیهای عالی او را در حضور عالی و دانی بملاطفت و محبت نواخته بودند. اینک سواد کاغذی را که از پاریس بتاريخ ۱۳۰۱ بمرحوم والدیم مرقوم فرموده‌اند ذیلاً

می نگارد» :

سواد مکتوب : نور دیده میرزا لطف الله !
مکتوب تو که کاشف بر حسن طویت و طهارت سریرت
و لیاقت ذاتیه و استعدادات فطریه بود رسید بسیار
خوش شدم خصوصاً عبارت آن که در نهایت انسجام
و غایت ارتباط بود با مراعات تشبیهات انیقه و استعارات
بدیعه — آفرین بر تو باد! جوانان را ادب زیب و
زیور کمال است معینا نباید بدین اکتفا نمود چون
قناعت بحدی از درجات کمال با وصف اینکه او را
حد و پایانی نیست از دون همتی و پست فطرتی است —
نوشته بودی برای زیارت من میخواستی به پاریس بیائی
چنانچه جهت زیارت من میآئی باید مطیع شده امر نمائی —
حال موقع نیست زمان مناسب دیده تو را خواهم
طلیید — و الا هرگاه خلاف امر نموده بیائی بعظمت
حق سوگند است که مرا در شهر پاریس نخواستی
دید — یاران زنده را سلام برسان — مکارم اخلاق
ناصری را مطالعه کن. جمال الدین الحسینی

راجع بشرح حال سید جمال الدین، تا کنون تفصیلاتی در
بعضی از کتب، اروپائی و عرب و فارسی نوشته شده است ولی در
هیچکدام از روی قطع و تحقیق مولد و اصل و نسب آن مرد
بزرگ را ذکر نکرده اند و تا کنون اصلاً در اسد آبادی و ایرانی
بودن آن سید بزرگوار شبهه و تردید داشته اند.
این کتاب هر گونه شبهه و شک را در این باب ازاله می

کند و ثابت میسازد که سید جمال الدین ایرانی و اسد آبادی بوده است و هنوز از بستگان و خویشاوندان آن مرحوم در اسد آباد زنده هستند.

میرزا لطف الله خان همشیره زاده مرحوم که نگارنده این شرح حال است خود در هر دو بار توقف سید در طهران همراه او بوده و به بسیاری از حالات خصوصی و صفات و جزئیات اعمال و افکار سید پی برده است و در عکسی که سید در طهران باحضور جمعی از علما انداخته است میرزا لطف الله خان نیز در پشت سر سید سر پا ایستاده دیده میشود.

اما مفیدترین شرح حالیکه راجع به سید در زبان فارسی نوشته شده است همانا شرحی است که آقای تقی زاده در سال دوم جریده کاوه در شماره ۳ و ۹ مرقوم داشته و در آنجا خلاصه نوشته های اروپائی و شرقی را جمع و تطبیق کرده تاریخ زندگانی سید را تا يك درجه روشن ساخته اند ولی باز از اظهار تردید در ایرانی بودن سید خودداری فرموده و در آخر مقاله نوشته اند که ایرانی بودن سید قریب به یقین شده است. در ضمن همان مشروحه کاوه در صفحه ۱۰ شماره ۳ چنین نگاشته شده است:

«یکی از آشنایان که در طهران با او مدتی در سفر اولش هم منزل بوده و دهر روسیه هم او را مکرراً دیده روایت میکند که در سفر اول بطهران جوان ایرانی که بعد معلوم شد که همشیره زاده سید بوده همراه بود و سید دو سه صندوق کتب عربی همراه داشت که بتوسط آن جوان به همدان فرستاد.» این جوان بلاشک همین میرزا لطف الله خان است زیرا در همین کتاب خود مینویسد که سید کتابهای خود را در چند صندوق کرده توسط او منزل حاجی امین الضرب امانت گذارد.

مرحوم میرزا لطف الله خان که در سال ۱۳۳۹ یعنی در موقع چاپ کاوه زنده بوده ازین شرح حال مندرج در کاوه نیز استفاده کرده و حتی در بعضی جاها عین عبارت کاوه را استعاره و استعمال نموده است.

با وجود این، نگارش میرزا لطف الله خان بسیاری از وقایع خصوصی و تاریک زندگی سید و مخصوصاً گذارش ایام صباوت و بعدها گفتگوهای او را با ناصر الدین شاه روشن میسازد و در هیچ يك از کتب که راجع بشرح حال سید سخن رانده اند بدین تفصیلات دسترس نمیشود و با اینکه در ذکر بعضی از وقایع اختلاف تاریخ و مباحث با نوشته های دیگر دارد باز ما بدانها دست نزدیم و بحال خود گذاشتیم.

ما چنانکه در مجله هم نوشته بودیم در نظر داشتیم علاوه بر این شرح حال، کلیه آثار فکری و قلمی سید را هم که باز میرزا لطف الله خان جمع کرده و اغلب آنها در هیچ جا چاپ نرسیده در يك جلد بزرگ چاپ کنیم و بهمین ملاحظه دو سه بار در مجله هم تقاضا کردیم که هر يك از فضلا و ادبا و ارباب اطلاع در داخل و خارج ایران چیزی تازه و نگفته در باره زندگی و افکار و اعمال و آثار سید میداند محض خدمت بعالم معارف و ترقی ایران برای ما بنویسد تا ضمیمه کنیم. ولی از يك طرف برای معاونت بمخارج چاپ همت کافی ابراز نشد و از طرف دیگر غیر از سه نفر که عبارت از جناب میرزا حسین خان عدالت و آقای سید محمد توفیق که خود منسوب بخانواده سید هستند و آقای میرزا حسین خان دانش باشند شرحی دیگر در باره سید از آنجا نرسید لهذا ما هم عجزاً بطبع جلد اول اکتفا نمودیم و در مجله های فضیلهای مزبور را نیز که بسیار مفید میباشد در

جزو ملحقات درج میکنیم.

و نیز شرحی را که در جریده ترکی «وطن» منطبعة اسلامبول بقلم عیسی خان افغانی نوشته شده است با چند قطعه اشعار بقلم آقای میرزا لطف الله خان و حاج سید هادی و آقای میرزا صادق بروجردی که در باره سید گفته اند بدین ملحقات ضمیمه کردیم تا بیشتر مورد استفاضه خوانندگان گردد.

درینجا لازم میدانیم که از آقای آقامیرزا علی محمد کاشانی که مبلغ ۴۰ لیره برای مخارج چاپ این جلد مرحمت کرده، بنام معارف ایران تشکر کرده از ارباب همت تقاضا کنیم که برای مخارج چاپ جلد دوم نیز ابراز قوت بنمایند و ارباب اطلاع نیز هر چه در باب حالات و افکار و اقدامات سید معلومات دیگری دارند برای ما بنویسند تا در جلد دوم کتاب درج شود.

در باره شخصیت سید و افکار فلسفی و عقاید اجتماعی او در این مسروحه چیزی ننویسیم و انشاء الله در نشر جلد دوم کتاب که مقاله ها، خطابه ها، مذاکره ها، تألیفات و مخصوصاً مباحثه او با فیلسوف و نویسنده فرانسوی «ارنست رنان» را حاوی خواهد بود، راجع بعقاید و افکار فلسفی و اجتماعی سید نیز شرحی خواهیم نگاشت. و حالا همینقدر متذکر میشویم که زندگانی بر انقلاب و بازحمت و اراده غیرمتزلزل و متانت این نابعه ایران برای هر فردی که آرزوی ترقی دارد سرمشق باید شود.

برلین - آذر ماه ۱۳۰۴ - ح. ل. ایرانشهر

۱ — مولد و نسب و تاریخ ولادت سید جمال الدین

فیلسوف اعظم اسلام سید جمال الدین قدس الله سره العزیز محقق است که جد کبارش از سنه ۶۷۳ هجری در اسد آباد توطن و سکنا داشته اند — از بعضی نوشتجات و بخصوص از الواح قبور نیاکان و اجدادش که در جنب امام زاده احمد و محله سیدان که قرب خانه پدری و اجدادی سید جمال الدین واقع است از سنه هشتصد و شصت و دو الی یومنا هذا که چهار صد و هفتاد و هفت سال میشود اسامی آباء و اجداد او خلفاً بعد سلف و نسلاً بعد نسل معلوم میگردد و جد اعلای او را در همان سنه (۸۶۲) چون اجداد عظام و خودش شهید نموده اند. غرض ابا عن جد اسد آبادی و آن آفتاب از برج اسد طالع و لامع گشته و از سادات جلیل القدر و عظیم الشأن بوده اند و هر يك علی حسب مراتبهم از علوم و کمالات صاحب مایه و بلند پایه بوده اند و در این ولایت بزرگی و عظمت مشهور و بعضی را در الواح قبورشان با رفعت تام نام برده اند — مثلاً نخبه الاکابر و نقبه الاخیار جلال الدوله و الدین سید الصالح السعید الشهید منقوش — ملقب بشیخ الاسلام و منسوب بقاضی — و در اسد آباد معروف بطایفه شیخ الاسلامی هستند. گذشته از مراتب علمی بعضی بحسن خط نیز موصوف بوده اند چون میرذکی که عموی سید جمال الدین و میرزا جلال و میرزا جواد خالویان آن مرحوم که اگر بشرح احوال آنها پردازد این مختصر مطول خواهد شد — از طرف پدر و مادر متفرع از يك اصل و منتعب از يك شعبه اند.

خواص و عوام این ولایت را اعتقاد و اعتماد تام به سرافت و کرامت خانواده جلیله آنها بوده و هست و از

قدیم الایام خانواده ایشان مرجع و ملجأ عموم اهالی ولایت بوده و در نزد حکام وقت و اعیان و اشراف نهایت احترام را داشتند و اکنون هم همان طریقه را مرعی میدارند. از صغیر و کبیر و غنی و فقیر آن خانواده را محترم میدارند و بعضی کرامات و خوارق عادات را بآن سلسله جلیله نسبت میدهند که نقل و ورد زبانه است. والد ماجدش بزور فنون علم و کمالات صوری و معنوی آراسته بود سیدی مظلوم و محجوب، ساکت و صامت، حمیده اخلاق و در زهد و ورع طاق عذب اللسان و فصیح البیان با مرحوم شیخ مرتضی طاب ثراه معاصر و معاشر و رابطه و داد را داشت او را امن بتوجه فتاوی امور مسلمین فرموده ولی او خود را آلوده امور دنیوی نمیکرد از ارباب رجوع کناره جوئی و با محل زراعت و باغ محقری که داشت قناعت و معیشت خود را میگذرانید و با اکثر علماء معروف معاصر خود شناسائی داشت. از اوصافش همین بس که پسری چون سید جمال الدین را پدر و مربی و معلم است -- هوسید صفدر بن سیدعلی بن میر رضی الدین محمد الحسینی شیخ الاسلام بن میر زین الدین الحسینی القاضی بن میر ظهیر الدین محمد الحسینی شیخ الاسلام میر اصیل الدین محمد الحسینی شیخ الاسلام -

والده ماجده اش سکینه بیکم بنت مرحوم میر شرف الدین الحسینی القاضی که از علو مرتبت او سخنها در افواه است و با میر رضی الدین برادر بوده و هر دو پسرهای میر اصیل الدین بوده اند و برادرهای عالی مقدار دیگر نیز داشته اند.

تاریخ تولد و طلوع آن مهر درخشان اعنی سید جمال الدین اسد آبادی در ماه شعبان (۱۲۵۴) هجری بوده. تعیین نامش از اشعه جمالش بمصداق (ان الله جمیل و یحب الجمال) رها مون آمده و فحوای (و اذ علمتک الحکمة) از تبیین حال و ترجمه

احوالش در صحایف و اوراق روزگار ثبت و بر جهانیان معلوم خواهد بود چنانچه امروز در مغرب زمین و اکثر ممالك شرق بحکیم الشرق مشهور و در مصر و هند و سودان و آفریقا و بین النهرین و روم و افغان کرورها نفوس از بردن اسم مبارك او قیام و تعظیم و تقدیس مینمایند و ما ایرانیان از حقیقت حال و علو مرتبت و سمو منزلت آن مجدد خیر و حکیم بصیر اطلاع نداریم. هر گاه ترقی خواهان و دوستداران وطن طالب باشند ۱۸ نمره عروة الوثقی (مقالات جمالیه کلیتاً)، رساله نیچریه در رد طبیعیین، حجة البالغه، حملة القرآن، تاریخ افغان، فلسفه الدین و اللغة، مشاهیر الشرق از تألیفات شیخ محمد عبده، تاریخ الانام (چهار جلد است)، بیانات میرزا محمد باقر خان بواناتی المقلب به ابراهیم جان معطر را از بیروت و مصر بخوانند و مطالعه کنند تا رفعت مقام و سعی و زحمات آن وحید فرید در عوالم اسلامیت معلوم گردد (۱). لیکن افسوس که بمقتضای العادة کالطبیعة الثانية این عادت بر ما جنان رسوخ یافته که در عوض توقیر و تعظیم و قدردانی علماء و بزرگان دین خود که روح الحیاة قوم و حامی شریعت مقدسه و ترقی خواه وطن هستند در تعظیم و احترام ظالمان و ستمکاران که خون ما را مکیده و اکنون هم از استخوانهای تفتیت شده ما دست

(۱) سید جمال الدین تأهل اختیار نمود و از اسباب دنیوی چیزی را قبول نکرد و با کمال سادگی زندگانی خود را طی کرد. دو نفر همشیره زاده داشت، یکی میرزا لطف الله خان (نگارنده این کتاب) و دیگری میرزا شریف خان که فعلاً هم بیات دارد و یک نفر برادرزاده موسوم به سید کمال الدین دارد که اء هم فعلاً بر حیات و در اسد آباد است (صفات الله).

بر نمیدارند بیشتر سعی و کوشش مینمائیم و جد بلیغ داریم و همچنین وجود مبارکی را که احیا کننده ملت و فخر ما ایرانیان و قاضیه مسلمانان است نمیدانیم کیست، افغانی است یا ایرانی و این بسیار محل تعجب است چون این مبحث باعث این میشود که از اصل مطلب خارج شویم لذا به اصل مطلب می پردازد:

این مولود مسعود پس از گذراندن روزگار شیر خوارگی در آغاز سال پنجم تا اول سال دهم عمرش

۲ - ایام صباوت سید و تحصیلاتش در قزوین

(۱۲۵۹ - ۱۲۶۴) که نسبت عشره کامله اش می توان داد، دبستانش خانه و مربی و آموزگارش پدر فرزانه اش بوده. در چند ماه قرآن را خوانده و مقدمات عربی را هم در سالهای اول بخوبی تحصیل مینماید. بعدها در بعضی از آیات قرآنی و بخصوص در معنای سوره مبارکه «الم نشرح» که معنای تحت لفظی آنرا نیز به اصراری که داشته و پدرش هم بحسب میل و ابرام او درس میداده است، با پدرش در مقام بحث برمی آید که حقیقت و حکمت معنای آنرا برای من بگوئید و حالی کنید که بدانم این چه منی است که خدای تبارک و تعالی به پیغمبر خود میگذارد، و چه وزیرست که پست او را می شکسته. آنچه پدرش به اختصار می گوشیده قبول نمیکند و میگویند نا آنچه میخوانم معنی آنرا بقاعده حالی نکنید درس نخواهم خواند. مختصر سه چهار روزی مناظره این مبحث را داشته و درس نمی خوانده تا اینکه در موقعی که با اطفال سرگرم بازی بوده سرعت از کوچه بخانه می آید و میگوید که امروز حقیقت و سر معنای سوره مبارکه بر من معلوم شد و قسمی معنای آنرا بیان میکند که پدرش مات و مبهوت مانده

صورتش را می‌بوسد و سجدهٔ شکر بجا می‌آورد. در ایام بچگی از این قبیل مطالب بسیار از او مشاهده شده. کتابهای مشکل عربی را از هر يك چند ورق و چند فصل و بای بیش نمی‌خوانده است و باقی را در نهایت خوبی بهم شاگردانش درس می‌داده. چنانکه یکی از همسالان و هم شاگردانش جناب شریعتمدان آقای حاجی سید هادی اسد آبادی است که در فضایل صوری و معنوی آراسته و فعلاً هم در قید حیات و قریب ۸۸ سال از عمرش میگذرد. (سید جمال‌الدین پسر عمهٔ آقای حاج سید هادی است) بهر حال از ذکاوت و فراست او نقلها میکنند که باعث حیرت هر شنونده‌ایست. حافظهٔ فوق‌العادهٔ او باعث ترقی سریع وی گشته و در جوانی در علوم اسلامی متبحر میشود. حیرت افزا تر اینکه بازیهای بچگانه‌اش اکثر تهیهٔ سفر روم و مصر و هند و افغان و فرنگستان بوده زاد راحلهٔ خود را بر اسبهای چوبی می‌بسته خود و یکی دو نفر از اطفال را منتخب میکرد است که یکی همین آقای حاج سید هادی و دیگری مرحوم مغفور آقا سید عبدالله که از سادات رشید و پدر جناب مستطاب آقای امام جمعهٔ حالیّهٔ اسد آباد که در معارف پروری و فضایل معنوی معروف و مشهورند، بودند. همینطور بر اسبهای چوبی سوار شده با پدر و مادر و همشیره‌های خود وداع میکرده است که باید بهند و مصر و روم و افغان و غیره و غیره بروم. ایشان بزبان کودکان با او هم‌ساز می‌شدند و او هم نویدهای چند از مسافرت خود به پدر و مادرش میداده است. پدرش چون لیاقت ذاتی و استعداد فطری او را مشاهده میکند پنهانی از مادرش، سکینه بیگم، او را برداشته در حدود تاریخ ۱۲۶۴ که ابتدای سال دهم عمر او بود بقزوین می‌روند. دو سال در قزوین در مدرسه پدرش

او را معلم و مدرس بوده چنان شوق تحصیل را داشته که ایام جمعه و اعیاد را بهیچوجه تعطیل قرار نمیداده. پدرش آنچه اصرار میکرد که گاهی بسیاحت و گردش شهر برود قبول نمی کرده و جواب میداده که خشت و گل چه تماشا و سیاحتی دارد ناچار پدرش درب حجره را قفل نموده بملاقات دوستان و عقب مطلب خود میرفته وقتی که مراجعت می نماید می بیند سید جمال الدین اطراف خود را به بلندی قامت خود مانند دیوار کتاب چیده و خودش در وسط آنها نشسته و مشغول مطالعه آنهاست. شبهای ایام الیض (شبهای ۱۳، ۱۴ و ۱۵ هر ماه) را پشت بام مدرسه میرفته و تا طلوع صبح مشغول نظاره ستارگان بوده. و از کارهای تعجب آور او در قزوین این است که در اواخر سال دوم توقف قزوین که یازده ساله بوده عرض مشوم وبا پیدا شده و چنان شدت میکند که مردم شهر را خالی و بجهای مناسب میروند. و اشخاصی که فوت می شده اجساد آنها را در سردابه همان مدرسه که منزل سید بوده، میریخته اند. چنانچه خود سید میفرمودند: آخوند ملا حسین قزوینی که با پدرم دوست بود در وقتی که من از دکان خبازی نزدیک مدرسه نان می گرفتم بملاقات پدرم میرفت طولی نکشید که من مراجعت کردم دیدم در قرب مدرسه افتاده و فوت شده. به پدرم خبر دادم با چند نفر طلبه آمده او را پس از غسل بهمان سردابه بینداختند. از مشاهده این حال سید تعجب میگیرد که باید علت این مرض مزمن را بدانم. چند دسته جمع میگیرد و محرمانه از پدرش تا چند شب بسردابه میرود از مرده ها کفن باز میکند بدقت تمام سر و صورت و چشم و دامن آنها را تماشا میکند، بعد کفن آنها را پیچیده بیرون می آید. پدرش با خبر شده در ابتدای سال ۱۳۶۶ او را برداشته بظهران میرود.

تقریرات خود سید است که بجهت من بیان فرموده بودند :

« در ابتدای سال ۱۲۶۶ بطهران رفتم و در محله سنگلج در خانه سلیمان خان صاحب اختیار که پدرم را می‌شناخت و اهل ولایت و حاکم اسد آباد بود منزل کردیم. در روز بعد، از چند نفر پرسیدم که امروز عالم و مجتهد معروف طهران کیست. آقای آقا سید صادق را معرفی کردند. فردای همان روز پنهان از پدرم بمدرسه ایشان رفته دیدم طلاب دور آقا را گرفته و آقا مشغول تدریس است. سلام کرده از نبودن جا درب حجره نشستم. یکی از کتب مهمه عربی را (اسم آنرا سید فرمودند و بنده فراموشم شده) در دست دارد و مسئله غامضی از آنرا شرح و معنا میکند لیکن بطور اختصار و مبهم. پس از اتمام درس گفتم جناب آقا این مسئله را مجدداً تکرار فرمائید که استفاده حاصل شود چه از این بیانات مختصر فایده کامل حاصل نشد؛ آقا نظر تند و غضب آلودی از روی تحقیر بجانب من کرده فرمودند تو را به این فضولها چه. گفتم تقاضای فهمیدن مسائل علمی ربطی بفضولی ندارد، دانستن علم بزرگی و کوچکی نیست و همان مسئله را بلا تأمل بقدر دو ورق خوانده و ترجمه کردم. آقا اینطور که دیدند فوراً برخاسته بجانب من آمدند و من هم برخاسته مستعد شدم و تصور کردم قصد زدن مرا دارد. چون بمن رسید صورت مرا بوسیده دستم را گرفته پهلوی خود نشانید، بسیار اظهار ملاطفت کرده از حال و موطنم جووا شدند. معرفی خود را کردم بفوریت فرستادند پدرم را آوردند و یکدست لباس به اندازه من خواستند. پس از ملاقات و بجا آوردن رسوم ظاهری، تفصیل را از اول تا آخر

بجهت پدرم نقل و لباسی که خواسته بودند مرا پوشیدن آن ام کردند و بدست خود عمامه بسته ب سرم نهادند و من تا آنروز عمامه نگذاشته با کلاه بودم.»

۴ — حرکت سید بعثبات با پدرش و تحصیلش در نزد شیخ مرتضی

چند روز آقای سید صادق از آنها در منزل خود مهمانداری میکند و این مسئله در طهران شیوعی پیدا میکند. اغلبی از علمای وقت فیض حضورش را غنیمت شمرده بخدمتش میرسند و در همان سال ۱۲۶۶ از طهران بقصد عتبات عالیات به اتفاق پدرش حرکت کرده از طریق بروجرد عازم مقصد می شوند. در بروجرد هم قرین این مطلب با مرحوم حاجی میرزا محمود مجتهد که در علم و فضل مشهور بوده اند، پیش می آید و حاجی مذکور مجذوب کمالات و حالات سید شده تقریباً سه ماه آنها را در منزل خود نگهداری میکند و از آنجا به عتبات عالیات مشرف شده بعد از ادای زیارت قبور ائمه هدی خدمت شیخ مرتضی طاب الله ثراه میرسد. چون مرحوم شیخ آن فطرت پاک را منشأ هوش و مجموعه ادراک مشاهده میکند و پدرش را دارای علم و فضل می بیند منزل برای آنها معین میکند و چهار سال در خدمت شیخ مشغول تحصیل و استفاده علوم بوده دو سالتش با مشغول تعلیم و دو سال دیگر را بتکمیل خود در علم تفسیر و حدیث و فقه و اصول و کلام و علوم عقلی از منطق و حکمت الهی و طبیعی و ریاضی و طب و تشریح و هیئت و نجوم می پردازد. پدرش بعد از دو سه ماه توقف اجازه مرخصی خواسته به اسد آباد می آید. مرحوم شیخ درجات علمی او را تصدیق و فتاوی امور شرعی اجازه اش میفرماید. مخارج این مدت سید جمال الدین را هم خود مرحوم شیخ مرتضی

اعلی الله مقامه متکفل بوده. در اندک زمانی وفور استعداد و فراست و کیاست سید بر علمای نجف و کربلا و سامره معلوم شده رفته رفته در هر مدرسه و محفلی از او گفتگوئی برپا می شود، جمعی مؤالف او بعضی مخالف. از جهال علما با او ضدیت کرده ایرادات و بحث وارد می آورند و در حضور مرحوم شیخ معارضا و مباحثه تصدیق و ختم می شود. مرحوم شیخ را با او لطف و محبتی بی اندازه بوده و با پدرش بواسطه حدت ذهن و ذکاوت سید جمال الدین ابواب مراسلات را باز کرده و او را به ترقیات سید جمال الدین بشارت میداده اند. بالاخره جمعی از علمای سوء بر آن عالم ربانی حسد میبند و در صدد اعدام و اطفاء آن نور ربانی برمی آیند؛ مرحوم شیخ از عقیده خبیثه آنها باخبر شده توصیه او را به پیروان خود نوشته با پیری روشن ضمیر که سیدی جلیل بوده، بجانب بمبئی و هندوستانش روانه میفرمایند و سال ۱۶ عمر وی بوده که در همان سال ۱۲۷۰ عازم بمبئی میشوند.

۵ — حرکت سید به مکه از راه هند و رفتنش بکابل از راه

طهران و مشهد

مجدوب شدن مجتهد بوشهر از يك مجلس ملاقات با سید و شرح حال میرزا باقر خان بواناتی که در آن زمان دعوی یوحنائی داشت و ادب شدنش از دست مرحوم سید و نادم شدن او عاقبت از عقاید و دعوی خود و مطیع شدن او بامر سید، معروف و مشهور است. رساله های منظم شمیسه لندینه و سدیرة ناسوتیه که از آثار همین میرزا باقر خان است بر فضل و اخلاصش گواهند. در این سفر منزل سید در بوشهر خانه حاج عبدالنبی از آل صفر بوده. از بوشهر بجانب هندوستان حرکت کرده يك سال و چند ماهی

در آنجا اقامت داشته و علوم اروپائی و ریاضی جدید و غیره را فرا میگیرد. و ماهی چند در کلکته منزل حاجی عبدالکریم بوده پس از آن سفر مکه معظمه می نماید. این مسافرت وی طول کشید یعنی در ممالك عرض راه مدتی اقامت و سیاحت میکرد و در خود حجاز چندی مانده با علما و رؤسای دین در خصوص ترقی و اتحاد اسلامی مذاکره ها کرد و زحمتهای کشید. وصول سید بمکه تقریباً در حدود ۱۲۷۴ بوده. پس از آن ثانیاً بکربلا و نجف مراجعت کرده و بعزم زیارت خراسان و مسافرت افغانستان از طریق اسد آباد عازم می شوند و در سال ۱۲۷۷ به هزار اصرار سه شب در اسد آباد و یک شب در خانه پدر و دو شب دیگر ابرا در خانه یکی از همشیره هایش میماند و روز چهارم بسمت طهران حرکت میکند. پنج شش ماهی در طهران مشغول خدمت نوع و تربیت خلق بودند. در آنجا میرزا بابای ذهی سر سلسله ذهبیه خدمت سید میرسد از یک توجه، درس ارشاد را فراموش کرده حیران و مبہوت آن حالاتی که دیده است می شود و طوق اطاعتش را بگردن می اندازد. سید، از طهران با حالت ناخوشی و ضعف بنیه متوجه خراسان می شود. در بین راه طایفه ای از ترکمنها بسر زوار و قافله ریخته زوار را غارت و برهنه میکنند. بعد از ملاقات سید با آنها حالتی پیدا می شود که آنها دست سید را بوسیده با کمال عذر تمام اموال و ائقال منہوبه را به زوار مسترد میدارند. پس از زیارت حضرت امام رضا علیه السلام بکابل که اصل مقصد مسافرت او بوده قدم گذاشته با امیر کابل مصاحب و ندیم می شود و بعد از آن بخدمت امیر دوست محمد خان میرسند و در آنجا هم مثل سایر نقاط مشغول تربیت و هدایت و تشویق آنها بترقیات و اتحاد اسلام بوده و قریب پنج سال در افغانستان توقف

فرموده و تاریخ الافغان را بری که از فیکونین آثار بر جسته اوست، نوشت و ملت افغان را از خواب غفلت بیدار و حیات نوی بکالبد ملت افغانی از کلمات حقایق آیات خود داد چنانکه فعلاً افغانیان اسم او را بتعظیم و تقدیس بر زبان می‌برند و او را ناجی خود می‌پندارند و برای افتخار به کلمه افغانی او مباهات می‌نمایند و سید در افغانستان مناصب بزرگی را طی کرد و بلکه بروایت وزارت محمد اعظم خان را دارا بود و بمشورت او کار میکرد و در جنگی که امیر دوست محمد خان با عمو زاده و داماد خود سلطان احمد خان در تاریخ ۱۲۷۹ نمود سید همراه امیر بود و اتفاقاً امیر در همان سال فوت کرد و جنگ داخلی که تفصیل آن در غالب مجلات و جراید درج است در گرفت و در سنه ۱۲۸۵ شیر علی خان بکابل هجوم آورده پس از جنگها در حدود جمادی الاخر آنسال کابل را گرفت و دوباره بتخت سلطنت نشست و محمد اعظم خان به نیشاپور و برادر زاده اش امیر عبدالرحمن خان به بخارا فرار کردند. سید جمال الدین با کمال قوت قلب در کابل ماند و بواسطه سیادت و حق گویش مورد انتقام امیر شیر علی خان نشد ولی بعد صلاح خود را در حرکت دیده بعنوان حج از افغانستان خارج شد و با او شرط شد که از ایران عبور نکند تا مبادا با محمد اعظم خان ملاقات کند.

۶ — حرکت سید از افغانستان بعزم مکه و آمدنش از

راه مصر به اسلامبول

در حدود ۱۲۸۵ از راه هند عازم بیت الله گردید و پس از يك ماه توقف در هند که از طرف حکومت از مرادده ممنوع بوده با کشتی به مصر رفت و در مصر

ظاهراً چهل روز مانده در مدرسه معروف الجامع الازهر با علمای آنجا ملاقات و سخنهای گفتنی را گفت و بعد از مسافرت مکه منصرف و از آنجا عازم اسلامبول می شوند و بدواً در آنجا از طرف رجال دولت ترکیه مخصوصاً عالی پاشا صدر اعظم و فؤاد پاشا که از رجال نامی و سیاسیون زبردست بشمار میروند بقاعده پذیرائی شد و در نزد سلطان تقرب نام تمامی پیدا کرد. و در آنوقت مسئله یمن اهمیت تمام داشته، سلطان و اولیای دولت در اصلاح آن امر مهم هر یک رأی و فکری داشته اند که در هر يك مبالغی خطیر و استعدادی قوی لازم بود. سید متعهد اصلاح آن می شود بدون مخارج و قشون مشروط براینکه پس از اصلاح محضری به امضای سلطان و اولیای دولت و ملت اصلاح آن امر را بدست سید تصدیق کنند. این مسافرت در سالی بوده که مرحوم میرزا حسن خان که یکی از دوستان صمیمی سید جمال الدین بوده در اسلامبول بوده است. پس از تفکرات در اظهارات سید مسئله را بمحافل دیگر محول و از ترس و کج اندیشی و ماندن سید را در اسلامبول مناسب نمیدانند، علت دیگر دور کردن سید از اسلامبول این است که سید بخواهش تحسین افندی مدیر دار الفنون در حضور صفوت پاشا وزیر علوم و حنیف افندی وزیر علوم سابق و سفير قدیم طهران خطابه ای به محصلین میخواند. شیخ الاسلام يك جمله نطق را سوء تفسیر می نماید و غوغا بلند می شود (تفسیر مضمون این نطق و ایراد شیخ الاسلام مفصلاً در مقدمه کتاب «الرد علی الدهرین» سید بقلم شیخ محمد عبده درج است) و طوری اهمیت بهمرساند که سلطان عثمانی امر میدهد که سید مدتی از اسلامبول خارج شود.

و نیز از ابتدای ورود سید به اسلامبول، باعث حسد شیخ

الاسلام اگر دید چونکه سید جوان و عالم و حکیم و جالب توجه طایفه منورالفکر اسلامبول بود و شیخ الاسلام پیر و جاهل نمی توانست به بیند یکفر جوان ایرانی محل توجه سلطان و درباریان و بزرگان مملکت عثمانی بشود. این بود که در عقب موقع و تقنین بود تا اینکه بمقصود خود رسید.

سید نیز از خیالات باطله آنها مستحضر شده بعزم هندوستان مسافر میشود و از اسلامبول بمصر رفته در نوروژ وارد قاهره میشود.

۷ — ورود سید بار دوم به مصر و فعالیت او در آنجا

پس از ورود ریاض پاشا او را دیده مجذوب لیاقت و کمالاتش می شود. سید در مصر میماند و طلاب دور او را میگیرند. ابتدا در خانه اش و بعد در جامع الازهر در علوم مختلف اسلامی تدریس مینماید و روز بروز نفوذ و شهرتش افزوده میشود و با بلاغت فوق العاده بشاگردان چیز نویس درس تحریر را در معقولات و منقولات مختلف تلقین می نماید. قریب ده سال در مصر مقیم شده است. خدمات آن حکیم فرزانه بر مصر و مصریان داستانی است که اندر سر هر بازاریست متممهدی سودانی چهار سال در خدمتش مشغول تحصیل بوده، ادیب اسحق نویسنده معروف از وی استفاضه کرده [درینجا بمناسبت مقام و برای توضیح خدمات سید در مصر،

این بنده صفات الله پسر لطف الله خان نگارنده این کتاب، شرح ذیل را از کتاب «گفتار خوش یار قلی (۱)» اقتباس و علاوه میکنم]:

[۱] این کتاب بقلم فقید مرحوم شیخ محمد علاقی غروی حریر و بسی و اهتمام جناب آقا سید محمود در مطبعة علویة نجف اشرف در سال ۱۳۴۰ بچاپ رسیده. گرچه اساس این کتاب مبنی بر رد دعاوی میرزا علی محمد باب است اما بسیاری از حقایق و اطلاعات تاریخی و جغرافیائی و اقتصادی و اجتماعی ایران و بین النهرین را حاوی است و برای علمای روحانی ایران بهترین نمونه امتثال است. [ابراشهر]

«شیخ محمد عبده که از اجلة علمای مشهور مصر است جذبه الهیه سید از اهل و عیال و عز و جاهش ر بوده ملازمت خدمت سید را بجان خریده در خدمت سید فلسفه قدیم اسلام و علم کلام و فقه و اصول را به انضمام فلسفه جدید و اصول مقتضیات عصر کنونی بدرجه کمال تعلم گرفت. چند سفر در خدمت سید سیاحت اروپا را نمود. اعرایی پاشا و اکثر اصحاب متمدنی از تلامذه سید بوده اند و اغلب جوانان مصری و نونہالان رود نیل که در خط حریت و آزادی و ترقی و خیر جمعیت قدم میزدند از فیض یافتگان حضور سیدند تا اینکه سید موسی کف عیسی دم بتأسیس یک انجمنی موسوم به «محفل وطنی» عزیمت فرمود. نونہالان تازه مصری که از یمن فیوضات خورشید آن بزرگوار بجای خار مغیلان جهل و کسالت در کانون قلبشان شاخه طوبای عشق کلمه مبارکه توحید رویان و در تمام عروق و شریانهای شاخ و برگ و ریشه دوانده حیات و ممات ملت اسلام را بالחס در امتثال فرمان سید دیده دعوت حق اش را اجابت گفتند مفتاح سعادت شش کرور نفوس اسلامی در جامعه محفل وطنی قاهره مصر به دستور و ریاست سید افتتاح گردید. این انجمن انجمن عجیبی بوده، دزد در آنجا راه نداشته حب شهرت، تخلق به اخلاق خارجه، بافتن رطب و یابس در آن انجمن قدغن فطری بوده. این انجمن میدان صرافیه یگانه نمیز فرد اسلامیت و انسانیت سید استاد بوده، اعضایش از خودخواهی و خودپسندی منزہ بوده اند و از برای اقدام هرگونه فداکاری نسبت بعالم و مسلمین بجان حاضر بوده اند. عده اعضا بروایتی ۳۰۰ و بقولی کمتر بوده. پس سید بقوه خطابه های آتشین مستمعین را از حقایق دین مبین خیر المرسلین آگاه می ساخت که دین اسلام و قرآن مجید من اوله الی

آخره مساعد و راهنمای ترقی روحی و جسمی طبیعت انسانی است و تا وقتی که اسلاف ما علماً و عملاً متمسک و متشبث به حقیقت او بودند در منتهی درجهٔ عرش سعادت استوار بودند و پس از آنکه از این راهنمایی الهی اخلاف ما دور شدند و میزان علم و عمل آنها کلاً بر قضا مواد مقدسهٔ قرآن قرار گرفت، به این حال نزول رسیدند. قال الله تعالی ان الله لا یغیر و اما بانفسهم. پس در موضوع انحطاط مسلمین شکوه از اروپائیان خطا است و خرابی حال مسلمانان از اخلاط فاسدهٔ درونی خود مسلمین است. و جبل المتین استخلاص مسلمانان از این هفتم طبقهٔ پستی و خواری تمسک عملی بعروة الوثقی قرآن مبین است.

و در جلسهٔ ۱۵ انجمن سید استاد بکرسی خطابه رفت و بیان فرمود:

بار الها گفتهٔ تو است: «و من جاهد فینا لنهینهم سبلنا و ان الله لمع المحسنین» و کلام تو محض حق است. از آنجا که دعوت من و اجابت این نفوس ذکیه خالصاً مخلصاً لوجهک الکریم بود مرا بموجب گفتهٔ حق خودت بسبیل هدایت راهنمایی فرمودی.

آقایان! مدینهٔ فاضلهٔ انسانی و صراط المستقیم سعادت بشری قرآن است. گرامی دستور مقدس که نتیجهٔ شرافت کل ادیان حقّهٔ عالم و برهان قاطع خاتمیت مطلقهٔ دین اسلام الی یوم القیامه و ضامن سعادت دارین و فوز نشأین است؛ آه، آه چسان از فرط غفلت مهیجور شده. گرامی دستور مقدس که مختصر شراره از قبسات انوار مضيئهٔ اشع عالم قدیم و دنیای جدید را به آن حقارت به این تمدن رسانید. اها اها چسان فوائد امروز آن از فرط جهل و غفلت منحصر در امور ذیل شده است: تلاوت ابالای قبور شبهای

جمعه، مشغولیت صائمین، زباله مساجد، کفاره گناه، بازیچه مکتب چشم زخم، نظر قربانی، قسم دروغ، مایه گدائی، زینت قنّاق، سینه بند عروس، بازو بند نانوا، گردن بند بچه ها، حمایل مسافرین، سلاح جن زده ها، زینت چراغانی، نمایش طاق نصرت، مقدمه انتقال اسباب، حرز زورخانه کار، مال التجاره روسیه و هند، سر مایه کتابفروشه ها، سرمایه گدائی زنان پی تقوی و مردان پی سر و پا در معابر!

آه، وا اسفا ینک سورۀ و العصر فقط که سه آیه بیش نیست اساس نهضت یکدسته اصحاب صفه گردید که از فیض مقدس همین مختصر سورۀ مبارکه شرک زار بتخانه مکه را قبل از هجرت بستان وحدت و یزدانخانه بطحا نمودند. آه والهفاء! این کتاب مقدس آسمانی، این گرامی تصنیف حضرت سبحانی، این مایه کل السعادات انسانی، از دیوان سعدی و حافظ و مثنوی و ابن فارض امروزه کمتر محل اعتناء و مورد اهتمام است. در هر مواعظ و معانی عرشی و فرشی از او استفاده کنند. برعکس. جمعی که یکی از منسوجات شعریه خوانده میشود نفسها از ته دل کشیده چشمها، گوشها و دهنها برای او باز مانده و چه اندازه قرآن، برعکس که هرگز در هیچ جا با قیل و قال فکر و کلام کسی مزاحم نخواهد بود. «ای و حقک سبحانک اللهم انت القائل و قولک حق - نسوالله فانسیهم انفسهم - تو را فراموش کردیم تو هم آئینه قلوب ما را از انعکاس توفیق حقایق ذکر مقدست محروم نمودی. «سبحانک اللهم و قولک حق - ان الله لا ینغیر ما بقوم حتی ینغیر و اما بانفسهم - وجه نفوس خودمان را از اطاعت مقدست برگردانیدیم تو هم سعادت و شرافت ما را بذلت و نکبت تبدیل فرمودی. «علیکم بذکر الله الاعظم و برهانه

الاقوم فانه نوره المشرق الذى به يخرج من ظلمات الهواجس و يتخلص من عتمة الوسوس و هو مصباح النجات من اهتدى بها فنجى و من تخلف عنها هلك. و هو صراط الله القويم من سلكه هدى و من اهمله غوى. عليكم بالفوز بما انتشر من لثالى مقالات صاحبه عليه السلام. لقوله صلوات على قائله اذا اراد الله بقوم سوء قل فيهم العمل و كثر فيهم الجدل. و قوله عليه السلام ثلاث لا يقل قلب امرء مسلم: اخلاص العمل فيه، و النصيحة لامراء المسلمين، و لزوم جماعاتهم. المسلمون تكافؤ دمائهم اداناهم. يسعى بذمتهم من والاهم. و هم يد على من سواهم. و قوله عليه السلام لا يزال الامر فى امتى ما لم يتخلقوا باخلاق الفرس. و اشباه هذه الغرود الزاهرة التى تضمن واحدة منها سعادة الامم كلها. والسلام عليكم و رحمة الله بركاته.»

از كرسى خطابه پائين مى آيد در حالى كه يك ثلث اعضاء انجمن غش^۳ نموده اند و بقيه را هم حالى نمانده سيد بزرگوار هم بگريه بر مى آيد و هي ميگويد: «اى و حاك اللهم نسيناك فانسيتنا» هي ميگويد تا اينكه مى افتد و غش مى كند سه ساعت تمام در انجمن حالت غش و شيون حكم فرما بوده. حسن عطا بك داماد خديو مصر بوسيله عطريات سيد و اعضاء را بحال مى آورد، بالاخره سيد ميفرمايد كه يگانه راه علاج و نجات منحصر به اين است كه هر فردى از افراد مسلمانان بر طبق قرآن مجيد طابق النعل بالنعل بايد عمل نمايد. و باسلاف خود در صدر اول اسلام اقتدا كند و از خلوص نيت و صفائى باطن و نوع خواهى، دورى از حقد و بخل و حسد، طمع، بساطت، عيش، التزام بواجبات و محرمات كه ما به السعادة و السيادة اسلاف ما بود بيازاد عمل گذارد. اين بود كه اول قدمى كه در مبدان

جانبازی بعالم اسلام گذاشتند تجملات صوری و زینتهای ظاهری از لوازم خورد و خواب و پوشاک و سواری و پذیرائی در بازار حراج ریخته وجه آنها در صندوق انجمن برای دستگیری درماندگان و قضاء حوائج نوعیه ملک و ملت اسلام ذخیره کردند، ثانیاً هر يك از اعضا متلزم شد که خویشان را در مقابل قرآن مجید مسئول بدانند و تلاوت قرآن را اقل در ۲۴ ساعت يك حزب از روی فکر و امعان مواظبت نموده مواد ذیل را عمل نماید:

- (۱) — ادای فرایض و نوافل با جماعت، (۲) — امر به معروف و نهی از منکر، (۳) — دعوت به اسلام، (۴) — بحث بادعاة نصاری بالقی هی احسن، (۵) — احسان به فقراء، (۶) — اعانت و قضاء حوائج هر محتاجی باتمکن، (۷) — صله رحم (۸) — عیادت مرضی، (۹) — تفقد از حال غائبین، (۱۰) — زیارت قادمین، (۱۱) — اداء حقوق مالیه الهیه، (۱۲) — ارشاد جاهل، تنبیه غافل، (۱۳) — تنزیه و تقدیس آئینه نفس از مطلق ملکات خبیثه خاصه ملکه ردیله خودخواهیه، خود بینی، خود پسندی، (۱۴) — عفو و اغماض از خطایای شخصی، (۱۵) — کظم غیظ، (۱۶) — اعراض از لغو و سخن بیهوده، (۱۷) — اینکه هر يك يك دفتر در جیب همیشه داشته باشد که هر کدام يك از مواد هفده گانه مزبوره را بجا آورده مثل اینکه فقیر را احسان، غریبی را پرسش، قادمی را زیارت، غایبی را تفقد، معروفی را امر، منکر را نهی، مرضی را عیادت، رحیم را صله، جاهلی را ارشاد، غافل را تنبیه، کشیشی را مجاب، فاسقی را توبه، ردیله را زائل، خطائی را عفو، غیظی را کضم، کافری را مسلمان، حتی را ادا کرده باشد در آن دفتر بر حسب نمره و تاریخ ثبت نمایند و هر سب باید این دفتر بجزء دفتر کل

که راجع بهمهٔ اعضاء است مستقل گردد تا عمل کرد اعضا در جامعهٔ حزب الوطنی معلوم و مشخص گردد.

آنچه شنیده شده تقریباً ده ماه تمام در کمال حراست بوظایف مزبوره پرداختند و حاصل عمل کرد انجمن در مدت مزبور و ذخیره در صندوق انجمن برای اصلاحات نوعیه از اینقرار می شود:

ذخیره ۹۰۰۰۰ تومان ایرانی، عمل کرد انجمن حزب الوطنی مصر در مدت يك ماه:

سید جمال الدین

مرضی عیادت شده ۱۵۰۰ نفر، غائب تفقد می سود ۵۰۰، حاجت بر آورده ۱۲۰۰۰، شارب الخمر و تارک الصلوة و فاحشه تائب می شوند ۲۵۰۰۰. مستخدمین ادارات انگلیس تماماً تائب و در سلك اخیار داخل و به پروگرام انجمن عامل می گردند ۸۰ نفر از اکابر و اعیان که بکلی از تجملات و تزیینات اناج البیت و انواع اطعمه دست سسته اند ۵۰۰، و رشکسنة را سر

مایه دادند ۷۵، سائل بکف که ابن السبیل حقیقی بود مؤنه یک سال داده شد ۲۰۶، نصاری، یهود، بت پرست بشرف اسلام مشرف شدند ۱۲۰، مجلس بحث با دعاة نصاری ۴۴، ایراد عقلی و اجتماعی بر آنها که اظهار عجز از جواب نمودند ۱۲۰.

«لورد کرومر» مستشار مالیه انگلیس یکدفعه ملتفت گردید که نفوذ انگلیس در مصر در صد چهل و پنج کاسته شده، تجارت انگلیس صدی سی و پنج تنزل نموده، مرکز دعوات نصاری نسبت عمل کرد حزب الوطنی را با حاصل زحمات سی و پنج ساله تمام دعاة در تمام قطر آفریقا سنجیده دید که نسبت یک بشانزده است. ناله رؤسای ادارات انگلیس از عدم معاون و مستخدم بکمکشان فلک بلند شد که هشتاد نفر مستخدم عالم کار کرده آنها از دست رفته، دیگری هم از نو تکلیف خدمت و معاونت با خصم قرآن و اسلام را قبول نمیکند، فریاد وکلای کمپانیهای تجارت انگلیس و اروپائی به آسمان رسیده که ما دست روی دست گذارده از صبح تا شام باندازه مصارف اجزاء فروش نداریم، محصلین مالیه و شرابخانه ها و فواحش و تیاترها استعفا تقدیم نمودند که چون دخل نیست وجه مقرری عاید نمیشود. لورد کرومر، در راپورت خود به لندن میگوید: «در خصوص پیش آمد این اوضاع ناگوار هیچ خلاف سیاست و ضد پولتیک اعمال نشده و بهیچوجه هیچکس را مقصر و مسئول نمی توان دانست ولی خاطر اولیای متبوعه ام را متذکر می سازم که اگر انجمن حزب الوطنی یک سال دیگر برقرار باشد و سلسله جناب امروزه آسیای غربی و مرکزی و افریقای شمالی سید جمال الدین اسد آبادی مرفه الحال و آسوده خاطر در مصر زیست کند؛ گذشته از اینکه تجارت و سیاست بریطانیا در قاهره افریقا بالمره معدوم گردد که سهل است ترس

آن است که سیادت قاطبه اروپا از هیمنه این انجمن عجیب، وجود تاریخی کسب نماید و اثری از او در صفحه تمام عالم باقی نماند». در راپورت دیگرش نیز میگوید: «انجمن حزب الوطنی مصر بدتر و سخت‌تر عائقی است که از برای پیشرفت ما تصور شود و باید با کمال سرعت و عجله از برای تفرق آن دستور سریع لازم الاجرا برسد». در راپورت دیگر میگوید: «انجمن حزب الوطنی مصر بهترین برهانی است بر استیلای محیر العقول اعراب در ۱۳ قرن پیش که در کمتر از ربع قرن بر ثلث معموره استیلا و سلطنت یافتند». یکی از دعاة نصارای قاهره در راپورت خود یکی از اعضای مجمع کنیسه (سان پول) که بزرگترین کنائس دنیاست در لندن میگوید: «در دار خیال هیچ امری از این واقعه عجیب‌تر رخ نداده که هفتصد ملیون اولاد انجیل با کمال علمیت و اقتدار و غیرت که در خور طبیعت بشر است در مقابل چهل نفر که در حقیقت روح يك سید درویش ایرانی بیش نیست مقهور گردند». یکی از دکترهای مریضخانه پورت سعید که اصلاً ایرلندی و کاتولیکی مذهب است در کتاب خود «فلسفه مجامع» میگوید: «شنیده بودم که مخترع نقشه شطرنج خمس مثقال گندم را از خانه چهلمین بر حسب قانون تضعیف معمول معمول سه هزار اطاق راه آهن یا سیصد و شصت هزار شتر می‌نماید. یا يك من تبریز را بهمین میزان تا خانه چهلمین بهفت صد و بیست و هفت ملیون و پنجاه و نه هزار و نهصد و هشت خروار که مزروع تمام کره و معمول تمام کشتی‌های دنیا و کلیه راه‌های آهن خواهد بود و میکشاید؛ اما ندیده بودیم که در پیشرفت نفوذ و اتحاد کله و ترقی هیئت جامعه يك مالتی شدیدتر و سخت‌تر از این تصاعد در خارج صورت پذیرد. مجال آن تصاعد و ترقی چون در وادی

اعتبار و کوهستان و هم است صعوبتی چندان ندارد. چه آن وادی منزل گاه ضدین و ارتفاع تقیضین هم تواند بود. ولی در تنگنای مضیقه دار، تحقق این سنخ تصاعد که يك سنخ تصاعد مجیر الاوهام و العقولی است انجمن حزب الوطنی مصر اول يك تن سید درویش ایرانی بیش نبود بعد شیخ محمد عبده را جذب نمود رفته رفته به چهل نفر و الان عملیات آنها در مدت نه ماه به بیست هزار و یکصد و هشتاد و یک نفر با سرمایه يك کمپانی معتبری از تجارت خانه های اروپا تصاعد نموده. بدیهی است که اگر هر ماهه يك نفر زایش مثل خود نماید به بیست سال نخواهد کشید که صفحه پشت و روی کره کمترین جولان آنها خواهد بود». رئیس بانگ انگلیس به یکی از صرافهای لندن می نویسد: «برادر عزیز! از غرائب روزگار اینکه اروپای امروزه در مصر و فردا در تمام دنیا مقهور معدودی گردد که سلاحشان فقط دیانت و بساطت عیش و جدیت در عمل و نوع خواهی است». یکی از صاحب منصبان انگلیس بمادام خود می نویسد: «نگار عزیز من! این قریحه سعادت که بسرعتی تندتر از سیر برق در جامعه مسلمین میدمد گذشته از اینکه ملت بریطانیا خصوصاً و کلیه اروپا باید از مستملکات خود دست طمع بشویند که سهل است باید در نقطه مرکز دائره منفعه جنوب و شمال کره زمین حصنی حصین از برای خود مهیه کند. از توارد این همه راپورتهای مدهش و موحش بی دردی که فی الحقیقه راپورت اعدام اروپا بود ملت انگلیس با کمال جدیت در اعدام و تفرقه انجمن مذکور و رئیس آن همت گماشتند چرا؟ برای اینکه دانستند که اگر نساها را ورزند و ماطله کنند محال است سیاست و دانش بیسمارک، غلادستون، بدیر سر ادوارد گری، کنکاش پارلمان لندن و برلین، خرس توپ هاون، و تفنگ

نارنجك هوايي، سرنگ دريائي، قوه نظام آلمان، فرم اطريش، جمعيت روس از جلوگيري و سد پيشرفت اين مقاصد عاليه بر آيند؛ چه اين نقشه فرخنده از كارگاه قوه مافوق الطبيعه است. منزلگاه مهندس اين نقشه را مكان در لامكان است. مخترع اين تركيب عجيب از آلايش شهوت و غضب مبري است، خدنگ فكر محدود و دست اسير طبيعت و چنگال زندانيهاي زمان و مكان و نعره غريق دريای شهوت و غضب كجا كه بساحت قدس او برسد؟ از اينرو برخلاف تمام نواميس بشریت، دولت، مسلك، بهيميت را پيش گرفت. اداره عريفه در مصر اعلان و سيد معظم را روايه اروپا کرده شيخ مفتي را سه سال محكوم تبعيد و بعضی اعضا را گرفتار و برخی را در ادارات مستخدم و معاش كلي درباره آنها مقرر ميدارند. انجمن حزب الوطني سيد يا مفتاح سعادت مصر بروايت پس از نه ماه و چند روز دار فاني را وداع گفت. و از اين تاريخ بعد تمام شش جهه اروپا چشم شدند كه نگذارند در فضاى ملك و ملت اسلام نسيم صبح سعادت شروع بوزيدن نمايد. اين بود «گفتار خوش يار قلى» كه او هم از شاگردان و تربيت يافتگان حضور سيد بوده است.

علت ديگر تبعيد سيد اينكه در اين مدت توقف در مصر سيد به تعليم و تربيت و ارشاد مسلمانان مصر مشغول بوده تا اينكه بواسطه نفوذ و غلبه سيد كم كم حسد فقهاي كهنه مشرب كه هميشه از عوام استفاده كرده اند بحركت آمده. به تدريس فلسفه ابن سينا و يك كره كه سيد براى تفهيم شاگردان و نشان دادن شكل زمين به مسجد آورده بود غوغا بلند شد. و چون انگليسيها براعرابي پاشا استيلا مى يابند از موقع استفاده كرده بواسطه خوفى كه از فعاليت سيد داشتند قيام او را در مصر صلاح نميدانند و

بر خلاف تمام نوامیس بشریت در حدود ۱۲۹۶ سید جمال الدین را با خادم و شاگرد خود ابو تراب از مصر خارج می نمایند.

۸ — حرکت سید به هند و رفتن به لندن و پاریس

سید پس از خروج از مصر بهند رهسپار گشت و در حیدر آباد دکن بخیال اتحاد اسلام مسکن گزیده در آنجا بخواهش محمد و اصل مدرس ریاضی مدرسه اعزه در تاریخ ۱۹ محرم ۱۲۹۸ رساله نیچریه را در رد دهریه نوشت که در بمبئی چاپ شده و تاریخ الافغان را برعکس انشاء فرمود. و در سال ۱۲۹۹ پیش از قشون کشی انگلیس بمصر حکومت هند، سید را از حیدر آباد دکن بکلکتا خواست و در آنجا نگه داشت تا وقتی که غائله مصر ختم شد. با مرحوم سر سالار جنگ وزیر حیدر آباد و سر سید احمد خان ملاقی شدند و بواسطه مسئله مصر و عدم خوشنودی او نزد انگلیسیان از هند به آمریکا رفت و یا ابتدا بلندن میرود و در حدود ۱۳۰۰ به انگلستان نزول میکند، پس از اندک توقتی پاریس میرود. «ویلفرید بلنت» سیاسی و نویسنده معروف انگلیسی او را در پاریس در منزل خود می پذیرد و با فراریان مصری محبوس بوده. ویلفرید که عازم سیاحت هند بوده بخواهش خود او سید سفارش و توصیه او را به پیروان خود در هند می نویسد. بنا به گفته خود بلنت آن کاغذ تأثیر زیاد داشته و خیلی بدرد او می خورد و بقولی سه سال در پاریس مشغول خدمت بعالم اسلام بوده و از برای استخلاص عالم اسلام از قید ذلت و مسکنت جریده فریده «العروة الوثقی» را به محرری شیخ محمد عبده بر ضد پلتیک انگلیسیان و اروپائیان در تاریخ ۱۳۰۱ تأسیس و مجاناً به جمیع جهات شرقیه توزیع میفرمود و شماره اول این روزنامه در

۱۵ جمادی الثانی ۱۳۰۱ هجری منتشر گردید. جریده عروۃ الوثقی یا نفخه صور اسرافیل چنان ولوله حس و زلزله حیات و استقلال و قریحه سعادت در اجساد مرده مسلمانان دنیا انداخت که دول استعماریه اروپ عموماً از خوف نهضت مستعمرات اسلامیه متزلزل و ارکان سیاستشان مضطرب گردید. لهذا از تراید نفوس این جریده بشویش افتادند و بانواع مختلفه من جمله دخول آن در تمام متصرفات انگلیس اسباب تعطیل آنرا انگلیسها فراهم آوردند. و از طرف فرانسه هم در باطن تأیید شد. تا آنکه کوکب جریده عروۃ الوثقی در برج هیجدهم غروب نمود (محل نوشتن جریده مذکور که سید با شیخ محمد عبده مشغول نوشتن آن بودند در کوچه سبز و در کوچه مارتل بوده در دو محل).

راجع سیاست شرق روزنامه های فرانسه مقالاتی از سید انتشار میداد که اغلب جراید انگلیس از مطالب آن اقتطاف می نمودند. خصوصاً موقعی که در پاریس بودند مباحثه اش در جراید فرانسه با «ارنست رنان» عالم مشهور فرانسوی در موضوع اسلام و علم اهمیت بسیار داشته. و در آنوقت مسئله مهدی متمدنی سودانی افکار انگلستان را مشغول داشته بود و سید در رابطه و مخابره با مهدی بود و مذاکره آن شد که سید واسطه صلح مابین متمدنی و انگلستان باشد و ظاهراً کلادستون صدر اعظم انگلیس هم در این کار حاضر شد ولی بالاخره وزارت خارجه انگلیس آنرا رد کرد و پس از استعفای کلادستون از وزارت در بیستم شعبان ۱۳۰۲ و وزیر هندوستان شدن چرچیل در باب يك اتحادی میان عالم اسلامی و انگلیس مذاکره تجدید و سید در دهم شوال وارد لندن شده و در خانه بلنت منزل کرده بیش از سه ماه مهمان هشار الیه بوده و با چرچیل و «سر درلوموند ولف»

مذاکراتی نمودند و در ماه ذیقعد از آنسال قرار شد که سید باتفاق ولف مزبور باسلامبول برود. ولف بسمت نمایندگی انگلیس در مصر مأمور شده بود و میخواست قبلاً باسلامبول رفته با سلطان عثمانی قراری در باب مصر بدهد. و ضمناً گفتگوی آن بود که مشارالیه تخلیه مصر را از قشون انگلیس وعده داده بود لهذا وجود سید را بواسطه نفوذش در درباریان سلطان که طرفداران عالم اسلام بودند مفید دیده و مصمم بود باتفاق سید بدربار عثمانی برود ولی بالاخره تنها رفت و سید بسیار از این فقره بغیظ آمده و در حدود ۱۳۰۳ از پاریس رهسپار مشرق زمین شدند و خیال رفتن نجد و قطیف و یمن را داشتند که در آنجا خلافت اسلامی متمدنی بوجود آورند و اسباب اتحادی فیما بین مسلمانان عموماً و ایران و ترکیه و افغان خصوصاً منعقد کنند.

۹-- آمدن سید به طهران بر حسب دعوت ناصر الدین شاه

باعث آمدنش در ایران این شد که ناصر الدین شاه در سیاحت اروپا آوازه شهرت و نفوذ کله و لیاقت ذاتیه سید جمال الدین را بطوری مشعشع دید در فضای انجمنها و ستونهای جراید و مطبوعات اروپا سمت انعکاس پذیرفته که کمتر افتخاری از برای نژاد شرق عموماً و اسلامیان خصوصاً و ایرانیان بالاخص بهتر از آن وجود سعود تصور شود (ولی او را افغانی پنداشته و ایرانی نمیدانسته) «برزو حسن خان صنیع الدوله وزیر انطباعات معلوم می نماید که سید ایرانی و اسدآبادی است و مراتب را بناصر الدین شاه عرض میکند. شاه هم قلباً طالب ملاقات سید می شوند و امر میکنند که در هر نقطه اند به ایرانش دعوت نمایند. و در اوقاتی که سید ز پاریس و لندن بعزم نجد و قطیف رخت سفر بسته و چند مرحله

از منازل پیموده صتیع الدولة حسب الامر به ایرانش دعوت می کند سید هم تقاضای ایشانرا پذیرفته عطف عنان بجانب ایران و از طریق عربستان در شانزدهم شهر شعبان ۱۳۰۳ در بوشهر وارد منزل حاج احمد خان سرتیب می شوند چند ماهی در آنجا مشغول تعلیم و تربیت و ارائه طریق اسلامیت و حریت بودند و امثال فرصت شیرازی و میرزا نصر الله که بعدها ملك المتكلمین شد از آن بزرگوار استفاده فیض مینمایند. و در ماه ذی قعدة ۱۳۰۳ بعزم طهران بموجب دعوت ناصرالدین شاه از بوشهر عازم اصفهان می شوند. ظل السلطان ورود به اصفهان را تلگرافاً بدربار ایران مخابره و مستدعی ده روز توقف آن سید جلیل و عالم نبیل می شوند. و در اصفهان در منزل یکی از دوستان خود که اسمش را فراموش کرده ام میکند. همه روزه ظل السلطان را بتوسعة معارف و عدالت و ترقی مملکت توصیه مینموده اند. پس از ده روز از اصفهان عازم طهران می شوند. سهام السلطنة مصطفی قلیخان که در آنوقت حاکم یزد و کاشان بوده او را مهماندار و چند نفر اجزای خود را در خدمت سید تا مرکز میفرستند. در بیست و دویم ربیع الثانی ۱۳۰۴ محترماً وارد طهران و در خانه حاج محمد حسن امین الضرب که یکی از دوستان خود بوده منزل میکند. این بنده نگارنده سطور (مرحوم میرزا لطف الله خان اسد آبادی همشیره زاده سید است) چون از دعوت نمودن بایرانش مطلع بودم از طریق اصفهان و شیراز در سنة مذکور بقصد زیارتش از اسد آباد عازم در اصفهان از ورودش آگاه شدم؛ ظل السلطان احضار نموده تحقیقاتی کرده بعد از شش روز توقف بجانب کعبه مقصود بطهران شتافتم. در روز ورود بطهران ناصر الدین شاه آن فیلسوف اعظم اسلام را احضار نموده بودند در عصر همان روز بیض حضور

سعادت دستورش نائل و دست مبارکش را بوسیدم — تا روزیکه
 عازم فرنگستان شدند در خدمتشان با استفاده فیوضات مشغول بودم
 شرح حال آن بزرگوار و ورود بطهرانش مجملاً اینست: ناصر
 الدین شاه در روز ملاقات به سید میگویند از اینکه دعوت ما را
 اجابت و متحمل زحمت مسافرت بایران شده‌اید و شما را ملاقات
 نمودم بسیار خوشوقتم و حضرت شما بهر لباس که باشید من شما
 را می‌شناسم و میتوانم بر سلاطین عصر خود فخر کنم که مانند
 شما فیلسوف عظیم الشانی از مملکت ایران بوجود رسیده که از
 نتیجه علم و فضل و حکمت شما ممالک خارجه بهره‌مند و مستفید
 شده‌اند و دانایان و حکمای خارجه بفضل و دانش و استادی شما
 اعتراف دارند. و از زحمات شما در عالم اسلام در مصر و هند
 و افغان و اسلامبول و سایر نقاط اروپا آگاه می‌باشم و تعجب دارم
 که وحیداً بدون وسائل در ممالک خارجه باین کارهای بزرگ‌چطور
 اقدام و قیام نموده‌اید چرا باید ملل اجنبی از فیوضات شما
 مستفیض و اهالی وطن شما از آن محروم باشند و ما را در آبادی
 ایران و ترقی آن چه باید و وسایل ما به الترقی آن چیست؟
 سید: میتوانم بر خود ببالم که شهریار ایران از این خواب‌گران
 بیدار و بفکر آبادی مملکت و ترقی ملت افتاده و مرا شناخته‌اند.
 بلی ایرانی و اسد آبادی هستیم. بحمد الله تمام علوم در سینه
 من درج است. به تنهایی و خردی من نگرید؛ زیرا که میتوانم
 با این مشتش کوچک خود کوه دماوند را به این بزرگی در قعر
 زمین فرو ببرم در هر کجا بوده‌ام و باشم قصدم ترقی و عظمت
 مسلمین و حفظ بیضه اسلام و استقلال مملکت آنان بوده و هست.
 هر گاه قصد و نیت سلطانی را موافق بینم بقدر توانائی مساعدت
 یا نیت خیریه سلطانی خواهم نمود. خرابی ایران و ذلت اهالی

بد بخت آن تماماً از خود شهریار است».

با دلایل واضح عیوبات را مدلل نموده بودند، منجمه یکی از آنها داشتن هشتاد حرم که هر يك از آنها دارای چند خادم و خدمه‌اند و تجملات آنها را مملکتی لازم است بوده. اجمالاً عیوبات را نشان و راه چاره را مینمایند. اما نه باین قاعده و قانون که فعلاً رفتار مینمایند و فقط لباس و اسم عوض شده. اظهارات خیرخواهانه سید در قلب ناصرالدین شاه زاید الوصف مؤثر افتاد و تمام بیانات سید را پذیرفته انجام مقاصد و ترتیب اصلاحات اداری را بطوری قطعی متعهد شد. صنیع الدوله را در دفعه اول ملاقات نمودن مرحوم سید لقب اعتمادالسلطنه میدهند. و ایشان تکلیف رئیس الوزرائی و ریاست دارالشورا به آن بزرگوار مینمایند قبول نمیکند و میگویند در دنیا طالب ریاست نبوده و نیستم و بجز تربیت و ترقی مسلمانان و آبادی وطن مقصدی دیگر نداشته و ندارم. آنچه را که امروز درخور و بایست است میگویم شاه و عقلای مملکت بنظر صائب دقیق در آن ملاحظه و تفکر نمایند آنچه را مقرون بصلاح دانستند تصویب نموده مجری دارند. ناصرالدین شاه قبول نموده امر میکند ادا طبقات وزرا و علما و تجار و صنوف ممتاز خدمت آن سید عالیقدر آمده ترتیب امورات لازمه و ادارات و مجلس را معین و قانونی که لازم است بنویسند. بعد از چند جلسه جملگی برای امتثال امر سید حاضر میشوند. باین واسطه در هر محفلی ذکری و در هر انجمنی گفتگوئی در این باب بود و تا جندی جز این صحبت و مذاکره حرف و صحبتی در بین خاص و عام مردم طهران نبود. سید هم با آن نفوذ کلمه و قوه خطابه مؤثری که داشت در طهران هم مانند همه جا با کمال جرئت و صراحت از خرابی اوضاع مملکت و لزوم اصلاحات

و ترقی و تمدن برضد استبداد حرف میزد و کلمه حریت و مدنیت را در میان کلمه های روشن جای داد، و مستقیماً در مقام ارشاد و تنبیه این ملت بخت برگشته خواب رفته برآمد. و بطوریکه در خور آبهوای طهران بود از انتشار لوائح و مقالات جانسوز در محضر علما و اعیان و اکابر و تجار و القاء مواعظ متوسل گردیدند. — این نفس آتشین بقدر ذره بر دل آهین این ملت اثر نکرد بغیر از عده — تا اینکه بواسطه تقص عیش همایونی و سلب لاحدی که لازمه اصلاح اداری است بعضی از وزراء خائن خودخواه و پاره از علماء سنوء بی عمل که همه وقت از عوام مردم استفاده کرده اند بتحریر و همدستی دستهای اجنبی متفق و در مقام شکایت و مغلطه کاری برآمدند و از روی حسادت و اغراض شخصییه وطن عزیز ما را خراب خواستند و راضی باطاعت اجانب شده در مقام ضدیت برآمدند و ناصرالدین شاه را بسختان غرض آمیز زیاده از حد، خائف نمودند که مبدا اساس مدنیت و مشروطیت در ایران استوار و برقرار شده وجود خبیث خائنانشان نابود و عاقل گردد. تا اینکه اولیای دولت خاصه میرزا علی اصغر خان صدر اعظم خائن که مذاق سید در مزاج آن مانند سم قاتل بود شاه ساده لوح را از وعده خود پشیمان نموده و خاطرش را از سید رنجانیدند و بحدی سعایت نمودند که گفتند اگر چهارروز دیگر سید در طهران بماند سلطنت را صاحب و شما را خلع خواهند کرد. شاه بسیار متوحش شده محرمانه بحاجی محمد حسن امین الضرب که میزبان سید بوده ابلاغ مینماید که توقف سید جمال الدین را در طهران بجهاتی چند مناسب نمیدانم بایشان بگوئید چندی بروند خراسان باشند تا وقتی مناسب دیده ایشان را بطلبم. حاجی محمد حسن فرمایش شاه را بسید میرساند جواب میگویند

حال که زمستان است هواها که خوب شد بهر جا که خود میل داشته باشم خواهم رفت. پس از گذشتن زمستان و اعتدال هوا این مختصر را بناصر الدین شاه بعد العنوان نوشتند:

«عزم نجد و قطیفرا داشتم صنیع الدوله (اعتمادالسلطنه) بر حسب امر شهریاری بدار الخلافه البیه دعوت نمود امتثال نموده آمدم بحمد الله شرف شمول حاصل شد اکنون قصد عزیمت فرنگستان را دارم اجازه سلطان را فريضه ذمه خود میدانم و بجز استحصال اذن مقصد دیگر نیست. البته هر جا باشم خود را خادم مقاصد عالیه و مساعد افکار خیریه شهریاری که حفاظت دین و صیانت حوزه مسلمین است میدانم. اللهم اید بأرائه الصائبه هذه الملة و شید بعزائمہ الثابتة اساس سلطنة هذه الامة الغرا و السلام (جمال الدین الحسینی)». جواب:

«جناب..... آقای سید جمال الدین مقصود ما از ملاقات شما حاصل، اکنون که می خواهید به فرنگستان بروید بسیار خوب است محض اینکه وجود مبارك ما را در نظر داشته باشید و فراموش ننمائید يك اقیه دان الماس جهت شما فرستادم و ما هم هیچوقت شما را فراموش نخواهیم کرد. شهر رجب ۱۳۰۴».

میرزا علی اصغر خان که در آنوقت امین السلطان بود دستخط را با اقیه دان آورده بضمیمه هزار تومان با يك حلقه انگشتری الماس هم از خود تقدیم مینماید آن اولین فدائی راه اسلام وجه را عیناً رد نمود انگشتری را در حضور امین السلطان به محمد حسین آقا پسر مرحوم حاجی محمد حسن امین الضرب بخشیدند قوطی را خواندند پس بفرستند بعضی ها صلاح ندانستند

پس از چند روز دیگر قوطی را به..... بخشیدند.

۱۰ — حرکت سید به روسیه و ملاقاتش با ناصرالدین شاه

و دعوتش بار دوم بایران

در نهم شعبان المعظم ۱۳۰۴ از طهران عازم فرنگستان شده بروسیه رفتند و در شهر ولادی قفقاز مهمان محمد علیخان کاشی بود و در آنجا ماند امین الضرب نیز از طهران رسید و به اتفاق بمسکو رفتند و در آنجا دو هفته در خانه آقا میرزا نعمت الله اصفهانی که بعدها قونسول در آن شهر گردید مهمان بودند بعد امین الضرب پاریس رفت و سید عازم پترسبورگ شدند و در مسکو با کتکوف مدیر جریده مسکو ملاقات کرد و برای اتحاد روس و دول اسلامی برضد انگلیس کلام میکرد. بروایتی خود کتکوف تلگرافاً ملاقات سید را خواهش و درخواست نموده بود. و در مدت کمی کتکوف وفات مینماید و در یازدهم شهر ذیقعدة ۱۳۰۴ سید به پترسبورگ میرود و قریب دو سال در آنجا بوده و با رجال نامی و اشخاص سیاسی آن مملکت بسر میبرد. مقدمش را گرامی میشمارند و از او خوب بذیرائی مینمایند. از آنجا باطریش رهسپار میشوند. در سفر اخیر فرنگستان ناصر الدین شاه در وینه پایتخت اطریش آن مرحوم را ملاقات و از وضع رفتار و حالات و رتبه و مقام سید جلیل القدر متحیر و از ملاقاتش بسیار اظهار مسرت مینمایند. مجدداً سید را دعوت به همراهی و آمدن به ایران مینماید سید قبول نمیکند و رفتار که از دعوت سابق از خائنین دبداریان دیده و سعایت مغرضین را با مقاصد سوء آنها نصب العین شاه مینماید. پس از مذاکرات بسیار و اصرار ناصر الدین شاه قرار بدست دادن و بستن عهد و خلف

تمودن و به سعایت مغرضین گوش ندادن می شود. شاه یکی از همراهان خود میگوید که از جانب من دست معاهده بجانب آقای سید جمال الدین بپاران؛ وحید دهر دست او را باز پس زده میگوید دست تو را با دست من لایق عهد نیست و شاید در این معاهدات بجز دست سلطان دست دیگری را سزا و مناسبی نیست که با دست من عهد ببندد خود ناصر الدین شاه دست پیش آورده عهد موافقت را برای آمدن سید به ایران از هر جهت مؤکد و محکم مینماید و هر يك نطقی در مستحکم داشتن عهد و میثاق خود بیان میکنند. ناصر الدین شاه برای استرضای خاطر دولت روسیه که بواسطه امتیاز بانگ شاهنشاهی و افتتاح رود کارون به کشتی های انگلیس دولت روسیه بر امین السلطان آشفته بودند میخواست است یکی از ملتزمین را بدربار پترسبورگ روانه دارد بواسطه خالی بودن کیسه های مملو از زر و سیم که بمصارف معینه فرنگستان صرف لهن و لعب و... و... و... شده بود بطوریکه منظور بوده وسایل آن مهیا و آماده نبود و بهر يك از همراهان امر و تکلیف متحمل شدن این زحمت و انجام مطلب را مینماید هر يك نوعی معتذر میشود. قراز میدهند که در ورود بطهران يك نفر را برای انجام آن مقصود انتخاب و به پترسبورگ (بایتخت روسیه سویت) کسبیل دارند آن دانشمند یگانه از روی حمیت و غیرت اسلام پرستی نظر بر رابطه و نفوذیکه در دربار روسیه داشت و از آنجائیکه بهر صدمه و لطمه ایکه بنفوذ انگلیس وارد می شد خسار نبود بود انجام مطالب فوق الذکر را بدون مخارج و اخذ دیناری بعهده میگیرد. ناصر الدین شاه بسمت ایران و سید جمال الدین بجانب پترسبورگ روانه میشوند. و بقول خود با «دو گیس» رئیس الوزراء روس و زینویف، مستشار وزارت خارجه و ایضانیف

و مادام نوپکوف و ژنرال ریختز و ژنرال ابروچف ملاقات و مذاکره کرده و کامیاب بطهران برگشت.

۱۱ — زجر و تبعید سید از طهران و آمدنش به بصره

خوشبختانه حقیر نویسنده این تسطیر در آن سال طهران بودم و فقط انتظار ورود سید و تشریف به حضورش را داشتم تا اینکه مژده تشریف فرمائی به طهران را از مسکو بطهران بشارت دادند و در این بینها شاه وارد طهران شد و تقریباً بعد از دو ماه دیگر سید در سال ۱۳۰۷ هجری وارد ضرابخانه بیرون شهر شدند. دو سه روزی در همانجا توقف فرمودند. در روز قدوم میمنت مسعودش حقیر بی صبرانه و مشتاقانه به خدمتش نائل و پای مبارکشان را بوسیده دست ملاطفت و نوازش مکرر بر سرم کشیده رویمرا بوسیدند و اجمالاً از معاهدات آگاهی بهم رسانیدم. ورقه بناصرالدین شاه باین مضمون تحریر فرمودند: «ما بعهد خود وفا نموده مطالب مرجوعه انجام یافته و اکنون را بضرابخانه وارد شده‌ام. این است قبل از اینکه تشریف جویم و وارد شهر تنوم اظهار مدارم: میدانم مغرضین و مفتخواران دست از اغراض خود برنمدارند و همه روزه سعایت خواهند نمود و سهریار هم در دفع سبهات و سعایت خائنین اقدام نخواهید فرمود و معتذر بعذر و در عهد خود اسوار نخواهد ماند. چنانچه در عهد خود از روی حقیقت باقی و استوار، اجازه فرمائید وارد شده تشریف حاصل نمایم. هرگاه این عهد و دعوت هم مثل دعوت سابق است از همین جا اذن معاودم دهید که نه مغرضین اعاده سعایت نمایند و نه اعلیحضرت بخلص

عهد و میثاق در عالم مشهور شوند و السلام (جمال الدین)».

سید جمال الدین در طهران در سال ۱۳۰۴ هجری

(جواب ناصر الدین شاه) بعد العنوان:

«از آمدن شما مسرور و زحمات شما را منظور و نهایت
اعتقاد و اعتماد را بعهد و وطن خواهی شما دارم. ماسنین در عهد
خود بر قرار و باقی می باشیم. از هر جهت آسوده خاطر وارد
شوید. منزل در خانه جناب صدر اعظم کرده همه روزه با ایشان
بحضور ما نائل گردید».

ثانیاً سید بشاه نوشت :

از باقی بودن در عهد و مراحم ملوکانه نهایت متشکرم ،
نزد صدر اعظم منزل نخواهم کرد ، منزل متعدد دارم چون حاجی
محمد حسن از دوستان من است و سابق هم آنجا منزل داشته‌ام
میل دارم باز در همانجا باشم . .

جواب ناصر الدین شاه به - ید : ، حال که میل دارید خانه
حاجی محمد حسن منزل کنید بسیار خوب . .

این بود که وارد طهران شده در منزل حاجی مذکور
منزل کردند (قلم اینجا رسید و سر بتکست) خند ماهی که در
طهران توقف داشتند بقوه خطابت و نفوذ کلمه حرفهای ناگفتنی
و چیزهای نا شنیدنی را در کلمه‌های روشن و دماغهای منور
جای داده بقوه جاذبه که - بد در تقریر داشت - بسرعت هر چه
تمامتر دایره حریت و آزادی و اعلام پرستی را در طهران وسعت
داده تخم آزادی را در قلوب صلحا افشاند خورده خورده رائج
دهان هر بازاری ندکه سید جمال الدین راست میگوید ساه
ظالم است ، ساه ملت فروش است ، ساه مملکت برباد ده است .
سناه عیاش است ، سناه شهوت پرست است ، وزرا خائند ، وزرا
دزدند ، وزرا رجاله برانند ، مایل به آبادی مملکت و ترقی ملت
نیستند . بیت المال مسلمین کو ؟ عسکر ما کو ؟ تجارت ما کو ؟
ثروت ما کو ؟ اسلحه ما کو ؟ معارف ما کو ؟ درباریان خائن دیدند
اگر يك ماه دیگر سید در طهران بماند محققاً ملت شورش میکند
از آنطرف دیدند گرفتاری سید که در نزد عامه طرفدار عدالت
و اسلام و قرآن است ، اقوی برهان بریدنی و ستمکاری دولت
است و این خود بیشتر احساسات مردم را بجوش می آورد ، لهذا

دسیسه لعنت آمیز آن از خدا برگشته‌ها بآنجا رسید که با کمال وقاحت و بی‌شرمی آلت قتاله تکفیر را بکار بردند و مطلب را چنان بر عوام الناس مشتبّه کردند که شیطان با صد هزار سال عمر انگشت حیرت بلب گزید — مژه اینجاست که هر چند قدم قدم جماعت عوامی را تحریک کردند، به باینها و دشمنان شاه لعنت کنند — اجمالاً از سعایت مخربان مملکت و شریعت نبوی همان داستان سابق بلکه بالاتر از آن پیش آمد کرد و شاه جبهون خوش‌باور از آنجائیکه قلباً مایل به بیداری ملت و ترقی مملکت نبود و بر مرمان دانشمند حسد می‌برد و در بین وزراء و درباریان القاء ضدیت مینمود و هر کس را راغب باصلاحات میدید و استعداد او را کافی میدانست، بهر وسیله بود در اعدامش میکوشید — با وجود ذی قیمت میرزا تقی خان امیر کبیر و..... واقعاً بر باد دهنده حقیقی ایران و باعث ذلت و انحطاط اهالی آن ناصر الدین شاه را باید دانست — خلاصه شاه از خلف وعده و پیمان شکنی پروا نکرده خود نیز با خائنین و مخربین مملکت اسلام مساعد و معاضد گردید و سخنان غرض آمیز ایشان را قبول مینمود — اما در ظاهر بتوسط بعضی از رجال ابلاغ داشته بود که سید در طهران یک جندی نماند خراسان یا قم بروود بزرگان مملکت میل بتوقف او در طهران ندارند — سید بی‌پرده جواب داده بود: اولاً برای چه مرا بایران دعوت نمودند و در دفعه ثانی که در خارج بودم برای چه بآن همه اصرار معاهدات چند نموده بایرانم خواستند و اکنون که آمده‌ام از من چه ضرری بدولت و ملت رسیده که در ایران باید نباشم. و من از روز اول که زحمت وطن پرستی و خدمت بعالم اسلامیت را عهده دار شده‌ام سرم را برای نیل بمقصود عالیه خود بر کف دست گرفته و بقدر ذره خوف

و اندیشه از احدی ندارم. و تا عهد شکنی و خلف وعده و نقض پیمان شاه را در روی کره دنیا بر تمام ملل معلوم و ثابت نکنم، اگر چه جانم در معرض تلف و هلاکت باشد جائی نخواهم رفت، من محکوم حکم کسی نیستم که بمن بگویند بیا بیایم و بگویند برو بروم. و این ماهانه که برای مسافرت من معین کرده اند در ایران عموماً و در طهران خصوصاً مستحق بسیار است بآنها بدهند.

۱۱ — زجر و تبعید سید از طهران و آمدنش به بصره

و چون سید یقین میدانست که عاقبت در صدد اذیت و صدمه اش خواهند برآمد و بودنش در منزل حاجی محمد حسن اسباب زحمت برای حاجی و سایر دوستانش خواهد شد، بهمین ملاحظه بمکان شریف حضرت عبد العظیم نقل مکان نمودند و قریب هفت ماه در آن زاویه مقدسه بود و اغلب دوستان و پیروانش آشکاراً و پنهان خدمتش میرسیدند و استضاء نور مینمودند. رفته رفته بواسطه نطقهای آتشین و خطابه های متین سید همه مه و غوغائی در این باب بین اهالی طهران پیدا شد. تا اینکه عاقبت الامر به حکم ناصر الدین شاه میرزا علی اصغر خان صدر اعظم آقا بالا خان سردار را که در این اواخر به تیر ملت در حکومت پرشت کشته شد، مأمور بنفی و بیرون کردنش از بست و اخراج نمودنش از ایران نمودند. مختار السلطنه حاکم حضرت عبد العظیم نیز با مأمور ظالم موافقت کرده آن سید و حید مظلوم را مانند جد بزرگوارش عمامه بگردنش انداخته از زاویه مقدسه اش بیرون کشانیده و از وسط بازار برده با چند نفر سواره در آن زمستان سیخت از راه قم و پرسوج بکرمانشاهاتش فرستادند و مستحفظین او را منزل بمنزل عوض میکردند زیرا که بواسطه اخلاق حمیده

و حالات آن برگزیده هر کس می شد در مجلس اول و دوم شیفته و فریفته او میگردید.

در آن تاریخ حسین خان امیر افخم شورینی قراگوزلو حاکم کرمانشاه بوده با احترامات فائده از سید پذیرائی میکند و یک وجهی تقدیم میکند. سید وجه را رد میکند و حواله داشته میفرستد از تاجر میگیرند و صد تومان با کمال ملاطفت بمأمورین تبعید خود که مأمور بودند سید را تا کرمانشاه رسانیده تسلیم امیر افخم نمایند، میدهد. و بامیر افخم میگوید اگر میخواهی من از شما خوشنود باشم این خار را (جوانمیر که در آنوقت در قصر شیرین زوار و عابرین را لخت میکرد و میکشته) از سر راه مسلمانان بردار. همان شب امیر خواب می بیند که سواری نرینه باو داد و عین عبارت سید را باو امر کرد. این بود که امیر افخم دلش قوی و بعد از چند روز دیگر بقصر شیرین می رود و جوانمیر را دستگیر مینماید و میکشد. اگر چه بواسطه محبتی که امیر نسبت بسید کرده بود یک جندی مغضوب دولت گردید. بالاخره در آنوقت که سید را از حضرت عبد العظیم بیرون کشیدند جز سید معین التجار و میرزا رضای کرمانی معروف کسی دیگر خدمت سید نبوده. معین التجار از خوف پنهان میشود و میرزا محمد رضا و اشریعتا گویان اهالی طهران را به تأیید و یاری و استخلاص آن وحید زمانه وادار مینماید. و کوفی طینتان آن اولاد رسول را یاری مینمایند و این واقعه ملال انگیز در ماه شعبان ۱۳۰۸ هجری که خود نگارنده هم در طهران خدمت سید بودم بوقوع رسید (کسانیکه نسبت بسید بی احترامی کردند جندی نگذشت که خداوند آنها را بکیفر خود رسانید، مانند مختار السلطنه، آقا بالا خان، میرزا علی اصغر خان صدر اعظم که همگی بترتیب

کشته شدند و بمکافات خود رسیدند صفات الله).

۱۲ --- حرکت سید از راه بصره بلندن

دوستانش این قضیه را بغداد و سایر ولایات بوسیله تلگراف رمز اطلاع دادند. و مأمورینش بدستور العمل دولت نگذاشتند سید بعقبات مشرف شود و از والی بغداد تقاضا کرده بود که سید را از سرحد یکسره بصره بفرستند. همینطور هم میکنند. سید وارد بصره می شوند با حاجی سید علی اکبر شیرازی که از علمای ایران بوده و تبعید شده بود ملاقات کرده توسط او رساله عربیه موسوم به «حجة البالغة» و «حملة القرآن» را در تاریخ ۱۳۰۸ از بصره بمرحوم حاج میرزا حسن مجتهد شیرازی و سایر علماء و مجتهدین کربلا و نجف و سامره مبنی بحمايت اسلام و محو ریشه ظلم و قطع نفوذ اجانب نوشتند که بعدها در لندن خود سید آنرا بطبع رسانیدند. و در این اثنا تلگرافاً خبر بطهران دادند که سید جمال الدین بقتة از بصره خارج و از او خبری نیست. تلگرافاتی از دولت ایران بنقاط معینه مخابره میشود که سید را هر جا دیدند توقیف کنند. تا آنکه آن ذات والا بصوب اروپا رهسپار و باندك مدتی وارد لندن میشوند. در مجالس انگلیس خطابه مؤثر و مفصلی حاوی بر مظالم ناصر الدین شاه و بعضی از دربار ایشان بیان میفرمایند چنانکه حاضرین متزلزل شده بکریه می افتند و با اینکه سید قوی البنیة بود بواسطه صدمه که باو رسیده بود علیل المزاج و ضعیف می شوند تبعید او از ایران با زجرهای وحشیانه و بردنش تا خاقین در فصل زمستان تا آخر وحله عمر یادداشت و اثری بر در دلش گذاشت. و در لندن مورد اهمیت زیاد واقع گردید. زیرا که گذشته از اینکه انگلیسها حرکات و سکنات او را در اقامت

مصر، هندوستان، افغان و اروپا تحت نظر قرار داده و مواظب اعمالش بودند بعقاید قلبی و معنوی او نیز تا درجهٔ پی برده و بخوبی از تأثیر کلمهٔ او باخبر بودند و فقط از نقطهٔ نظر اینکه شاید بتوانند موفق بجلب موافقت او شوند احترامات فوق العاده نسبت بسید بجا آوردند. تا آنکه سفیر ایران در لندن بوزارت خارجهٔ انگلیس ابلاغیه اشاعه داد و سید را به انقلابی معرفی کرد. این اقدام سفیر ایران موجب آن گشت که در لندن احترامات سید بیشتر از پیشتر گردید. و بهمین منوال سید چندی در لندن ماند و با میرزا ملکم خان که آنوقت از سفارت عزل شده بود، اغلب ملاقات میکرد و چندی در منزل او بود تا آنکه در ماه رجب ۱۳۰۹ یک روزنامهٔ عربی و انگلیسی باسم ضیاء الخافقین در لندن تأسیس کرد و در شمارهٔ دوم آن مورخهٔ غرهٔ شعبان مکتوبی را که خود سید بعلمای بزرگ عتبات و ایران نوشته بود درج کرد. انگلیسها بوسایل عجیبی اسباب توقیف آنها فراهم کردند تا در این میان سفیر دولت ترکیه بملاقاتش آمده و بوی ابلاغ کرد که عبد الحمید سلطان ترکیه برطبق دستخطی که بسید تقدیم مینماید تقاضای ملاقات و مسافرت را باسلامبول نموده. سید از سفیر ترك استعلام مینماید، علت این تقاضا چیست سفیر ترك جواباً بسید میگوید عبد الحمید میخواهد بمعاذت و مساعدت فکری شما بلکه بتواند اتفاق و اتحاد خلل ناپذیری بین ممالك اسلامی ایجاد و برقرار نموده بعلاوه برای انشاء و تدوین بعضی قوانین مفیده از فکر رزین و رای متین حضرت استفاده نماید. سید خواهی نخواستی از لندن در حدود ۱۳۱۰ حرکت و مستقیماً باسلامبول و به «بابعالی» محترماً معززاً نزول اجلال فرمود.

۱۳ — ورود سید به اسلامبول بار دوم بدعوت عبدالحمید و

وفاتش در آنجا

نظر بنفوذ سید در ممالك اسلامیه عبدالحمید مقدمش را گرامی شمرده بر مقام منیعش افزود، منتهی اعزاز و توقیر را از معظم نه نمود، شام و نهار سید همه روزه از مطبخ سلطانی و خوان ملک تهیه میگردد و بقولی ماهی دوپست لیره هم برای وی مقرر کرد و بسیار تقرب در پیش سلطان داشت. در همان موقع مستر بلنت معروف انگلیسی در اسلامبول بوده حکایتی از پذیرائی سلطان ترکیه از سید در عید فطر واضحی میکند. در ابتدا مناسبات عبدالحمید و سید فوق العاده با هم گرم و دوستانه بود و پیش از حد به صمیمیت یکدیگر مستظمر بودند و در یک جلسه خصوصی بین الاتین عبدالحمید از سید تقاضا کرد که مرا از حضرت تقاضای این است که جهد وافی مبذول فرموده که با توحید نظر و مساعدت حضرت بلکه بتوانیم در بین ملل اسلامی اتحاد و اتفاق قوی الارکان خلل ناپذیری را تأسیس و تشکیل کنیم که در پرتو آن اتحاد جامعه اسلامی دست و داد را با فرط استقامت یکدیگر داده در ظل استقلال و اتحاد اسلامی بترویج صنایع و علوم پردازند. تا اینکه بعون الله موفق شوند که قدرت و عظمت از دست رفته را بدست آورده از کاروان سعادت و ترقی دنیا باز نمایند. سید جمال الدین که از ابتدای زندگی سیاستش این مقصود یگانه اصل مهم خیالاتش محسوب میشد و همواره تعقیب این نظریه منظور نظرش بود، با مسرت قلبی و بشاشت ضمیر این پیشنهاد را بحسن قبول تلاقی کرد و قول همه نوع جان فشانی و فداکاری را در پیشرفت این مرام عالی بمقام خلافت داده از آن ساعت

بعد برای عملی کردن این عمل باعزمی آهین و اراده قوی تر از کوه سنگین قیام نمود. سید جمال الدین گذشته از مراتب علمی و ادبی و فضیلت اخلاقی و تقوای ذاتی و سایر ملکات فاضله که دارا بود، جنبه شجاعت او بر سایر مدارج عالیۀ اخلاقش رجحان داشت و هیچ گاه در مذاکره و محاوره جبن و هراس بر او مستولی نمیشد و همیشه با فرط قدرت و اعتماد بنفس که مجبوس طینتش بود عقاید و نظریات عالیۀ خودش را بی پروا اظهار میداشت. گذشته از اینکه علاقه تام و تمامی بسعدت و ترقی وطن و هموطنان خود داشت، مساعی و اهتماماتش مصروف ترقی و تعالی عالم اسلامیت بود و مکرر به پیروان خود گفته بود که بنام عظمت اسلام و شریعت غرای خیر الانام باید در ارتقاء و اعتلاء کلیۀ دول اسلامی اعم از آسیائی و آفریقائی و غیره کوشیده و سلطه و غلبه اروپائی را غیر متجاوز و محدود ساخت؛ بقسمتی که ممالک مسلمین از هر حیث مصون و محروس از تجافی و تخاطی دیپلوماسی اروپائی باشد، و از نقطه نظر ترویج و اشاعۀ این مرام و مقصد بود که قسمت عمده عمرش را بمسافرت در ممالک اسلامی گذرانیده و در همه جا از اظهار این عقیده عالیۀ خودداری نمود. و بدین جهت بود که به تقاضای عبد الحمید ثانی برای اتحاد عالم اسلام از لندن باسلامبول آمد. بعد از چندین جلسه خصوصی بین سید و عبد الحمید در اسلامبول راجع باتحاد اسلام این اندیشه عالی را بدو سید بدو طریقه منقسم نمود:

(۱) — کلیۀ مذاکرات دولتی و درباری نسبت به تهیه کردن زمینه چه با ناصر الدین شاه و چه با خدیو مصر و سلطان مراکش و سایر امراء و امارت نشین های مستقیماً با عبد الحمید و وزراء و سفراء و درباریان او بهر نوع که مصلحت اندیشیده باشد.

(۲) — قسمت ملی و عمومی آن که مهمتر بود سید بعهده گرفت که با علماء و زعماء اسلام اعم از شیعه و سنی و غیره هم داخل در مکاتبه گشته و اصل قضیه را برضایت و جانب داری همه رؤسا و قائدين ملی اسلام حل تسویه نمایند، و در ضمن با عبد الحمید قطع کرد که چون دولت ایران نسبت بمصر و و افغان با مراکش و غیره دولت مستقل تام و تمامی است و بعلاوه اصل و جهة اختلاف شیعه و سنی موضوعیت يك قسم آن که شیعه باشد از هر جهة ایران است. لذا از طرف عبد الحمید بنام ملت و دولت ترکیه عتبات عالیات و قسمتی دیگر از بین النهرین که مرتبط بمشاهد مشرفه شیعه است تفویضاً در مقابل مساعدت دولت و بهمت ایران نسبت باتحاد اسلامی از مملکت عثمانی منتزع و بایران منضم شود. و سید قرار داد از هر يك قطعات مهمه ممالك اسلامی یکنفر نماینده دولتی باتخاب دولت و یکنفر از طراز اول علما که حقیقتاً نماینده ملی باشد باتخاب ملن برگزیده شده در اسلامبول گرد هم جمع آمده کنگره عالی بنیانی باسم مقدس اسلام در اسلامبول تأسیس و تشکیل نمایند و حل قضایای مهمه را در همه جا و همه موارد به حکمیت آن کنگره رجوع و محول داشته تصمیمات و مقطوعات کنگره اسلامی را همه دول و ملل مسلمان مذهب واجب الاحترام شناخته تبعیت نمایند (بعدها معلوم شد قصد عبد الحمید این بوده که خودش را در رأس این کنگره بریاست جای داده و مقام خلافت عامه و خاصه را توأماً حائز شود — یکی از موضوعاتی که بعداً تولید اختلاف نظر بین سید و عبد الحمید نمود این مسئله بود). مقصود سید از تشکیل این کنگره اسلامی این بود که وسایل ترقی و تکامل ملل اسلامی را مشترکاً فراهم نموده شوکت و عظمت اولیه اسلام

را تجدید نماید و هر گاه یکی از دول اروپائی بی اعتدالی را نسبت بیک مملکت اسلامی روا داشت، فوراً آن کنگره عالی اسلامی اعلان جهاد مقدس را بتمام مسلمین دنیا بر علیه آن دولت صادر نموده گذشته از تحریم امتعه و کالای تجارتی آن دولت همه مسلمین برای اطاعت از مبارزه قیام و شمشیر از نیام کشند. بعد از آنکه مواضع فوق بین سید و عبد الحمید قطع شد، سید موضوع را برفقا و پیروان خصوصیش که همه از فحول ادباء و علماء و آزادی خواهان نامی شیعه بودند مراجعه داده و در جلسه اول حاضرین محضرش عبارت از فیضی افندی معلم ایرانی، رضا پاشا شیعی، سید برهان الدین بلخی، ابو الحسن میرزا شیخ الرئیس، نواب حسین هندی، شیخ احمد روحی، میرزا آقا خان کرمانی، میرزا حسن خان خبیر الملک، عبد الکرم بیک، حمدی بیک، جواهری زاده های اصفهانی، شیخ محمود افضل الملک روحی و چند نفر از آزادی خواهان و مریدانش بودند. سید خطابه مؤثری قریب باین مضمون بیان فرمود و حاضرین را بمقصد اخیرش آگاه ساخت:

«امروزه مذهب اسلام بمنزله یک کشتی است که ناخدای آن محمد بن عبدالله صلعم است و قاطبه مسلمین از خاص و عام کشتی نشینان این سفینه مقدسه اند و یومنا هذا این کشتی در دریای سیاست دنیا دچار طوفان و مشرف بغرق گردیده و به آن جریانات پلنکی دنیا و حوادث در غرق و افنای این کشتی رخنه کرده و میکند. آیا تکلیف سکنه و راکبین این کشتی که مشرف بغرق و آماده هلاکند چیست؟ آیا نخست باید در حراست و نجات این کشتی از طوفان و غرق آب کوشید یا در مقام دوئیت و اختلاف کله و پیروی اغراض و نظریات شخصی برآمده خرابی و هلاکی یک

دیگر را سعی باشند؟

حاضرین و مستمعین خطابه گفتند: نخست حفظ بیضه اسلام و نجات این کشتی مقدس فریضه ذمه هیر وطن دوست و اسلام پرستی است. عموماً متعهد شدند که در پیشرفت نظریات عالیه سید از بذل هر گونه مساعدت و فداکاری دریغ نکنند. بالاخره سید عالمقدار با پیروان و هم کرانش برای نیل باتحاد اسلام قیام کردند. و چون افکار عالیه سید در همه جا واسطه تربیت و ترقی مسلمانان بود لهذا در اسلامبول هم مانند سایر جاها تخم آزادی و حریت را در نفوس ذکیه پاشید. سید جلیل القدر عظیم الشأن مقرر داشت که بعموم علماء طراز اول و قاضین ملت شیعه بطور متحد المال مکاتیبی که حاوی و متضمن تبلیغات لازمه با ذکر ادله مثبتة و استنادات متقنه باشد، مشروحاً و مبسوطاً نگاشتند. و علاوه بهر کدام از معتقدین خود امر داد که باستثناء دوستان مهم خودشان قضیه را تذکر بدهند که در پیشرفت این مقصود اقدام بنمایند. این بود که بالغ بر پانصد مراسله و مکتوب بالسنة مختلفه فارسی، عربی، هندی، ترکی برشته تحریر درآورده بعبات عرش درجات و کلیه بلاد ایران، هندوستان، مصر، الجزایر، طرابلس، شامات، حجاز و سایر قلمرو اسلامی ارسال داشت. و سید تصمیم گرفت که شمس نقر از رفقا و پیروان خود را که بالسنة مشرقی تکلم میکردند بجهة تبلیغات لازمه باقطار معینه گسیل دهد. حندی نگذشت که جواب کلیه مراسلات باسلامبول زیب حصول داد و کلیه طبقات حوزه اسلام اعم از علماء اعلام و دیگران موضوع را بافرط مسرت و حسن قبول استقبال نموده و از ناحیه برخی آنان نیز هدایا و تحف عتیقه چندی توسط فیلسوف اعظم اسلام سید جمال الدین

جته عبد الحمید ارسال نموده و بعضی هم ادعیه و تفویداتی برای سلطان عثمانی منضم مراسله خویش قرار داده بودند. سید امر فرموده کلیه آن مراسلات را از السنه مختلفه به ترکی ترجمه کردند و ترجمه هر مکتوبی را ضمیمه باصل نموده همه آنها را بحضور عبد الحمید برد و از موفقیت شایان خودش در خدمت بعالم اسلام بسیار مسرور و خرسند بود. عبد الحمید همه آن مرقومات را بدقت مطالعه کرده از فرط خوشحالی سید را بی مهابا در آغوش کشیده مکرر در مکرر روی سید را بوسیده بدین توفیق که حاصل کرده بود تبریکش گفت و از تقوّد کله و پیشرفت او در این امر خطیر حیرت و تعجب میکرد و بسید اظهار کرد اکنون که بعون الله و مساعدت حضرتت به قسمت اعظم آن موفق گردیده ایم باید در مرحله دویم که عمل نمودن بمقصود باشد وارد شویم و چون بیشتر از درباریان وزراء من در مذهب تسنن لجوج و متعصبند و محتمل است ازین موضوع سوء استفاده نموده مرا به تشیع متهم سازند و در نتیجه مورت بطوع جریان کار گردد. بدین لحاظ بر آنم که اگر صلاح اندیشی از ابن بعد اجرائیات این منظور عالی را به «باعالی» و صدارت عظمی محول داشته و محرمانه شیخ الاسلام را با خویش در این مرحله همدست و همدستان نمائیم. سید قبول کرد. پس از آنکه اجرائیات اتحاد اسلامی بر حسب صلاح دید عبد الحمید بمقام مشیخت و صدارت عثمانی محول گردید، رفته رفته بواسطه مخالفتهای عقیده که بین سید و عبد الحمید حادث شد، موضوع اتحاد اسلامی یک بازه مسکوت عنه ماند. درین بین از نوشته و مکاتیبی که در اطراف اتحاد اسلام با مضای سید و همکارانش بود و بعنوان یک نفر از اجله علماء عقبات ارسال سنده بود بدست میرزا محمود خان قونسول

بغداد افتاد. میرزا محمود خان آن نوشته را با آب و تاب فراوان و شاخ و برگهای بسیاری پیراسته بطهران حضور ناصر الدین شاه فرستاد که سید جمال الدین با بعضی ایرانیان دیگر همدستان شده در صدد تسلیم مملکت ایران بسلطان عثمانی برآمده و ظاهراً مطلب را باسم اتحاد اسلام عنوان نموده اغلب از علماء را برای اجرای این مقصود با خود کرده است. بعلاوه لوائج آزادی طلبانه میرزا آقا خان و شیخ احمد روحی که متناوباً از اسلامبول به اغلب محترمین طهران از قبیل مرحوم امین الدوله و معاون الدوله و غیره نگاشته میشد و اغلب آنها را ناصر الدین شاه اطلاع داشت مؤید اظهارات قونسول بغداد شد. ناصر الدین شاه پس از خواندن این راپورت بحدی خشیت و وحشت بر او مستولی میشود که بلا تأمل بمیرزا محمود خان علاء الملک که در آنموقع سفیر اسلامبول بود رمزاً تلگراف میکند: کلیه نفراتی که در موضوع اتحاد اسلام با سید جمال الدین مشارکت دارند و از تبعه ایراند آنها را متهم سیاسی نموده تحت الحفظ بایران بفرستید. علاء الملک بواسطه خصومت و کینه‌ایکه از حاج میرزا حسن خان خیبرالملک ژنرال قونسول سفارت اسلامبول بدل داشت و نیز بعلت بی‌اعتنائی که میرزا آقا خان و شیخ احمد روحی به انکاء و استظهار سید جمال الدین که از پیروان مخصوصش بودند، نسبت باو نموده بودند و بعلاوه میرزا آقا خان در اشعار خود او را هجو کرده بود و در صدد بهانه بوده که کینه خود را از این جند نفر بگیرد، بعد از وصول تلگراف ناصر الدین شاه موقع را مناسب دیده با محمود پاشا، مدیر طبطیه و نظمیة اسلامبول کاملاً ساخت و باخت نمود و او را بوعده‌های دروغی فریفت که بزرگترین نشان دولت ایران را برای تو خواهم گرفت و دیگر اینکه ارامنه‌هایی که اتباع دولت

ترکیه‌اند و قبلاً بخاک ایران رفته‌اند و بعدها بخواهند بروند، دستگیر کرده بشما تسلیم میکنم مشروط بر اینکه این سه نفر ایرانی آشوب طلب را که منکر اساس سلطنتند و گرد سید جمال الدین جمع شده‌اند و عبد الحمید هم بواسطه دوستی با سید علی العمیا از آنها حمایت میکند، سفارت ایران تسلیم کنید. محمود پاشا بدون تعقل سخنان غرض آمیز علاء الملک را قبول کرده راپورت مفصلی در این زمینه بعبد الحمید تسلیم کرد. عبد الحمید بی اندازه از تسلیم ارامنه بدولت ترکیه خوشوقت می‌شود. بدون اینکه بداند حضرات پیرو و بسته سید جمال الدین‌اند دستخطی صادر میکند که اختیار رعایای ایران با سفیر آنهاست. در این بین‌ها آراء ناقبه سید با خیال شخصی حکومت و درباریان خود خواه منافی موافق نیامده بغض و حسد شیخ الاسلام بجوش آمده بواسطه سعایت‌های ابو الهدی، ندیم سلطان، سید از عبد الحمید کناره گرفت و مراوده‌اش را کم کرد. خدیو مصر در آن زمان باسلامبول آمده و بی اندازه مشتاق زیارت سید جمال الدین بوده. هر چه از (بابعالی) استیذان بجهت ملاقات سید خواسته بود اجابت نمی شد. تا اینکه یکروز خدیو مصر متهورانه بدون اجازه در (کاغذ خانه) که یکی از نزهت گاههای اسلامبول است شتافته و در خلوت سید را ملاقات میکند. يك نوبت دیگر هم به فیض حضور سید نایل میشود. این ملاقات را پلیسهای مخفی و جاسوسهای عبد الحمید بوی راپورت دادند. عبد الحمید بسیار متوحش شد و ترسید که مبادا بین سید و خدیو مصر نظر بوضعیت آنموقع اسلامبول و نهضت (ژون ترك) قراردادی در مورد خلع عبد الحمید و نصب خدیو بشود. و نیز در آن موقع سید عبدالله، خادم مدینه منوره که فوق العاده ذی اهمیت بود و طرف بغض و تعرض رشاد

بيك، وليعهد عثمانی واقع شده بود، در منزل سید جمال الدین^۱ متحصن شده بود، آنچه تلاش کردند سید او را تسلیم نکرد و قویاً از او نگهداری نمود، تا اینکه خدیو مصر عزیمت قاهره کرد و وی را بخدیو سپرد و خدیو او را بمصر برد. و در این حیص و بیص ژون ترکها از موقع استفاده کرده در صدد بر آمدند که سلطنت مشروطه تأسیس نمایند. این مسئله باعث گردید که بواسطه نفوذ سید بالغ بر سیزده هزار پلیس مخفی در اسلامبول بر مبرزین خارجی و داخلی گماشتند و بطوری سخت گرفتند که کسی قدرت مراوده و رابطه را با اشیخاص معین نداشت. من جمله ده نفر جاسوس مواظب حرکات سید جمال الدین قرار دادند. دوستان و رفقا و پیروان او را کاملاً در تحت نظر قرار دادند. این اوضاع و خودخواهی درباریان بابعالی و مفتخواران سبب شد که الفت ذات البین عبد الحمید و سید مبدل بکدورت گردید. علاء الملک، سفیر ایران، وقت را غنیمت شمرده در صدد برآمد که آن بیگناهان را دستگیر کرده به پیشگاه عالیّه شهادت بفرستد. تیرگی مناسبات سید جمال الدین با عبد الحمید موجب چیرگی علاء الملک، سفیر ایران گردید و در صدد دستگیری شیخ احمد و میرزا آقا خان کرمانی و خیر الملک برآمد و با معیت درباریان اسلامبول از دولت ترکیه دستخطی صادر نمود که سه نفر فوق را مطابق دستور سفیر ایران تحت الحفظ در سرحد تسلیم مأمورین ایرانی بنمایند. از قراریکه از منابع وثیقه اخذ شده، صبح ۱۲ رجب ۱۳۱۳ یکنفر یاور نظامی عثمانی با چند پلیس در اسلامبول بخانه روحی و میرزا آقا خان عنفاً وارد بعد از توقیف کلیه مکاتیب و نوشتهجات آنها را بادهاره ضبطیه جلب می کنند. بلافاصله خیر الملک را هم توقیف مینمایند. شیخ محمود

افضل الملك، برادر کوچکتر روحی برای استخلاص آنها بدو
بعلاء الملك، سفیر مراجعه میکند، نتیجه نمیگیرد. شیخ احمد روحی
که یکی از اجملة علماء کرمانند، با میرزا آقا خان کرمانی و
خیر الملك مأمورین نفی با جمعی از آزادی خواهان ترکیه را
بوسیله کشتی (حسین پاشا) که از کشتیهای مخصوص دولتی بوده،
از اسلامبول تبعید، ترکها را بنقاط دیگر و این سه نفر محترم
ایرانی را به محبس طربزون جای دادند.

برادر بیچاره روحی بعد از نوبدی از سفیر باتفاق جواهری
زاده های اصفهانی مستقیماً بمنزل سید جمال الدین میروند و استدعا
میکند که حضوراً استخلاص آنها را از عبد الحمید تقاضا فرمایند.
سید جواباً میفرماید: در صورتی مناسبات فعلی من با عبد الحمید
تیره است و از ملاقات او کراهت داشتم، همان ساعت که این
خبر را شنیدم عبد الحمید را ملاقات کردم و بعد الحمید گفتم:
این اشخاص جز اینکه با عقاید من در اتحاد اسلام همراهی و
شرکت داشتند مرتکب هیچگونه ناصوابی نشده اند. عبد الحمید
از گرفتاری آنها اظهار تأسف مینماید و قسم یاد میکند که نفی
آنها از اسلامبول بدون اطلاع من بوده فقط ناظم پاشا، مدیر
ضبطیه راپرتی. فرستاده بود که چندست دو سه نفر ایرانی در
اسلامبول مشغول فساد شدند و سفیر ایران از آنها شاکی است.
خوبست اراده سنی صادر شود که آنها را دستگیر کنیم. من هم
بدون آنکه قضیه را بدانم، امر بتوقیف آنها دادم. اینک به طربزون
تلگرافی میکنم حضرات را محترماً معاودت دهند. بلافاصله بخط
خودش تلگرافی صادر کرد و بجاجی علی، رئیس خلوت داد
که مخبره کند. از بیانات سید جمال الدین خاطر افضل الملك،
برادر روحی بکلی آسوده شد و مطمئن گردید که قریباً حضرات

را باسلامبول عودت میدهند. در این بین سفیر ایران از وقعه ملاقات سید با عبد الحمید و استخلاص آنها مستحضر گردید. در طی ملاقات فوری از سلطان استدعا کرده بود اگر حضرات را باین زودی معاودت دهند باعث توهین و هتک آبروی من در انظار اتباع ایران خواهد شد. مستدعی هستم بیست روز عودت آنها را بتعویق بیندازید. و همه روزه حاجی سید عبد المهدی، ندیم عبد الحمید و ناظم رئیس نظمیه که با سفیر ایران همبست و متمهد بودند، مراجعت حضرات را بتأخیر می انداختند و اینقدر سعایت کردند تا ناسخ تلگراف اولیه را از عبد الحمید صادر کردند. بالاخره توقیف روحی و میرزا آقا خان و خیر الملك در محبس طربزون بطول انجامید. اشخاص متفرقه و بعضی از سفرای اروپائی که سمت متعلمی را بروحی داشتند، هر چه اقدام برای رهایی آنان کردند نتیجه نبخشید. مجدداً برادر روحی متوسل بسید جمال شد. سید با فرط متانت و کمال آرامی پس از اندک تأملی در جواب فرموده بود: اگر بالفرض پسر مرا بقتل گاه ببرند و از يك کله شفاعت من نجات یابد، تن بکشتن او میدهم، اما عار تقاضای از عبد الحمید را دیگر برخود نمی پسندم. بگذار آنها را ایران برده بکشند تا در دودمان آنها پایه شرف و افتخار ابدی برقرار گردد. تا اینکه بالاخره همینطور هم شد و حضرات را از طربزون حرکت داده و در سرحد ایران تسلیم مأمورین غلاظ و شداد ایرانی نموده از آنجا یکسره به تبریز و در محله ششگلان منزل محمد علی میرزای ولیعهد حبس نمودند و با زجر های وحشیانه و شکنجه های ظالمانه که دل هر قسی القلی از شنیدنش میگدازد هر سه آنها را بدرجه رفیعه شهادت رسانیدند. «نامه باستان»، تاریخ ایران را میرزا آقا خان کرمانی در حبس

سه نفر از شهدای آزادی ایران که از تعلیمات سید بهره‌یاب بودند

میرزا آقا خان کرمانی

شیخ احمد روش کرمانی

حاج میرزا حسن خان خسروشاهی

طربزون نوشت. پس از نقی نمودن سید جمال الدین از طهران و ایران میرزا رضای کرمانی که یکی از مریدهای شیفته و مجذوب سید بود، بواسطه شور و محبتی که بسید داشت مکرر در مکرر کتباً، شفاهاً، غیاباً، حضوراً بناصر الدین شاه و دربارانش اعلان نمود که بسبب این بی احترامی که در باره سید بلاجه کرده اید شما را خواهم کشت. بعضی از دوستان و معتقدین بسید که از حالت میرزا رضا اطلاع داشتند، برای اتمام حجت مکرر بخود ناصر الدین شاه و میرزا علی اصغر خان صدر اعظم و چند نفر از علماء طهران قضیه را اطلاع دادند که میرزا رضا باین قصد و خیال است. هرگاه مرتکب این امر خطیر شد بحشی و تقصیری نه بر سید جمال الدین است و نه بر دوستانش. یا او را حبس کنید یا نفیش نمایید. این بود که بواسطه اعلانات خود میرزا رضا و اظهارات دیگران میرزا رضا را مدتها و مکرر در حبس و انبار دولتی حبس نمودند. تا اینکه از طول مدت حبس و زجر و تعبداتی که نسبت باو شد در خانه کامران میرزا یکدفعه با مقرض شکم خود را پاره کرد. بشاه خبر دادند، جراح فرستاد او را معالجه کرد. در حبس قزوین تمام بدن او را داغ کردند. آقا بالا خان سردار یکدفعه اینقدر چوب پای او زد که دو انگشتش افتاد. اینهمه عقوبات و صدمات را در طهران از آقا بالا خان و سایر درباریان چشید و کشید تا آنکه بقول خودش هر کسی می خواست سردار یا سالار بشود، سر او را بفلکه می بست. با این مشقات یکذره از عشقش کم نشد، بلکه روز بروز عشق و محبتش نسبت به سید زیاده تر و تنقیدش از مبغضین سید بیشتر میشد تا اینکه بواسطه تهور و بی باکی که در سخن گفتن داشت، از حبس نجات یافت.

برای استفاضه فیوضات و درك خدمت فیلسوف اعظم مشرق زمین، استاد المتأخرین، فخر المسلمین حضرت سید جمال الدین طاب مرسمه الشریف مهاجرت بسمت اسلامبول را تصمیم گرفت. در صورتیکه سوای توکل بحق از مالیه دنیا چیزی در بساط نداشت. در رشت یکنفر تاجر آشنا داشت که بوسیله حاج محمد حسن امین الضرب که مدتها ارباب او بود با آن تاجر شناسائی پیدا کرده و بملاقاتش رفت. بیست تومان از آن تاجر رشتی برای مخارج این مسافرت گرفت که بورود باسلامبول در عوض عطر بجهت او بفرستد. و (حاج امین الضرب) بلا فاصله برئیس پستخانه رشت، میرزا علی خان امین الدوله که آنوقت ریاست کل پستخانه های ایران را داشت، و نسبت بسید ارادت کاملی داشت، چهل تومان حواله میکند که بمیرزا رضا بدهد و او آن وجه را اخذ کرده و بیست تومان تاجر را با اینکه قبول نمیکرده، مسترد میدارد و یکسره باسلامبول و بسوی کعبه مقصود میشتابد. بمنزل سید که در آنموقع در (باب عالی) و مهمان عبد الحمید بوده، ورود میکند. اذن میخواهد ملازمان سید بسید عرض میکنند که شخص ایرانی معلول و مفلوج باین نام و نشان استدعای شرفیابی را دارد. در ظرف مدت توقف سید در اسلامبول همه وقت از خواص اصحاب و دوستان صمیمی از قبیل چند نفر علماء و قائدين انقلاب، هندی، مصری، الجزایری و معدودی از طبقه منتخبه ایرانی مانند میرزا آقا خان کرمانی، شیخ احمد روحی، میرزا حبیب اصفهانی، میرزا طاهر مدیر روز نامه اختر و میرزا حسنخان خبیر الملک، ژنرال قونسول سفارت ایران غالباً در خدمتش بودند. مرحوم سید در جواب پیشخدمت فرمود: این شخص (میرزا رضا) زمانیکه در طهران در خانه امین الضرب بودم از طرف صاحبخانه بسمت مهمانداری من تعیین شد

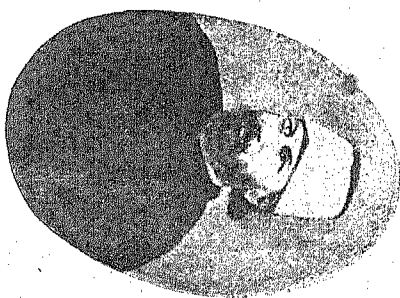
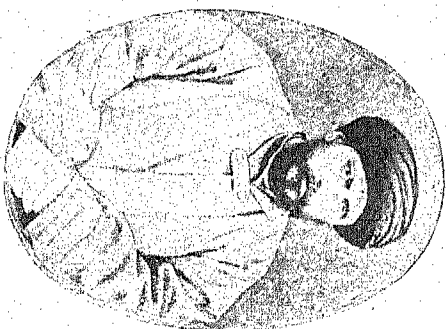
و او را می‌شناسم، ولی مع الاسف چون بسفالت طبع و سخافت فکر اغلب ایرانیها که در خارجه اقامت دارند مطلع، از پذیرفتن ایشان معذورم. زیرا که شاید این شیخ هم مثل بعضی ایرانیها که با حرارت و التهاب بی‌اندازه بمن وارد شدند و بعد معلوم شد جاسوس بابعالی و سفارت ایراند، باشد. بعضی حضار که اطلاع بسوابق اخلاق میرزا رضا داشتند، اظهار کردند که بلا تردید عملاً و اخلاقاً این شیخ مورد اطمینان است و بعلاوه در اثر شبکجه و عقوباتیکه در محبس طهران و قزوین باو وارد آمده مبتلای بفالج و محتاج بمعالجه است. سید بدون آنکه بارش دهد امر فرمود که وی را بمریضخانه فرانسه برای معالجه بردند و قریب چهل روز که در تحت معالجه بود روزی یک لیله مخارج مداوایش را شخصاً پرداخت و در این ظرف مدتی که در مریض خانه بود، همه روزه از صحابه سید بیادش می‌رفتند تا موقعیکه معالجه‌اش تمام شد. و اولین دفعه‌ایکه میرزا رضا در محضر خاص سید پذیرفته شد، آغاز سخن را بدین گونه نمود: اوقاتی که در طهران بسمت خدمتگذاری حضرت مفتخر بودم، فرمایشات عالیّه و جذبه شوق و تأثیر بیان حقایق تبیانت یکسر منقلب و منجذب نموده تاب و تحمل این همه فجایع و مظالم که درباریان نسبت بمملت اعمال میدارند، نیاورده در صدد برآمدن که برای برانداختن این کاخ ظلم هم فکر زیاد کنم. انتقادات من از وضع حکومت ایران و درباریان باعث آن شد که همه روزه یک نوع زجر و حبس کنند. یکدفعه آقا بالا خان اینقدر چوب پهایم زد که دو انگشتم افتاد. در محبس قزوین بدنم را تماماً داغ کردند. در منزل کامران میرزا از شدت ظلم بستوه آمده با مقرض شکم خود را پاره کردم. مشقاتی که بوی وارد آمده بودند بدین طریق در

سید جمال‌الدین در طهران در سال ۱۳۰۴ هجری
شخصی که در پشت سر سید دست بسینه ایستاده ، مرحوم میرزا طغی‌الله خان نگار ندۀ کتاب است .

حضور حضرت سید شرح میداد تا اینکه اختیار از دست داده شروع بگریه کرد. سید تا اینموقع با فرط متانت ساکت و گوش بسخنانش میداد. وقتی که دید میرزا رضا گریه میکند عصبانی گشته بوی فرمود گریه کار پیره زنان است. مادامکه دروازه مرگ برای انسان باز است، تن بظلم و پستی نباید بدهد. این عبارت عالی که از صاعقه آسمانی برای میرزا رضا مهیبتر بود، اثر غریبی بمیرزا رضا نمود و از آنجا باطناً مصمم میشود که دفع ظلم را از خود بنماید. چندی در اسلامبول مقیم و در منزلی که میرزا آقا خان و شیخ احمد داشتند معتکف بود و همه روزه در محضر حضرت سید و صحابه او بود. از قراریکه شنیده شد در يك جلسه که روحی و میرزا آقا خان بودند برای تقویت عزم آهنین خود دست بکلام مجید برده نسبت باندیشه خویش با حضور روحی و میرزا آقا خان تفأل بکتاب مقدس آسمانی (قرآن) زد. آیه شریفه که در این مورد بمنزله اعجاز است، در اول صفحه بزبان میرزا قرائت شد: «فوکزه موسی ففضی علیه» میرزا رضا از شادی این تفأل خیلی خوبوقت میشود. روحی و میرزا آقا خان گاهی که در منزل تنها میماندند از اوضاع اسف آور ایران مذاکره مینمودند. میرزا رضا با فرط قدرت میگفته است: باید درخت کهن را از ریشه قطع کرد تا این شاخ و برگها و متفرعات بالطبیعه خشک شود. بالاخره بعد از عزیمت میرزا رضا از ایران وزارت خارجه بسفیر و قونسولات ایران در مملکت ترکیه ابلاغ کرد: هر موقع میرزا رضا قصد مراجعت بایران را کرد تذکره مرور و ورود بایران را باو ندهند. بهمین واسطه چندی مراجعت او بتأخیر افتاد تا اینکه شیخ احمد روحی برادر کوچک خود شیخ ابو القاسم را بسمت ایران فرستاد و میرزا رضا بعنوان خادم ضمیمه تذکره شده عازم

ایران شدند. این نکته را نگفته نگذاریم که کلیه مخارجات اینمدت میرزا را از هر قبیل و آنچه لازم داشته همگی را سید متحمل بوده. تا خاک قفقاز میرزا با شیخ ابو القاسم بوده و از آنجا شیخ ابو القاسم از راه عشق آباد بسمت خراسان و کرمان عازم میشود. میرزا رضا بیک ترتیب سختی که همه جا خداوند مشکلات او را آسان مینموده تا «مشهدسر» خود را میرساند و از قراریکه شنیده شد در «مشهدسر» از یک نفر میوه فروش يك قبضه طپانچه اسقاط با پنج فشنگ سربی در سه تومان میخرد و از آنجا یکسره به طهران وارد میشود و چندی در حضرت عبد العظیم در گوشه بالاخانه بسر میرد و برخلاف سابق با کسی معاشرت نداشته و منتظر فرصت بوده تا اینکه روز فیروز هفدهم ذیقعدة الحرام هزار و سیصد و سیزده هجری در رسید شهر طهران را آئین میندند و برای فردای آنروز که روز نخست سال پنجاهم سلطنت جابرانه ناصر الدین شاه بود متملقین از هر طبقه بتدارك جشن می پردازند. که قضا و قدر مجال نداد. چون تقدیر آلهی بر این قضیه قرار گرفته بمدلول «اذا جاء القدر عمی البصر» میرزا رضا کار خود را میکند و قتل شاه در دست او واقع میشود. ناصر الدین شاه عصر هفدهم شهر ذیقعدة ۱۳۱۳ زیارت حضرت عبد العظیم مشرف می شود. طپانچه میرزا رضای مفلوج صدا میکند و در همان زاویه مقدسه حضرت عبد العظیم که سید را بیرون کشیده بودند، شاه مضروب و مقتول دست فدائی ایرانیان میشود و بعد از گرفتاری بدون اینکه واهمه کند آن استنطاقات عالیه را در عقیده ثابت خود اظهار مینماید. اینکه میگویند این قضیه باجازه سید بوده، نگارنده تکذیب میکنم. زیرا آنچه بر بنده ثابت و معلوم شد در آنوقت سید باین کار میل نداشت، چنانچه وقوع این مسئله اغلب

تصویر سید جمال الدین در ادوار و قیاسهای مختلف زندگی
(تقل از جریده کاوه)

نقشه‌های سید را بهم زد. سر مرتکب شدن میرزا رضا بقتل شاه این بود که از فرط عشق و محبت و شور و وله و ارادتی که نسبت بحضرت سید داشت، واقعاً نمیتوانست ببیند یا بشنود که احدی نام مرحوم سید جمال الدین را توهین برد. این بود که عشق حقیقی خود را بمنصه ظهور رسانید. مسموم نمودن آن سید بزرگوار هم صحیح است و شکی در آن نیست. بعد از جلوس مظفر الدین شاه بتخت سلطنت دانسته شد که سید جمال الدین ایرانی و اسد آبادی است. شرح حال و معرفی او را میرزا علی اصغر خان صدر اعظم حسب الامر از خان بابا خان صاحب اختیار که در آنوقت حاکم اسد آباد بود و از علما و آقایان قصبه استفسار کردند. حاکم و آقایان محل هم اطلاعات خودشان را با امضاء نوشته فرستادند مصداق کلام شریف لغة الله علی القوم الظالمین در اینجا بعمل آمده و بخاطر گذشت.

آخر الامر دولت ایران به این مسئله متمسک شد. بو-یله علاء الملك سفیر کبیر ایران به اثبات اینکه سید جمال الدین اهل ایران است، رسماً او را حسب الحکم از دولت ترکیه خواستند. با اینکه سید بواسطه تیره‌گی مناسبات و خوف عبد الحمید از لیاقت و نفوذ کلمه او، محترماً در تحت مراقبت بود، بسبب توهین خود ظاهراً از تسلیمش استنکاف نمودند و قریب چهار سال سید در این دفعه در اسلامبول ماند تا آنکه ناصر الملك برای قتل و جلب آن سید سعید و حکیم وحید منتخب و مأمور شد. از اینکه دولت ترکیه سید را تسلیم نمود سفیر ایران و مأمور مخصوص که از ایران برای اینکار رفته بود، همراه و متفق می شوند و در سال ۱۳۱۴ هجری قمری آن سید مظلوم، معصوم، غریب وحید را مانند اجداد کبارش بشریت ناگوار سم قتل و

شهید نمودند. و مضمون این شعر عربی که سابقاً حضرت سید قرائت فرمودند و بخط مبارک خود نوشته‌اند و در سر لوحه یکی از مقالات حقایق آیاتش آنرا زینت نموده‌ام، شاهد و گواه احوال است بلی (اتقوا من فراسته المؤمن فانه ينظر بنور الله) شعر این است:

انا المسموم ما عندي بتریاق و لا راق

ادر کساً و ناولها الا یا ایها الساقی
از قرار معلوم در ماه شوال آن سال به درجه شهادت فائز و جازئه او را با يك شكوه و احترام و تجلیل شایانی در قبرستان «شیخ‌الرملی» در نزدیکی منزلش بخاک سپردند.

زنده جاوید ماند هر که نکو نام زیست
کز عقبش ذکر خیر زنده کند نام را

میرزا لطف الله اسد آبادی، همشیره زاده سید

بعد از قتل ناصرالدین شاه بواسطه جرم همشیره زادگی مرحوم سید میرزا شریف‌خان عمویم را در طهران بانبار دولتی توقیف می‌کنند. میرزا لطف الله والد در کرمانشاه نزد زین العابدین خان امیر افخم که در آنموقع حاکم بود، منشی بوده و مکرر تلگرافاً از مرکز جلب او را از امیر افخم می‌خواهند. امیر افخم مردانگی نموده او را بدست آنها نمیدهد و مدتی والد در کوههای لرستان و پشت کوه متواری بوده تا اینکه بهمین سبب‌ها بحکم خان بابا خان حاکم خانه ما را غارت میکنند و اغلب نوشته‌جات سید در آنجا از بین میرود، صفات الله.

خاتمه

قسمتی از عبارات این خاتمه را مرحوم میرزا لطف‌الله خان از جریده کاوه اقتباس کرده‌اند.

معلم اول حریت و فیلسوف اعظم اسلام عارف سیاسیات دنیا و عالم بمقتضیات عصر، نخستین محرر و مقرر آسیا، محرک حس آزادی مسلمانان، خدایگان احرار حامی مسلمین، ناصر دین مبین حضرت خیر المسلمین السید جمال الدین اسد آبادی عطر الله مرقده. این راد مرد بزرگ بی لقب، مؤید من عند الله منتخب محققاً یکی از اشخاص فوق العاده و صاحب ملکات و خصال حمیده عالیّه و خوارق عادات بوده. بواسطه جودت ذهن و تندى هوش و استعدادات فوق العاده بمقامات مهمه رسید و در طفولیت به سرعت تمام در علوم اسلامیّه متبحر شد. اکثر علوم در سینه اش درج و اغلب از زبانها را میدانست. در علم تاریخ و هیئت مخصوصاً وقوف کافی داشته. در عصر خود منشأ نهضت مهمی در ممالک اسلامیّه شد. در لندن، پاریس، روسیه و سایر ممالک اروپ مشغول سیاست و خدمت باسلام بوده. در هند، مصر، اسلامبول و افغان کار کرد و زحمتهای در باره ترقی و تعالی اسلام و اسلامیان کشید. يك شخصیت پر زور و روح قوی و با اهمیت و جذاب و نفس بزرگ بانسلطی داشت. چشمهایش قوه مقناطیسی داشت. بزرگ ترین صفت کمال او پس از شور و ایمان مشتعل او همانا قوه خطابت او بود. در هر مباحثه و مذاکره نظرش باعماق قلب مخاطب نفوذ و اثر میکرد. بقوه بیان و بلاغت همیشه غالب بود. در تحریر عربی بحدی زبر دست بود که ما فوق آنرا تصور نمی توان کرد. مقالاتش خطب صدر اسلام را پیاد می آورد. مقالات فارسیه اش فوق العاده شیرین و جالب توجه است. بزرگترین آرزوی

او همانا اتحاد اسلامی و نهضت اسلام در روی اساس ترقی و احیای عظمت اسلام و نجاتش از دست اروپائیان بود. حرف حق را همه جا صریح و بی پرده میگفت. نسبت باسلام بسیار پر شور و علاقمند بود. بقول اغلب علمای اروپا این شخص مهم و عالم ربانی عالم و حکیمی بود که بدون داشتن سرمایه از مال دنیا و قشون فقط با زبان و قلم فصیح و عمیق بعلاوه نظر و فهم سیاسی قابل و اطلاع و وقوف کامل بر اوضاع دنیا و يك عشق خالصانه پر شور برای عظمت اسلام که انحطاط آنرا خود حس کرده بود، تحت اللفظ بدون مبالغه پادشاهان عظیم الشأن مقتدر را در روی تختهای خودشان بلرزه و تکان در آورد و نقشهای دول اروپا را که خوب تهیه کرده بودند، بهم زد و قوتهای غیر معلومی بکار انداخت که کسی از سیاسیون مغرب و مشرق ملتفت اهمیت آنها و استفاده از آنها نشده بودند و یگانه عامل و مؤسس نهضت اسلامی و حزب وطنی بود. و آن بزرگوار در هر جا و هر مملکت بقوه جاذبه گفتار و مقناطیس اخلاق حسنه اسلامیان را تربیت و بشا همراه سعادت علم و عمل هدایت میفرمود. تخم آزادی و معارف را در اراضی قلوب آزادگان افشاند. و نهالهای آزادیخواه را خاصه در مصر، عثمانی، ایران، اسلامبول، هندوستان، افغانستان غرس نمود. در عالم اسلام پرستی بدون ملاحظه جنسیت و لغت خدمات اسلام پرستانه و حریت خواهانه خود را بتمام مسلمین ایفاء و تکمیل نمود. در حقیقت مؤسس قواعد حریت آن وجود مبارك است. چه زحمات بزرگ فوق الطاقه که در راه اسلام و دیانت اسلامی متحمل شدند و عاقبت الامر هم جان خود را در راه ترقی و تعالی اسلام نثار کرد. الحال تمام مسلمانان دنیا نامی و اسم گرامی آن علامه فهام و یگانه فیلسوف اسلام را بتقدیس و تعظیم

زبان جاری میکنند. احرار مصر ساعی اند مجسمه اش را رکز نمایند. در هر انجمن و مدرس و محفل اسم مبارکش را بمعلبی و استادی و تعظیم و تکریم میرند. بزرگترین عملیات او در مصر بود. شیخ محمد عبده مفتی بزرگ مصری مجذوبش بود. اصحاب متمدنی سودانی، ادیب اسحق، اعرابی پاشا و اغلبی از طبقه مبرزین مصری از شاگردان و پیروانش بوده اند. اصحاب و مرید هایش مجذوب و عاشق او بوده و او را پرستش میکردند. کتاب «تاریخ الافغان»، «رساله ینجریه»، «مقالات جمالیه»، «طفل رضيع»، «حجة البالغة»، «رسالة حقیقت اشیاء»، «کیفیت شهادت حضرت سید الشهداء علیه السلام»، ۱۸ نمره «عروة الوثقی» از آثار باقیه اوست. بزندگان دنیا اعتنائی نداشت. تأهل اختیار فرمود و زندگانی در منتهای سادگی داشت. غیر از دوازده صندوق شتری کتب که قبل از تبعیدش از ایران بامر خود سید نگارنده در یکی از اطاقهای حاج محمد حسن امین الضرب امانت گذارده و به مهر خود درب او را ممهور داشتیم و دو دست لباس عوضی از دنیا چیز دیگر اختیار فرمودند و طالب نبودند. مکرر میفرمودند در باره پیرهن و شلوار من اسراف کرده ام (گویا از دو دست زیادتر داشتند). همیشه ملبس لباس فاخره بودند. در افغان و هندوستان و مصر و اروپا لباس افغانی میپوشیده اند. پارچه سفیدی که علامت شیخی بوده بر کلاه میبچیده اند. در اسلامبول و حجاز ملبس لباس علماء اسلامبولی بودند. با اینکه مدت عمر خود را در اروپا بسر برده ابداً بآداب و رسوم و ترتیب اروپائی مأنوس نبودند. بسیار نیکو شمایل و موقر و تنومند و قوی بنیه و تیره رنگ، شبیه بعرب حجاز بود. چشمان درشتش قوه جذایت و مقناطیسی داشت. غذا کم و اغلب روزی یکبار میخورد. چائی زیاد صرف

میکرد. سیگار برگی میکشید. عالم باغلب علوم و السنه بود. زبان فارسی خصوصاً، عربی حجازی، ترکی، هندی، فرانسه، انگلیسی و روسی تمام را میدانست. هر قومی را بزبان و لغت خود معلم و استاد بود. چنانچه بخواهد شخصی مقادیر و محاسن صفات آن سید جلیل القدر را تماماً تحریر نماید، ستودن بسزا نتواند و فضایلش بسخن و این اوراق نکند.

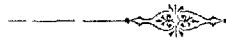
مدح تعریف است و تخریق حجاب

فارغ از مدح است و تعریف آفتاب

بدلیل مالایدرک کله لایترک کله. اطناب مدحش را که خوشتر از ایجاز بود بدین مختصر و بدین کتاب اکتفا نمود. حالات و کراماتی که از او دیده اند و نقل مینمایند بسیار است و شرح آنها را کتابی دیگر باید و السلام.

یستم ذی الحجة الحرام ۱۳۳۹ هجری

راقمه لطف الله اسد آبادی

این بود تاریخچه حسب و نسب و موطن و مولد و شرح حالات و زندگانی سعادت آیات استاد اولین و آخرین فخر المسلمین فیلسوف عظیم مشرق زمین السید جمال الدین اسد آبادی که مرحوم والده میرزا لطف الله خان که یکی از تربیت یافتگان و مرید شیفته حضرت سید بودند و در دو سفریکه در طهران نزول اجلال فرمودند در تمام مدت توقف آن بزرگوار در خدمت ایشان مشغول استفاده و استفاضه بودند، با قلم ساده، بدون رعایت

سجع و قافیه و عبارت پردازی نوشته‌اند و اغلب آنرا از لفظ
گهر بار سید جلیل القدر سنیده و از منابع موثقہ اخذ نموده بودند
اینک برای خدمت بتاریخ اسلام و اطلاع طالبین سعادت فرجام
آنها را اسنساخ نموده تقدیم حضور محترم نگارندهٔ مجلهٔ شریفهٔ
ایران‌شهر نمود که در جزو انساغات آن محله پیاری خداوند به
طبع برسانند.

۲۶ ذی القعدة ۱۳۴۲ صفات الله اسد آبادی

عکس جناب آقای صفات الله خان جمالی اسدآبادی
فرزند مرحوم مبرا لطف الله خان نگارندهٔ کتاب

ملحقات

نمره ۲، ۳، ۸، ۹ و ۱۰ این ملحقات از طرف آقای صفات‌الله خان ارسال شده است.

۱ — سید جمال‌الدین در اسلامبول

بقلم فاضل محترم آقای میرزا حسین خان دانش اصفهانی مقدم اسلامبول

برخی از حکما گفته‌اند که حادثات بزرگ مردمان بزرگ را می‌رسانند و برخی دیگر را رأی بر آنست که در همه جا مردمان بزرگ حادثات بزرگ را تولید کرده‌اند. در هر حال، «سید جمال‌الدین» یکی از آن مردان بزرگ است که دوره زندگانی او مصادف با بیداری ایرانیان و اقتباه مصریان و تیغ‌ترکان است و در صورت تسلیم استعداد زمین، در اینکه افشاندن تخم چندین واقعات خطیر که در این سی سال اخیر خاصه در مصر و ایران سر زده، این مرد بزرگ بوده در آن جای هیچ شبهه نیست.

«سید» يك پيشانی فراخ برجسته و يك سر پر مغز معموم و مزین با گیسوهای چین‌چین و حلقه حلقه دراز که از زیر عمامه تا بن گوشها فروود می‌آمد — يك بینی موزون و خوش ترکیب — يك استخوان چانه بزرگ و ستر که نشانه صلابت و متانت طبع است با لبهای زمخت و يك ریش فلفل نمکی کوسه که بیشتر دلالت به افغانیت او میکرد تا ایرانیت او — يك سینه پهن و گشاده با يك اندام کوتاه معتدل تنومند — يك نگاه پر حشمت شیرانه و خودپسندانه با دو دیده سیهرنگ وسیع و احداق جسیم — يك دهان عریض با يك صوت مردانه درشت — دو دست کوچک و انگشتان نازک و خوشنما داشت. در وقت صحبت پر از حدت و هیجان و بشاشت بود. در هنگام جدال و در وقت تهور سلسله‌های گیسو را از دو طرف دو گوش مانند یال يك نره شیر تکان میداد. سخن

را بی پروایانه و بی باکانه میگفت و آوازی چنان قوی و رسا داشت که مانند غرش شیر در پیشه رعب و وحشت در دلها می انداخت. يك جاذبه غریبی در نگاه کردن و سخن گفتن این مرد بود که شنندگان را در جلسه نخستین مسخر خود میکرد. لباس را که — در هنگام اقامت اسلامبول — مرکب از دستار و فینه سرخ و عمامه سفید و شلوار سیاه بود همواره پاك و شسته نگه میداشت. قهوه را و سیگار برگی سیاه (پایروس) را در حد افراط میخورد و میکشید. مشروب کتولی از قبیل شراب و غیره بدهن نمیکذاشت. مواظبت بسیار به لوازم تندرستی میکرد. بر سر سفره خوراك را کم میخورد و بیشتر میلش به ترشی بود که به شیرینی. و با وجود اینکه سفره طعامش بر روی میزی بلند و به طرز فرنگی چیده می شد و مهمانان همه با چنگال و کارد غذا میخوردند، او میزبان تنها با پنج انگشت صرف غذا میکرد و وقتی به آداب و عادات زمان نمی نهاد.

«سید» با زن و زناشوئی هیچ میانه نداشت و در مدت عمر خویش هیچ زن نگرفت. در هنگام اقامت اخیر مشارالیه در اسلامبول (که از سال ۱۸۹۲ میلادی تا ۱۸۹۷ طول کشید و منتهی بمرگ شد) اگر چه سلطان عبدالحمید خان ثانی خواست یکی از دختران سرای خلافت را بدو تزویج کند، سید «جمال الدین» زیر این بار نرفت و این تکلیف را رد کرد. در آن ایام بود که «سید» در وقت صحبت گاهی میگفت: «سلطان میخواهد که من زن کنم. من زن میخواهم چه کنم؟ من دنیای باین خوبی و این بزرگی را بزنی نگرفته‌ام!»

«سید» در باره مهمانان و مسافران همیشه جوانمردی و سخا نشان میداد و هر یکی را بفرخور قدر و مرتبه نوازش می

کرد. فقراء و ضعفا را پول میداد و اغنيا و نجبا را به سباط می‌نشاند و در وقت خوردن طعام با مسافران اغلب خطاب به این و آن کرده میگفت: «تفضل، تفضل، بخورید که این مائده سلطانی است. چشیدن آن ثواب است.» اما خود قناعت با چند لقمه سبزی یا ترشی میکرد و صحبت‌های سر سفره‌اش بیشتر لایالیانه و مستهزیه بود.

«سید جمال الدین» تمامی ماه رمضان را در اسلامبول سراسر روزه دار بود و شب زنده دار و شبها را تا به سحر بجای اذکار و عبادات در مذاکرات علمی و فلسفی با آشنایان و ادباء و فضلاء و رجال سیاسی شرق در مهمانخانه سلطانی (در محله تشویقیه نشانطاشی در اسلامبول) بسر میرود. روزهای جمعه مرتباً به نماز جمعه در مسجد «حمیدیه» حاضر می‌شد. در چنین شبها گاهی بی هیچ مقدمه روی به شخصی علی‌الاطلاق یا به خرقة پوشی از میان مهمانان کرده از سر شوخی میگفت: «ای درویش فانی، از چه می‌اندیشی؟ برو، نه از سلطان بترس نه از شیطان!». و حال آنکه مجلس سید هرگز خالی از مأمورین خفیه سلطان نبود. بعضی از آنکسان که در آن آوان در اسلامبول مداوم محفل انس سید بودند اینانند: میرزا عبدالحسین خان کرمانی معروف به «آقا خان»، شیخ احمد روحی کرمانی، حاجی میرزا حسن خان «خبیرالملک»، آقا محمد طاهر تبریزی (صاحب روزنامه اختر)، شاهزاده آزاده ابوالحسن میرزای معروف به «شیخ رئیس»، معلم فیضی تبریزی، ابراهیم المولی‌بی مصری، سلاوی افندی عرب، حسین رضا پاشا (وزیر و رئیس کومیسسیون مهاجرین ترکیه) که در همه جا علماً اظهار تشیع میکرد، محمد امین بک شاعر نرک (که هنوز زنده است و یکی از وکلای مجلس ملی آتقره است)، سید برهن

الدین بلخی، سیاحان و جوانان مصری و ایرانی و غیره که اکنون نامهایشان از یادم رفته است.

«سید جمال الدین» در افکار و اطوار چنان تند و با صلابت بود که طبع جوال و آشنیش بیشتر هایل به مطالب حقیقی سیاسی و مجادلات علمی شفاهی یا قلمی بود و چندان با موضوعات باریک ادبی سازش نداشت و شاعری را کمتر از پایه خود می انگاشت و اغلب می گفت: «من در جوانی شعر می سرودم و لیکن در بزرگی به ترکش گفتم». یاد دارم که در هنگام صحبت به صرافت طبع و برای پروراندن مطلب و تأیید کلام بیکی مناسب مقام از شاعری عرب یا فرن می سرود و تفسیر معنی فلسفی آن را با بیاناتی غرا که مخصوص خود بود، ادا می نمود. از آن جمله است این آیات از گفته های «عراقی» و «حافظ» که گاه و بیگاه ورد زبانش بود:

نخستین باده کاندر جام کردند
ز چشم مست ساقی وام کردند
چو خود کردند سر خویشان فاش
عراقی را چرا بد نام کردند

خار ار چه جان بکاهد گل عذر آن بخواهد
سهل است تلخی می در جنب ذوق مستی
در ضمن توضیح این بیت اخیر می گفت: «عمرم دراز بوده یا کوتاه، این هر دو برای من یکیست بشرطی که نائل بمقصد آیم و آنگاه بگویم: فزت برب الکعبة».

میرزا آقا خان مرحوم کرمانی بسبب سادگی لوح و طبع خیال آزمای بلند پرواز خود چندان شیفته گفتار و کردار «سید»

بود که این بیت را همیشه در حق او بر زبان داشت :

عرب دیده و ترك و تاجيك و روم

ز هر جنس در نفس پاکش علوم

آقا خان مرحوم به عشق «جمال الدین» زمزمه‌ها از این قبیل می‌کرد و فینه را کج نهاده و بر ابرو افکنده بتأثیر یکجذبۀ شدید رقص کنان و سراسیمه‌وار در کوچه‌های اسلامبول میگشت و چنانکه شاعر گوید: رشته بر گردنم افکنده دوست — میکشد هر جا که خاطر خواه اوست، سراپا محو «جمال الدین» بود.

«شیخ محمد عبده مرحوم» مفتی دیار مصر هم که سرآمد مجتهدان و نویسندگان عرب شمرده می‌شد، چنان مفتون «سید جمال الدین» بود که میگفت: «انا احد من تلامذته. فانی لو قلت ان ما آتاه الله من قوة الذهن و سعة العقل و نفوذ البصيرة هو اقصى ما قدر لغير الانبياء لكنت غير مبالغ».

«سید جمال الدین» با وجود داشتن يك مشرب فلسفی و علی‌رغم جزئی تمایلش در ظاهر به طریقت صوفیه، سالك مذهب حنفی بود و اهتمام شدید به ادای فرائض مذهبیۀ داشت. چنانکه شیخ محمد عبده خود می‌گوید: «هو اشد من رأيت في المحافظة على اصول مذهبه و فروعه».

در ظاهر، مقصد سیاسی «سید جمال الدین» و چیزیکه در مدت عمر خویش همت و عزم بر آن گماشته افکار خود را متوجه بدان ساخت و بسبب آن دچار چندین بلیات گردید، همانا و ارهاندن ملل اسلامیۀ از ضعف و هزال و سوق و هدایت آنها بسوی ترقی و کمال بود و سعیش همیشه و بهر وسیله مصروف به تنکیس دولت انگلیس و تقلص سایه او از رؤس طوائف اسلام بود. عداوتش به دولت انگلیس در هر خطوه از خطوات زندگانش پیداست.

اما در اینکه آرزوی شهرت ذاتی و غرور نفس جبلی مدخلی بزرگ در این حرکات داشت، جای هیچ اشتباه نیست. «سید» همواره خوش میداشت که با بزرگتر از خود بیاویزد و با قویتر از خود بستیزد.

چنانکه پیشتر عرض کردم، به ضرب قدرت ناطقه غرا و به تأثیر جادویی دو چشم گیرا بود که شیخ «جمال الدین» همه را اسیر مؤانست خود میکرد و دلها را از دست می‌ربود. زبان تازی را با يك فصاحت فوق العاده و بقول خودش بهتر از زبان مادر زاد خود که فارسی باشد میگفت و مینوشت. و فارسی را اندکی بشیوه عرب متکلم بود. قدرت وی را در تحریر زبان عرب مندرجات مجله‌های «عروة الوثقی» و «ضیاء الخافقین» که مدتی در پاریس و لندن انتشار یافتند، دلیلی است روشن و برهانی است کافی. ولیکن انشاء و کتابت «سید» در عربی به صحت و صفای بیان «شیخ محمد عبده» نمی‌رسید و خالی از معجمات نبود. اما چون جلادت افکار «سید جمال الدین» و جیادت گفتار «شیخ محمد عبده» بهم مانند شهد و شکر می‌آمیختند اعجازها در طرز نگاشتن عربی پدید می‌آوردند.

افغانان و مصریان میگویند که «سید جمال الدین» در قریه «اسد آباد» از مضافات «کتر» که از اعمال کابل است زاییده شده. ولی ایرانیان میگویند که این اسد آباد ایران است و از مضافات همدان و «سید» ایرانی نژاد است. و حال آنکه افغانان به خروج چنین آدمی از افغانستان مقتضی و ایرانی بودن اصل و نژاد او را قبول ندارند.

و کَلْ یَدْعِ وَصَلًا بَلِیْلَی
و لَیْلَی لَا تَقْرَ لَهُمْ بِذَاکَا
اِذَا نَجَسَتْ دَمُوعٌ فِی عِیُونِ
تَبِینَ مِنْ بَکَا مِنْ تَبَاکَا

گروهی از نویسندگان و مستشرقان اروپا را عقیده بر آن است که «سید» ایرانی الاصل است و اگر خود را در دنیا به «افغانی» شهرت داد بعلمت آن بود که اعتماد بر قدرت حمایت دولت ایران از اتباع ایرانی در ممالك خارجه نداشت و مسندی قوی برای حفظ حقوق و شئون خود در آن دولت نمی‌دید. یاد دارم که روزی بوقت صبح بعزم زیارت به خانه «سید جمال الدین» در نشاناتی رفتم و اذن دخول خواستم و همینکه به پیشش رسیدم، دیدم که «سید» چشم بزیر افکنده از يك سر تالار عمارت به آن سر هی با خشم و خشونت قدم میزند و هی دیوانه وار و بی آنکه مخاطبی پیش خود داشته باشد با بانگ بلند میگوید: «لأنجاة الا فی القتل، لا خلاص الا فی القتل، لا سلامة الا فی القتل، لا راحة الا فی القتل.....». «سید» در آن دم چنان غرق تهور گشته و از خود گذشته بود و سر به پائین انداخته پای میزد که از آواز پای من و از ورود من به آنجا خبردار نشد. من هم چون او را چنین با خود مشغول یافتم، تعجبها از آن حالت مجنونانه اش کردم و هیچ نشانی از خود نداده به آهستگی از همان راهی که آمده بودم برگشتم و او را به حال خود گذاشتم. بیست و پنج روز یا يك ماه پس از آن خبر کشته شدن «ناصرالدین شاه» به شش لول «میرزا رضای کرمانی» از طهران رسید!

X

«سید جمال الدین» هرگز حاکم بر احتراصات نفس خود نبود و ترك دنیا و قناعت به اندك و ریاضت و غیره که از علامات درویشان و از صفات صوفیان است، در او نبود. من بارها از او شنیدم که میگفت: «دو نوع فلسفه در دنیا هست. یکی آنکه هیچ چیز در دنیا مال ما نیست و قناعت به يك خرقة و يك لقمه

باید کرد. و دیگر آنکه همه چیزهای خوب و مرغوب دنیا مال ماست و باید مال ما باشد. این دویمی خوب است، این دویمی را باید شعار خود ساخت نه اولی را که به بشیزی نمی‌ارزد. پر واضح است که این چنین کسی نه درویش می‌تواند بود نه زاهد، نه مرشد و نه مرید. از اینجا است که می‌گوییم که «سید» جز از يك «مقلب» (۱) بسیار آتشین با بصیرت و دانا و يك «محرک» (۲) فلسفی مشرب غلیظ القلب و شدید البطش چیز دیگر نبود و به پیشرفت يك ملت از راه «تکامل» (۳) اعتقاد نداشت. پس از آنکه از ایران بحکم «ناصرالدین شاه» و بتصویب «میرزا علی اصغر خان اتابک» در يك فصل زمستان و موسم برف و باران به قوه جبری از بست «شاهزاده عبدالعظیم» گرفته شده بحدود عراق تبعید شد، دیگر نتوانست این حقارت را که در باره او روا دیده بودند بر این پادشاه و وزیرش ببخشايد و طریق اخذ تار نیساید. حکایت میکرد که چگونه او را در شدت سرما در حالتی که بیمار و سوار يك یابو بوده و تا بالای زانوهایش به برف فرو میرفتند سربازان شاه تحت الحفظ از منزلی به منزلی میرسانیده‌اند و بعد از در زدن، به دربان هر کاروانسرا از بیرون در فریاد زده می‌گفته‌اند: «باز کنید در را که سربازیم و مقصر آورده‌ایم!». و در عقب این حکایت می‌گفت: «آن مقصر من بودم، آقاها! من عجب جان‌سخنی داشتم که در آن بلا نمردم و خود را از آن مهلکه بیرون بردم». در وقت تعریف این ماجرا چشمهای سرخ شده به حرارت و حدیث در حدقه‌ها می‌گردید و مانند دو مشعل می‌تافت و تا مدتی سکون نمی‌یافت و کظم غیظ نمیتوانست کرد. تمامی روی زمین بچشم «جمال الدین» گویا يك تخته شطرنج

بود. همواره میگفت: «الدنيا لعب. هر که برد، برد و هر که باخت، باخت». |

وقتی که صحبت از «باب» و «بابی» می شد، «سید جمال الدین» بهر ملاحظه که بود، علناً جرح دین ایشان را میکرد و با وجود بودن طالب اصلاح دین اسلام، فائده و مزیتی در دین «باب» نمی دید و میگفت: «بایان» چه همتی در راه تخفیف تکالیف دین محمدی کرده اند؟ چه خدمتی به مسلمانان نموده اند؟ جز اینکه «قرآن» را مبدل به «بیان» کنند و «مکه» را مبدل به «عکه»؟ این را نمی توان در حقیقت اصلاح نامید. مسلمانان هیچ احتیاج به دین تازه دیگر نداشتند. دین اسلام تنها بمقتضای مکان و زمان احتیاج بساده تری و بهتری داشت و بس. دین بابی رفع این احتیاج را نکرد.

باز در لزوم تعدیل احکام و قوانین دین اسلام میگفت که «اسلام باید بر موجب حاجات و لوازم هر قرنی تبدیل یابد تا تطابق با آن احتیاجات کند و الا آن را ترس زوال است ک. ان الله یبعث فی رأس کل قرن رجلاً لیصلح امر هذه لامة.» «سنائی» با وجود اینکه در دوره زندگانی او اسلام هشت قرن نزدیکتر از امروز به منبع ظهورش بود و هنوز چندان آلوده با خرافات نشده بود، خطاب به پیامبر آخر الزمان کرده میگفت: دین ترا در پی آریشند در پی آریش و بیرایشند بسکه بپشتند براوبرگ و ساز گرو بینی نشناسیش باز

چنانکه عرض کردم، «سید جمال الدین» در عربی گفتن و نوشتن ماهرتر بود تا در گفتن و نوشتن زبانهای دیگر. کتب علمی و ادبی فرانسوی را میخواند و میفهمید و لیکن قادر به صحبت بدون غلط در این زبان نبود. میگفتند که اندکی بزبان

انگلیسی نیز آشنا بوده. «سید» حکمت یونانی را از ترجمه‌های عربی آن تدقیق نموده بود و از فلسفه جدید اروپائی نیز بی‌اطلاع نبود. اما دست در علوم و فنون غرب نداشت مگر بطور اجمال. رسوخ و ممارسه «سید» بیشتر در تاریخ ملل مشرق، در تاریخ انبیاء، حکمت قدیم و جدید، در علم ادیان، در علم فقه اسلام، در تفسیر، در حدیث، در معانی، در بیان، در کلام و علی‌الاطلاق در تمامی شعبات علوم شرقیه اسلامیة بود. تا کنون من ناطقی به این فصیحی و جربرزه در ملت عرب ندیدم. و مهارتش بیشتر در ابداع معانی و اختراع مضامین بود تا در انتخاب الفاظ و تطریز اسلوب کلام. در لسان جدل و در صناعت حجت حذاقت تمام داشت و در این فن هیچکس با او برابری نمی‌توانست کرد. چنین گوید «شیخ محمد عبده» رحمه الله در این باب: «انه ما خاصم احداً الا خصمه و لا جادله عالم الا الزمه و قد اعترف له الاربويون بذلك بعد ما اقر له الشرقيون». فی الجمله، بیشتر از همه چیز حدت ذهن، جلالت طبع، حریت فکر، کثرت تجارب و وسعت علم این مرد است که آشنا و بیگانه را مقتون شمایلش کرده و شهرتش را در اطراف جهان دوانیده بود.

چون در سال ۱۸۸۳ مسیحی «سید» در پاریس با فیلسوف و مورخ مشهور «ارنست رنان» (۴) آشنا شد و در رد يك كنفانس او در مدرسه «سوزبون» (۵) در باب «دین اسلام و علوم» مقاله در روزنامه «دِبا» (۶) انتشار داد، فردای آن روز یعنی در ۱۹ ماه ايار ۱۸۸۳ «رنان» حکیم جوابی بسیار مؤدبانه در همان روزنامه بدو داد. «رنان» در آن مقاله جوابی خود در باره «سید جمال الدین» چنین می‌گوید و وصفی و حکمی پر نوازشتر

[4] Ernest Renan. [5] Sorbonne. [6] Debats.

از این از زبانی صالحتر از این در حق «سید» هیچوقت کسی
نشانیده است:

«کمتر اشخاصی درمن تأثیری شدیدتر ازین تولید کرده‌اند،
همین مکالمه من با وی (سید جمال‌الدین) بیشتر از همه مرا وادار
کرد که موضوع کنفرانس خودم را در «سوربون» بقرار ذیل
انتخاب کنم: «روابط روح علمی و اسلام».

«شیخ جمال‌الدین يك افغانی است که کاملاً از خرافات
اسلام آزاد و وارسته است. او از این نژادهای قوی نهاد سمت
فراز ایران است که همسایه هند میباشد و در آنجا روح آردشایی
در زیر طبقه سطحی اسلام رسمی هنوز زنده است. شیخ بهترین
دلیلی است به وجود آن حقیقت بزرگ که ما غالباً اعلام کرده‌ایم
و آن عبارت است از اینکه قیمت ادیان بقدر آن قیمتی است که
پیروان آن ادیان دارند. حریت افکار شیخ، طبیعت نجیب و درست
وی در موقع صحبت، مرا به این اعتقاد واداشت که من در پیش
خودم یکی از آشنایان قدیم خویش را مثلاً ابن سینا یا ابن رشد
را بار دیگر زنده شده می‌بینم یا یکی از آن آزادمردان بزرگ
را که در دنیا، مدت پنج قرن تمام، نماینده روح انسانیت بوده‌اند
مشاهده می‌کنم.»

با وجود این باید بگویم که مقام «ارنست رنان» در علوم
هیچ متحمل قیاس با مقام «سید جمال‌الدین» نیست. «رنان»،
کسی است که با نوشته‌های خود انقلابی بزرگ در دین و افکار
تمامی اروپا پدید آورد. و یکی از متبحران فلاسفه و مورخین و
یکی از بهترین نویسندگان فرانسه در قرن نوزدهم بود. و حال
آنکه «سید جمال‌الدین» در نظر تاریخ یکی از محرکین (۷)

منورالفکر و آتش‌زبان شرق است و بس.

اما من شخصاً هرگز پیش فکر و وجدان خود توانسته‌ام بعضی از گفتارها و کردارهای عجیب «سید» را بهم تألیف کنم و پیش خود تفسیر نمایم و به آدمی بدان حشمت علم و عظمت خلق بپردازم. از آن جمله است صحبت‌های او در باره «میرزا آقا خان کرمانی» مرحوم و دو رفیق دیگرش پس از گرفتاری و حبس آنها در بندر طبرزون و یأس خود از خلاص کردن آنها از پنجه دولت عثمانی — مثلاً در باب میرزا آقا خان بیچاره در آن ایام با دهانی پر از خشم و با زبانی تند پیش دوستان و مهمانان خود می‌شنیدم که از روی نومی‌دی می‌گفت: «نمیدانم چرا این آدم بیچاره را گرفتند و به چه تهمت حبسش کردند. این آدمی است بسیار عاجز و بی‌دست و پای و بدلا (این کله را ترکان بمعنی احمق بکار می‌رند) از چنین شخصی چه خیزد؟» — و حال آنکه در آن روزها در افواه ناس شایع شده بود که «میرزا آقا خان» و «میرزا حسن خان خیرالملک» و «شیخ احمد روحی» را «سید» بالذات و بلکه به صوابدید «سلطان عبدالحمید ثانی» تحریک و تشویق به گشودن باب مراسلات سیاسی بقصد توحید و تمرکز دادن دول اسلام (۸) در زیر لوای خلافت با مجتهدین و علمای عتبات کرده بوده. پس از توقیف و تبعید ایشان از اسلامبول بنا بر طلب و اصرار سفیر ایران «میرزا محمود خان علاءالملک» بنام دولت ایران «سید» دیگر قاضی به برگرداندن و رها کردن ایشان نشد. «سید» هنوز زنده بود که خبر کشته شدن این انصار او در تبریز بدست جلاد «محمد علی میرزا»ی بدبخت شنیده شد. من بسیار تأسف می‌خورم بر قتل «میرزا آقا

خان « علی الخصوص که علمی وسیع و طبیعی مطاوع و نرم مانند پنبه داشت و در آتش «سید جمال الدین» بیجا سوخت.

اگر چه در باب تسلیم «سید» به دولت ایران در حادثه قتل «ناصرالدین شاه» به عنوان محرك كشنده پادشاه شهید «میرزا محمود خان علاء الملك» بسیار کوشید و اقدامات در سرای سلطانی و در «باب عالی» به عمل آورد، از آن اقدامات نتیجه نگرفت و «سلطان عبدالحمید خان» سید را عود به ایران نداد و به اصرار تمام در حمایت خود نگاهداشت، و لیکن، چندان از این واقعه نگذشت که «سید» گرفتار سرطانی در دهان شد و در انجام قطع آن سرطان از طرف جراحان ترك درگذشت. میگویند که «سید» در هنگام مرض اذن رفتن به اروپا برای مداوات از سلطان طلبید ولی نتوانست گرفت. برخی نیز میگویند که در هنگام اجرای عمل جراحی در دهن مسموم گردید. و نیز گویند که در دم واپسین جز از يك خادم صادق نصرانی کسی در پیشش نبود و در آغوش او جان بجان بخش داد و در بشکطاش در حظیره «یحیی افندی درگاهی» بخاك سپرده شد. رحمة الله علیه و غفرانه.

✕ «سید جمال الدین» در وقت صحبت اغلب میگفت: «من بهر کجای دنیا که رفتم آوازی در آنجا افکندم و جنبشی باهلی آنجا دادم.» زیرا که کار «سید» همه با حرف و نطق بود و قلم کمتر روی کاغذ میگذاشت. در زمانیکه به تأثیر چیز نویسی «میرزا آقا خان» مرحوم بر سر شوق آمده میخواست مطالبی چند بزبان فارسی نوشته به شکل رساله در آورد و منتشر سازد میگفت: «عجب دارم از اینکه مردم چندان بنوشته‌های «سعدی» و امثال او گرویده‌اند. شماها چنان می‌انگارید که «سعدی» هم چیز نوشته است! مگر گلستان یا نوشته‌های دیگر او چیزی است!

ما باید چیزها بنویسیم و خیلی بهتر از او بنویسیم تا مردم بدانند که چیز نویسی کدام است».

از سه انصار «سید» در اسلامبول تنها يك «میرزا آقا خان» بود که هم منشی هم آگاه از کل معارف مشرق زمین بود و الا «میرزا حسن خان خیرالملک» جز از يك ادیب خوشخط نکته پرداز به طرز قدیم و «شیخ احمد روحی» جز از يك مرد انقلابی متهیج حراف چیز دیگر نبودند. هیچ يك از این سه کس آشنا به علوم و آداب مدنی غرب یا يك زبان اروپائی به حد کمال نبود. با وجود این میخواستند کاری را که «وولتر» و «ژان ژاک روسو» و «وولنی» (۹) به ضرب نطق و قلم در قرن هیجدهم مسیحی در فرانسه و در اروپا کردند، در ایران کنند!

وقتی که کسی از جودت ذکا و غزارت علم و کثرت تجارب و سیاحت مدید «سید جمال الدین» آگاه میگردد و مساعی او را در تأسیس وحدت دول اسلام می شنود، دلش میخواهد که عاقبت او را مانند عاقبت يك فیلسوف بزرگ حقیقی یا يك مرد دانا که در مدت عمر خویش جز تخم نیکی در مزرعه زندگانی نداشته صاف و روشن و آرمیده و روز بازپسین او را در جهان مانند شام بی ابر و با صفای یکی از روزهای خوش تابستان به انجام رسیده بیند. ولیکن افسوس که چنین نیست. این اعجوبه دهر — که به حقیقت یکی از تجلیات مستثنای قدرت فاطره بود — مانند يك شعله برق در میان يك طوفان بر جهان ناft و گذشت و چیزی از خود باقی نگذاشت مگر اینکه بگوئیم که اگر سی سال پیش از این تحریکات و مجادلات «سید» در ایران

به قصد تخریب سلطنت مستبد «ناصرالدین شاه» و هدم سطوت او به وقوع نبیوسته بود، یحتمل که از بیست و اند سال به اینطرف ملت ایرانی چندین مسافات در راه تیقظ و تجدد نیموده و بلکه روی آزادی را هم به این زودی ندیده بود.

«سید» يك امر حتمی الوقوع را در ایران تعجیل کرد و راه را برای ملت ایران کوتاه‌تر نمود. و الا سیاست اتحاد دول اسلام که «سید» آنرا سی سال پیش از این وجهه عزیمت خود قرار داده بود، امروز دیگر باطل و منسوخ است و هیچیک از ملل شرق اکنون آرزومند عود چنین سیاستی نیست و همه میدانند که امتداد و دوام هستی هر ملتی اکنون بسته به ثبات و دوام نیروی زندگی آنست در طریق تمدن و تکمل غربی با نگاهداشتن زبان و آداب و عوائد پسندیده خود. (ره چنان رو که رهروان رفتند). هیچ فراموش نمی‌کنم که روزی پس از قتل «ناصرالدین شاه» خبرنگار روزنامه «تان» در اسلامبول ملاقاتی از «سید» خواست. «سید» خبرنگار را بنزد خود پذیرفت. مخابر «تان» (۱۰) از او پرسید که چه می‌گوئید در تصدیق یا تکذیب کسانی که تحریک فعل قتل شاه را به شما نسبت میدهند؟ «سید» با جرأت و خشم بدو پاسخ داد: «من هنوز چنان تنزل نکرده‌ام که دست بد کارهای چنین ملتی پست و فرومایه (بعبارت خود سید جمال‌الدین چیکان (۱۱) یعنی چنگانه) بیالایم. تفو بر چنین قومی و بر پادشاهش! این ملاقات را که مفصل است میتوان در کولکسیون سی سال پیش از این در روزنامه «تان» در پاریس پیدا کرد.

پیش از این روزنامه «تان» در پاریس پیدا کرد.

فی الجمله، اگر مقصود تحلیل سوانجات زندگانی «سید

جمال الدین، بود و شرح حادثات دورهٔ حیات او، این مختص
از آن پس است.

من از مفصل این قصه مجملی گفتم
تو خود حدیث مفصل بخوان ازین مجمل
اسلامبول — ۲۱ ژانویه ۱۹۲۶ — حسین دانش اصفهانی

۲ — سواد مکتوب سید

سواد مکتوبی است که سید جمال الدین اسد آبادی در حدود ۱۳۰۰ از پاریس در جواب آقای حاج سید هادی اسد آبادی مرقوم داشته (سید پسر عمه مادری حاج سید هادی است). سید هادی جان من! مکتوب تو بسمو معانی و رشاقۃ الفاظ حق حقیقت چون بستانی بود که عیدان اشجار ملتفت‌اش بانواع ازهار مرصع باشد. ولی صد حیف که مسالك بین اشجار همه مملو بود از قبور خاویه و عظام بالیه و جثث قتلی و سیل دم‌آ که نگاه کردندش موجب کراهت و تصورش سبب نفرت میگردید و تن راحه اینها قوه شامه را از استشمام آن انوار و ازهار باز میداشت و السلام»

از قراریکه بعدها معلوم شد و خود سید هادی اظهار داشته بود، سید را از این خیالات عالیه که داشته منع و نصیحتش کرده بود که از این عقاید منصرف شو؛ زیرا که میترسم جان خود را در سر این کار بگذاری. در جواب او مراسله فوق را مینویسد.

۳ — از بیانات و حالات سید

مطالبی که میرزا لطف الله خان والد من از مأخذ شفاهی سید شنیده و بعضی از آنها را که در خاطر دارم متذکر میشوم. اگر لزومی داشته باشد بموقع خود بنگارید:

سؤال میرزا لطف الله خان از سید: — هر کس از علماء و دانشمندان هر قوم و طایفه را می بینم امروزه از شما استفاضه فیض مینمایند و تقدیر استعداد آنها را مستفید میفرمائید. مستدعی هستم از این علم بی پایانی که خداوند بشما کرامت فرموده بنده

را هم بی نصیب نگذارید و چیزی بمن تعلیم فرمائید که باعث حیات دنیا و آخرتم باشد.

جواب سید: — اولاً کلام الله مجید را تلاوت کن و مطابق احکامش عمل کن.

میرزا لطف الله: — بقدر کفایت عمل میکنم ولی اطلاع کامل از نحو و صرف ندارم که بخوبی معانی و ترجمه قرآنرا بدانم. سید: — اگر بآنهائی که میدانی عمل کنی مابقی هم از جانب حق بر تو کشف خواهد شد. ثانیاً هر عزیزی از تو فوت شد غصه مخور و غمگین مشو. (مطلب سوم را فراموش کرده‌ام)

بعضی از اشخاص از او می‌پرسند که در این مدت مدید در بلاد فرنگ با خارجیان از مذهب اسلام چگونه معاشرت مینمودند؟

سید جواب میفرماید: — همانطوریکه جد بزرگوارم با آنها سلوک میکرد، من هم آن طور سلوک مینمودم.

در ایام عید نوروز در سفر اول یا دوم سید در طهران در منزل حاج محمد حسن امین الضرب دسته دسته از وضع و شریف و عموم و خصوص و طبقات مختلفه برای ملاقات و دیدن سید وارد میشدند. اتفاقاً در روز بارانی یکعده از کلیمی‌ها می‌آیند گماشنه حاجی ایشان را منع میکنند. سید مطلع می‌شود. فوراً مانعین را از این حرکت منع و حضرات را احضار میکنند. بعد از ورود و تعارفات رسمی و حسن سلوک با آنها میگوید که من می‌خواهم برسم ولایتی (اسد آباد) خود با شما رفتار کنم. دستمال‌های آنها را میگیرد و از شیرینی پر کرده بآنها میدهد. بعد از

صرف چائی و شیرینی میگوید: بالنسبه کدام يك از شما در آیات توریة بصیر و مطلع هستید؟ یکی را مینمایند. در خصوص تشرف آنها بدین اسلام موافق آیات توریة بآنها بدیهی مینماید که بشما امر شده که بدین محمدی صلعم مشرف شوید، چرا غفلت میکنید؟ یکی از کلیمها جواب میدهد که اگر اسلام این است که شما دارید پس وای به بدبختی ما که چرا تا کنون باین دین شریف مشرف نشده ایم، و اگر آن است که دیگران دارند پس همان بهتر که کلیمی باشیم.

ایضاً در تاریخ ۱۳۰۷ مسافرت اخیر طهرائش در طی صحبت اشاره پدرم میفرماید که مادر فلانی خیلی بیرحم بود، بواسطه اینکه در ایام طفولیت باصطلاح راه روئی (آلتی است که از چوب نجاری برای دست اطفال خیلی کوچک که تازه میخواهند راه بروند، درست میکنند که بمدد آن راه بروند و نیفتند) ساخته بودند و زیر دالان خانه پدری من که در میدان اسد آباد است جزئی ارتفاعی داشت و من چون طفل بودم و نمیتوانستم از آن سر بالا با آن آلت راه بروم يك نهیبی مادر این (میرزا لطف الله والد) بمن زده که فعلاً هم آن صدا در گوش من است.

از پدرم مکرر و از آقای سید هادی اسد آبادی که از منسوبین سید است، شنیده ام که سید در موقع مناسب بسیار این شعرهای فارسی ذیل را میخوانده يك آهنگ مؤثری: از صد سخن یرم یک حرف مرا یاد است ویران نشود عالم تا میگذرد آباد است یاد که تواند برد یا جان که تواند داد دلبردن و جاندادن این هر دو خدا داد است

آسمان رشک برد بهر زمینی که درو يك دو کس به رخدا یکنفسی بنشینند

✽

می صوفی افکن کجا میفروشند که در تالم از دست زهد ریائی

✽

در میخانه به بستند خدا را میسند که در حيله و تزویر و را بگشایند

✽

من آنشوخ طنناز را می شناسم من آن مایه ناز را می شناسم

بگوش من آمد دی آواز پائی من آن صاحب آواز را می شناسم

این چند شعر هم بخط مرحوم والد م در نوشته جاتش

موجود است. نمیدانم از کیست، خود میرزا رضا اثناء کرده با

والدم یا دیگری. عجالتاً آنها را هم نوشتم:

محب آل رسولم غلام هشت و چهارم فدائی همه ایران رضای شاه شکارم

رضا محکم قضا کشت ناصرالدین را زکیفر عملش بود من گناه ندارم

تی چگونه زند خویش را بقلب سپاهی اگر چه لشکر غیبی مدد نبود بکارم

نشان مردی و آزادگیست کشتن دشمن من ایعالمه کردم که کام دوست برآرم

۴ — مرقومه جناب میرزا سید حسین خان عدالت

جناب آقای سید حسنخان عدالت از پستقدمان آزادی ایران بوده و در معارف آذربایجان خدمات بزرگی به عمل آورده اند و حاله در طهران میباشند.

در سنه ۱۳۰۴ قمری سید جمال الدین وارد پتروگراد

شد. نظر باینکه شخصی مشهور بود اغلب ایرانیها بملاقات او

میرفتند. بنده هم در ضمن ملاقات با ایشان آشنائی پیدا کردم و

بزودی آشنائی ما مبدل بصمیمیت شد. علت عمده میل ایشان به

بنده شاید همین بود که مشارالیه از اشخاص متجسس متنفر بودند

و اغلب مایل بودند که اشخاص در رفتار و نقشه‌های ایشان تفحص نکنند و بنده همین رویه را داشتم و بعلاوه چون زبان روسی نمی دانستند و محتاج يك نفر مترجم بودند، تمام اوقات بیکاری خود را در حضورشان صرف میکردم. بالاخره محرمیت تا بحدی رسید که تمام افکار و عقاید و مشی خود را مفصلاً به بنده شرح می دادند و مطالبی را که ذیلاً عرض میکنم عیناً روایت خود مرحوم است. قسمتی از تاریخ زندگی ایشان را «پروفسور براون» تدوین کرده و الحق اکثر موافق واقع و غیر قابل تردید است باستثناء قسمتی که راجع بمسافرت ایران و روسیه میباشد. بنا براین بنده قسمت مزبور را شرح میدهم.

اولاً باید بخاطر داشت که سید مشارالیه از خود سرمایه نداشتند و همیشه در ضمن مسافرت در حین اشتغال بکارهای مهم تهیه وجه مینمودند. در بدو امر نقشه سید جمال الدین استخلاص هند از چنگ انگلیسها بود و بهمین لحاظ روزنامه «عروة الوثقی» را در پاریس انتشار میداد. بالاخره درجه تأثیر افکار او در هند بجائی رسید که انگلیسها برای جلوگیری از انتشار روزنامه مزبور مجبور باجراء قوانین شدید شدند تا بحدی که نزد هر کس نسخه از آن یافت میشد، گرفتار صد لیره جریمه و دو سال حبس می گردید.

بعد از توقیف عروة الوثقی سید جمال الدین عازم پطرو گراد بود ولی نظر باصرار اعتماد السلطنه ناصر الدین شاه مایل ملاقات ایشان شدند و وقتی سید مزبور از راه اصفهان عازم دربار ایران بود، ملاقات ایشان با ظل السلطان اتفاق افتاد. يك ماه و نیم در اصفهان توقف کردند. هر چند مذاکرات خود را با ظل السلطان شخصاً به بنده شرح نداده‌اند ولی از مجموع روایات

ایشان با تتبع از معلومات چندیکه راجع باقامت اصفهان خود به بنده داده‌اند، این طور استنباط میشود که سید مرحوم قسمتی از خیالات خود را که متناسب با افکار ظل السلطان بوده بایشان شرح داده و در بعضی قسمتها توافق نظر حاصل شده بود بطوریکه از آن تاریخ مخارج اقامت پطروگراد را ظل السلطان تکفل کردند. در طهران بحضور ناصر الدین شاه رسیده و در ضمن سوالات اعلیحضرت فرمودند: «از من چه میخواهی؟» سید مشار الیه گفت: «دو گوش». شاه از جرأت او متعجب شد. ولی انگلیسها که دائماً در کمین بودند، بهر وسیله بود بطور غیر مستقیم ذهن شاه را نسبت باو مشوب کردند طغیان اعرابی پاشا و خروج مهدی سودانی و عزل خدیو مصر همه را با شاه میان آوردند بطوریکه ماندن سید با تغییر عقیده شاه در ایران مشکل شده و بالاخره عاجز پطروگراد گردید (راجع باعرابی پاشا و دو فقره دیگر شرح مفصلی خودشان به بنده نموده‌اند که فعلاً مجال تقریر آن نیست)

از زمان اقامت در پاریس روابط سید جمال الدین با «کات کوف» که از جریده نگاران مشهور روسیه و دوستی کامل با امپراطور داشت، شروع شده بود و یکی از مؤیدات سفر سید بروسیه دعوت کات کوف میباشد ولی همینکه ایشان وارد روسیه شدند کات کوف بدروود زندگی گفت و سید مجبور شد که بقتنائی در پطروگراد برای اجرای نقشه خود اقدام نماید.

سید جمال الدین در ضمن دو سال محبوسیت خود در هندوستان هوا خواهان زیاد پیدا کرده بود چنانچه اسباب استخلاص او را هم دوستانش فراهم کردند. اصل نقشه او تهیه اتحاد اسلام و استخلاص دول اسلامی

از جنگ انگلیس بود و بهمین لحاظ دائماً گرفتار ضدیت انگلیسها گردید. حتی در پتروگراد هم دقیقه از اعمال او غافل نبودند. در این ایام سید در نظر داشته که وسایل جنگ روس و انگلیس را فراهم سازند تا همه موقع قیام بدست آورد ولی روسها که جدیداً از محاربه با عثمانی مستخلص شده و گرفتار اختلال مالیه بودند بهیچ جنگ جدیدی حاضر نبودند. سید جمال الدین بکرات با «زنویف» (مدیر وزارت خارجه روسیه) ملاقات کردند ولی مدیر مزبور ابراز مساعدت با نقشه ایشان نمودند (عین عبارت سید جمال الدین است راجع به زنویف: هر چه او را بهوا میاندازم مثل گربه روی دست و پا بزمین میافتد).

بعد در صدد ملاقات رسمی با امپراطور در آمد زیرا این مسئله را ذیمنه در امور هند میدانست ولی امپراطور فقط به ملاقات محرمانه رأی داشت. این بود که فقط يك مرتبه با ملکه روسیه ملاقات دست داد چه ملاقات محرمانه امپراطور بی نتیجه بود. سید جمال الدین از اجرای نقشه خود در روسیه مأیوس شد و خلال این احوال اوضاع ظل السلطان هم مختل شده از رساندن وجه بسید عاجز ماند. این بود که کم کم بلا تکلیفی عارض رفتار ایشان میشد تا ناصر الدین شاه سفر روسیه نمود که از آنجا برای حضور و جشن جمهوریت وارد پاریس شود. اوقات ورود ناصر الدین شاه به پتروگراد سفارت ایران با علاء الملک تبریزی بود. ارفع الدوله مستشار سفارت بود و مفتخر الدوله نایب سفارت. و هیچکدام از این آقایان با سید مرحوم روابطی نداشتند که مایل بملاقات او با شاه باشند. مرحوم میرزا علی اصغر خان که در این سفر وزیر اول معرفی شده بود، در صورتیکه هنگام اقامت سید در طهران با او خصوصیت داشت در این سفر مایل نشد در

پطروگراد ملاقاتش نماید. سه نفر از رجال محترم بتوسط بنده با سید مرحوم ملاقات نمودند که در ملاقات و صحبت ایشان حضور داشتم. مرحوم اعتماد السلطنه به هدایت من در کالسکه دولتی تشریف آورد و دست سید مرحوم را بوسید و از مقاله‌ای که بر ضد سید مرحوم بعد از عزیمت ایشان از طهران در روزنامه اطلاع نوشته بود عذر خواهی کرد و کسب اطمینان از محرمانیت من نموده راجع سیاست مملکت صحبت کرد و از ناصر الدین شاه نهایت مایوسی را داشت. واقعاً هم حق داشت. صدارت میرزا علی اصغر خان با وجود اعتماد السلطنه و حاجی امین الدوله و حاجی مخبر الدوله مملکت خواهی نبود بلکه خود خواهی بود چون سیاست میرزا علی اصغر خان این نبود که خدا و ملت از او راضی باشد بلکه میخواست ناصر الدین شاه از او راضی بشود. چنانچه خود میرزا علی اصغر خان روزی که با سید مرحوم در طهران با درشکه به شاهزاده عبد العظیم میرفتند و سید وخامت اوضاع و عاقبت سوء سیاست روس و انگلیس را کاملاً باو فهمانیده بود در حال گریه اقرار کرده بود که تقرب من بشاه از این جهت است که از خود رأی ندارم و شاه میخواهد تا زنده است آسوده باشد و بعد از خودش چه ایران بماند چه برود برای او تفاوت نخواهد کرد. این است که ما در انظار ملت مقصر قلم رفته‌ایم. اعتماد السلطنه میگفت برای بیداری شاه هر کتابی را که ترجمه کرده میخوانم بجای حسن اثر سوء اثر می‌بخشد. سیاست شاه در این است که نقشه روس را در حال حیات خود توقیف نماید و ملت را در غفلت و جهالت نگاهدارد و تا کسی نتواند باعمال شاه ایراد بگیرد همه ناراحتی خود را در بیداری ملت می‌دانست و نمی‌گذاشت احدی از رجال اولاد خود را برای تربیت

بخارجه بفرستد. چنانچه حاجی امین الدوله مرحوم را نگذاشت که حاجی امین الملک! حالیه را که آنوقت همراه آورده بود در یکی از مدارس فرنگ مشغول تحصیل نماید (این ثمانت را خود حاجی امین الدوله در پتروگراډ بمن نقل کرد). همین که اعتماد السلطنه مرحوم از خدمت سید مرحوم خارج گردید، سید فرمودند در ایران يك نفر عالم و تاریخ دان اگر هست همین شخص است. روز بعد در عمارت دولتی مرحوم مخبر الدوله و حاجی امین الدوله را ملاقات نمود. چون این دو بزرگوار هر دو از هم ملاحظه داشتند، جوابهای مرحوم سید را بشوخی و محافظه کاری گذرانیدند ولی اعتماد سید زیاده از مخبر الدوله به حاجی امین الدوله بود. در مراجعت بمن فرمود که هر گاه این دو نفر با هم صمیمی بودند ایران را از این فلاکت نجات میدادند. ناصرالدین شاه سه روز در پتروگراډ توقف نمود و از آنجا قصد لندن را داشت. سید مرحوم نهایت رنجش را از شاه و درباریان در این سفر حاصل نمود و در این صدد بود که يك ضربه ای بشاه بزند که بلکه از این راه او را متنبه نماید. در اینجا لازم است قدری جلوتر برویم و اتفاقی که قبل از حرکت شاه از ایران افتاده بود و دولت روس از وخامت آن اطلاع نداشت، بیان نمایم. يك سال قبل از حرکت شاه از ایران «درامان ولف» که یکی از سیاسیون معروف بود از طرف انگلیسها سمت سفارت یافت. از این مأموریت درامان ولف دولت روس ظنین شده بود که دولت انگلیس چه خیال سوئی دارد که این وزیر سیاسی را بایران فرستاد. بعد از عزیمت این نماینده سیاسی انگلیس آنچه معروف شد این بود که دولت ایران رودخانه کرون را آزاد نمود که هر يك از دول همجوار بتواند در آن کشتی رانی نمایند. چنانچه انگلیسها در اعمال سید

مرحوم مراقبت داشتند، سید هم در افعال ایشان ناظر بود. قبل از هر کس نقشه انگلیسها را در این آزادی رودخانه کلرون ملتفت شده یکی از جریده نگاران آلمان مقاله مبسوطی در مضرت این راه نوشت و معلوم نمود که فائده آزادی این رودخانه به انگلیس عاید میشود و ضرر آن بروس. این مقاله از روزنامه آلمانی بتمام روزنامهها ترجمه شده يك ولوله و قيل و قال در روسیه بر علیه ناصر الدین شاه تولید گردید بطوریکه ماندن سید مرحوم را در روسیه مضر دانسته مشارالیه را به امیدهای بایران دعوت نمودند. چنانچه قبلاً اشاره شده بود که سید مرحوم از خود ثروتی نداشت در ضمن اجرای خیالات خود پول هم پیدا میکرد. همینکه خواست بایران بیاید، از هیچ طرف راه گشایشی برای او نبود. وجه مختصری از يك نفر دوست گرفته روانه ایران گردید. من در آن اوقات در تفلیس بودم. مرا ملاقات نموده عازم طهران شد. دیگر از حال ایشان خبری نداشتم تا اینکه شنیدم با آن بی رحمی از طهران خارج نمودند. تا وفات آن مرحوم از حال ایشان خبری ندارم.

مرحوم سید جمال الدین قد کوتاهی داشت خیلی متناسب، نسبتاً سر بزرگ و دست و پای كوچك، رنگ گندم گون، مزاج خیلی دموى به طوریکه هر وقت خم میشد خون بچهره او میآمد، بازو و ساق پا خیلی خیلی نازك و استخوانها محكم و سینه فراخ و شكم قدری بزرگ داشت و چشمهایش سیاه و با جاذبه بود که هر کس را مقنون میکرد. صحبت و بیان ایشان در هر باب انسان را خسته نمیکرد. گاهی میشد که در يك اطاق چهار ساعت با من که همه گوش بودم، صحبت میکرد و من خسته نمی شدم و بر همه مجالس انس ترجیح میدادم.

سید مرحوم ممر معاشی از هیچ طرف نداشت. هر چه پیدا میکرد خرج مینمود. میگفت تا چند سال پیش حساب پول را نمی دانستم. با وجود اینکه از ایرانیها خیلی بدی دیده بود به ایرانیها خیلی امیدوار بود، میگفت دیر بیدار میشوند، ولی همینکه بیدار شدند تند میروند و از همه جلو میافتند. میفرمود ایران مرکز اسلام است، جنساً شایستگی سیادت را دارد. اگر ترك بر او سلطنت نکند و از جنس خود زمامداری داشته باشند و از تركها خیلی ناامید بود قبل از جنگ روس و عثمانی سید میفرمود در اندیشه بودم که اگر عثمانیها با این غفلت و نخوت امرار حیات نمایند هیچوقت دولت متمدنی نخواهند شد و منقرض خواهند گشت. شاید این جنگ يك ضربه برای بیداری آنها بشود که تکلیف خود را در آتیه بدانند. از يك طرف هم فکر میکرد عثمانی يك شکست بخورد تا پنجاه سال خود را جمع نمی تواند کرد. حکایت میکرد در وسط جنگ که دولت نهایت احتیاج را بمعاضدت صاحبان ثروت داشت، چند نفر از پاشایان باثروت در يك مهمانخانه ای جمع شده بحال پریشانی دولت گریه میکردند و در این بین کنیاك میطلبیدند. بعد از ختم عزاداری چهل لیرة طلا قیمت کنیاك شده بود. من باین صاحبان غیرت گفتم اگر بجای این سوگواری همین چهل لیرة را بدولت اعانه میدادید بهتر از این دلسوزی بود و هر يك از این آقایان دارای ثروت کافی بودند.

هر کس از دین مرحوم شیخ سؤال میکرد میفرمود مسلمانم. روزی در مجلس درس یکی از علمای تسنن صاحب مجلس از سید مرحوم پرسیده بود که در چه عقیده میباشی. فرموده بود مسلمانم. صاحب مجلس دوباره پرسیده بود از کدام طریقت. سید فرموده بود کسی را بزرگتر از خود نمیدانم که طریقت او

را قبول نمایم. صاحب مجلس باز گفته بود که ادعای بزرگی نمودی. رأی شما با کدام يك از این چهار طریقت مطابقت دارد.

تصویر فیاسوف بزرگ ایران سید جمال الدین اسد آبادی

این تصویر از روزنامه روسی «گاره‌نا» چاپ مسکو عمده ۲۱ سال ۱۸۸۷ که ورق از آنرا جناب آقای م. محمد علیخان سدیدکنانی از پندر عباسی فرستاده‌اند برداشته شده است.

سید فرموده بود مختلف است؛ در بعضی با یکی در بعضی با دیگری. حضرات رسول صلعم را خیلی محترم میداشت.

بدبختی و ذلت اسلام را از سلاطین استبداد و علمای سوء میدانست و میفرمود این دو طبقه دین را بر صلاح خود ساخته‌اند و فرسخها از اسلام دور افتاده‌اند. بجای اینکه دین را با عقل و منطق مطابقت بدهند، عقل و منطق را میخواهند با دین ساخته خودشان مطابقت بدهند. این است که دائماً در جدالند. باید بداند تا دین را لباس علم نپوشانند در مجمع اهل علم و تمدن حق حضور ندارند. سید مرحوم میخواست اتحاد اسلام را در روی قرآن قرار بدهند نه در روی احادیث و اخبار و سلاطین استبدادی را براندازند، پروگرام تحصیل علمای دین را بمقتضای وقت و موقع قرار بدهد، خرافات و موهومات که اضافه بر دین شده است از اذهان فراموش نماید، نفاق و کدورتی که نسبت بادیان دیگر در اسلام ایجاد شده متروک بدارد، هر کس حق حیات و استقلال در خاکیکه مالک است داشته باشد.

این بود خلاصه خاطرات این بنده در مدت دو سال اقامت مرحوم سید از طفولیت خود تا آن روز به بنده نقل کرده بود. ولی آنچه که نوشته‌ام راجع بایام پطروگراد بود که دیگران نمیدانستند و کسی غیر از بنده نمیدانست. خلیفها از بنده این احوالات را خواسته بودند ولی اقبال نکرده بودم بنویسم. همین که اعلان حضرتعالی را دیدم با تمام افسردگی حاضر شدم که این خاطرات خود را بحضرتعالی تصریح دارم. امیدوارم مقبول افتد. طهران — حسین عدالت تبریزی

۵ — يك مجاهد بزرگ — سید جمال الدین افغانی

ترجمه از جریده وطن منطبعة اسلامبول شماره ۲۰ ماه اوت ۱۹۲۴.

رهبر تجدد کنونی افغان و مرشد شرق علامه شیخ جمال

الدین افغانی — يك نبذه از زندگی او در ترکیه — یار دیرین
او برهان الدین قلیچ خان و بعضی از اشعار این یکی.

یکی از مجاهدین که حُصْر نفس بتأمین مساعی ملت‌های
مظلوم شرق در ساحت تجدد و دموکراسی نموده‌اند شیخ جمال
الدین است.

شیخ جمال الدین در افغانستان در تاریخ ۱۲۵۴ تولد و
در آنجا منسوب بسادات معروف کونر است.

جمال الدین همیشه از علامه‌ها و دیپلومات‌هایی که
کوشیده‌اند اسلامیت را با مدنیت غرب تألیف کنند، می‌باشد.
هم فیلسوف هم دیپلمات بود.

مشار الیه دفعهٔ اول در اواخر سلطنت سلطان عزیز. در
زمانیکه خواجه تحسین افندی رئیس دار الفنون بود، باسلامبول
آمده‌اند.

جمال الدین در اثنای این اقامت، با دوست خود خواجه
تحسین غالباً سید شیخ سلیمان بلخی را که از مشاهیر علمای باختر
بوده و از ترکستان بدینجا آمده در محلهٔ سلطان ابوب مقام گزیده
بودند، زیارت میکرد و در آنجا مجلس‌های علمی و سیاسی منعقد
می‌ساختند.

در مدت اقامت اسلامبول، شیخ جمال الدین در عهد وزارت
معارف منصب پاشا بعضویت «مجلس کبیر معارف» قبول شده بود.
مومی الیه در مجلس معارف و گاهی هم در مجالس علمی
ماتند جامع کبیر فاتح برای ایقاز و تنویر اذهان برادران ترکی
و اجنبی کنفرانس‌های مفید میداد. روزی در جامع کبیر فاتح در
حضور بعضی از رجال دولت و علما و کبرای مسلمین نطق می

کرد و این دو بیت مولوی را :

علم حق در علم صوفی گم شود

این سخن کی باور مردم شود

علم صوفی حادث و از حق قدیم

این چسان در فهم آید ای سلیم

تقریر و ترجمه می نمود. در اتنای این مباحثه علمی، خواجه یونس وهی افندی که از صدور بود نتایج این مباحثه علمی را تعلیط کرده در نهانی، شیخ الاسلام حسن فهمی افندی را تحریک و بوسیله او سلطان عزیز را وادار بنفی و اجلای علامه شهیر کرده بود. (روایت میکنند که خواجه یونس بعدها از این کار خود پشیمان شده توبه کرد).

در مصر برای سرنگون کردن اداره استبداد و برای تأمین رفاه حال ملل مظلوم شرق در جامع «الازهر» درسهای مفید سیاسی، اجتماعی و اخلاقی و فلسفی میداد و مومی الیه پانزده سال به ارشاد اولاد شرق در آنجا بذل سعی نمود. در آنجا از جوانان ترکی، مصری، هندی و شرقی وطنپروران ذیل را تربیت کرده است: شیخ المبعوثین علی ققی بك، شیخ محمد عبده، سعد زغلول پاشا، فتحی زغلول بك، عبد الله ندیم بك، ادهم بك، یعقوب خان، نواب و غیره...

شاگردان شیخ جمال الدین در موقع نطق و تقریر، حرفهای آتشین او را بدفاتر یادداشت خود ثبت میکردند و امروز بسیاری از شاگردان او برهانیدن وطنهای خود از دست مستبدین غرب می کوشند.

این شیخ انقلاب پرور، گاهی بممالك مشرق سیاحت کرده

در آنجاها برای تخلص برادران دینی خود از زنجیرهای ظلم و استبداد میکوشید. در ایران و عثمانی و مصر برای اجرای افکار مقدس خود يك سعی متمادی نشان داده است.

مقصد غائی شیخ این بود: ریشه جهالت، استبداد، رشوت و تعصب را کنده بجای آنها يك آزادی تام، يك حکومت دمکراسی نشانیدن و بالفعل بمیدان ترقی و تجدد عصر کنونی داخل شدن. شیخ جمال الدین بمحض دچار شدن به تضییقات ندرمالمک شرقی التجا بشهر پاریس که آشیانه آزادی است، برده و جریده سیاسی و فلسفی عروة الوثقی را در آنجا نشر نمود و در آنجا مشغول بعضی مناقشات قلمی بامتفکرین و سیاستون اروپا گردید. شیخ جمال الدین در پاریس و در مسکو در مجامع علمی کنفرانسیها میداد و فلسفه شرق و ملتهای مشرق را باروپائیان می شناساند. رئیس الوزرای حالیه مصر زغلول پاشا که حقوق ملت خود را در مقابل دعوی انگلیس بر مصر و سودان مدافعه می کند، از هیئت تحریریّه جریده «عروة الوثقی» بود. مومی الیه در پاریس عمامه را از سر برداشته و برحسب ایقاز استاد خود جمال الدین بتوحید علوم غرب و شرق کوشیده است.

علامه جمال الدین که دفعه اول ترکها را قلباً دوست داشته بود، در دفعه دوم در زمان سلطان عبدالحمید که ملت را در زیر ربه اسارت استبداد نگاه میداشت، در ۱۳۱۰ وارد اسلامبول شد. قبل از این هم یکدفعه سلطان عبد الحمید او را دعوت کرده بود.

شیخ جمال الدین، آن آفتاب حریت، این دعوت دوم عبد الحمید را بدون پروا قبول کرده باسلامبول آمد و در خانه که در محله نشانلاش تخصیص کرده بودند، اقامت نمود. مومی الیه

بمحض دیدن اضطرابهای برادران ترکی در زیر استبداد عبد الحمید برای برانداختن این استبداد کوشید.

در آن زمان، در همان خانه اشخاص ذیل او را ملاقات می کردند: برهان الدین خان یکی از علمای بلخ، یوسف ضیا پاشا رئیس کمیسیون مهاجرین، سید فضل پاشا، شیخ الرئیس انقلابی ایرانی و از اعضای مجلس مبعوثان، مرحوم میرزا آقا خان که در مجادله حریت و در راه آزادی شهید شد، حسنخان قونسول، شیخ محمود، محمد صدیق خان و فیضی افندی.

آنوقت برحسب راپورتهای متملقین دربار و جاسوسها، در پنهانی از طرف طرفداران استبداد در زیر مراقبت گرفته شد و عبد الحمید خانه مسکونی او را در زیر تفتیش گذاشت و مداومین آنجا را هم تحقیق کردند و در ماه رمضان ۱۳۱۵ مومی الیه از روی تسممی که پس از عمل جراحی در زنج در نتیجه ظهور سرطان حاصل شده بود، ارتحال نمود. ولی در باره مسموم کردن او دلایل قطعی نیست.

مشار الیه در محله بك اوغلی در قبرستان «شیخلر» مدفون است. عبد الحمید مستبد مرقد این انقلابی شرق را نیز از محل خود نابود کرده بود لیکن محل آن برای دوستانش معلوم است و مومی الیه در قلوب تمام مسلمین جایگیر شده است.

برهان الدین بلخی که یکی از رفقای مساعی شیخ جمال الدین بوده و اکنون در ترکیه است، راجع بادیات کنونی و قدیم آثاری دارد و در زبانهای ترکی و جغتایی و فارسی شعرها سروده است که از اشعار فارسی او این چند بیت را درینجا مینویسم:

حدیث یار خود را می کنم تکرار میگردم
ز دنیا و ز دین فارغ قلندروار میگردم

ز بند خرقه و سجاده و تسبیح آزادم
 ز باده مست و مخمورم که چون خمار میگردم
 کشم جامی علی‌رغم فقیر و زاهد و سالوس
 که من با نشئه پیمانه سرشار می‌گردم
 سید عیسی خان

۶ — برهان‌الدین بلخی و سید جمال‌الدین

شرح ذیل را بنا بر التماس ما جناب ادیب محترم میرزا حسن خان دانش اصفهانی
 مفیم اسلامبول نوشته و فرستاده‌اند :

برهان‌الدین بلخی : این شخص یکی از درویشان صافی
 دل و از سادات نجیب لازم‌الاحترام است. در هنگام اقامت شیخ
 جمال‌الدین در سال ۱۸۹۰ مسیحی در مهمانخانه سلطان عبدالحمید
 خان که در محله تشویقیه در سمت « شیشلی » بود سید برهان‌الدین
 مانند زوار دیگر رفت و آمد بخانه او داشت. لیکن چون غیر از
 یک درویش شرقی سیرت و شاعر خوش بیان بلخی چیز دیگر نبود
 و در خط علوم و سیاسات غرب سیر نکرده بود گفته‌های علمی و
 خطابه‌های سیاسی و سخنهای آتشین انقلابی شیخ بر او بیشتر از
 خطبه‌های متدیانه یک' مرشد تصوف پیشه زاویه‌نشین که خود از
 اهل راز است و سفره‌اش بر غنی و فقیر باز اثری و نفوذی نمی
 توانست داشته باشد. کجا آن جذبه‌هاییکه سید جمال‌الدین در
 روان میرزا عبدالحسین خان کرمانی معروف به آقا خان و شیخ
 احمد روحی کرمانی و برادرش در اسلامبول و در جان مصطفی
 کامل مصری صاحب روزنامه « اللواء » عربی و در قابلیت مفکره
 « شیخ محمد عبده » مصری و شیخ علی یوسف مصری صاحب
 جریده قدیم عربی « المؤید » و در دل چندین جوانان آزادی‌خواه

ایرانی و مصری و هندی انداخت و کجا آن بهره که چند نفر
شیخ و درویش و صوفی خاقان نشین از افلاس او بردند. میتوانم
بگویم:

هر کسی از ظن خود شد یار او

و ز ددوان او نجست اسرار او

«سید» اینان را یکا یک دید و رفت

هر که را میخواست جان بخشید و رفت

شیخ برهان الدین مبحوث عنه پسر سید سلیمان بلخی صاحب
کتاب «ینایع الموده» است و این کتاب در اثبات حقیقت و
حقانیت مذهب تشیع به دلالت آیات و احادیث و روایات است،
و در اسلامبول چاپ شده است. بنده به زمان سید سلیمان نرسیدم
و او را نشناختم. اما از قراریکه از قرینه کتابش پیداست مشار
الیه یکی از محدثان فاضل و یک شیعی شدید العقیده بوده است
ولی در پسرش سید برهان الدین این جنبه محدثی و ملائی نیست.
چنانکه عرض کردم طبعی دارد لطیف و موزون، شعر ترکی
جقنائی نیز می سراید، در نستعلیق خوش نویس و گاهی غزلی از
شعرا مانند حافظ و غیره را تخمیس یا تسدیس میکند و کما پیش
از عهد، برمی آید. شخصاً وقور و علوی مشرب است. عمامه سبز
بر سر و لباسهای بلند زرد و سرخ و سفید بروفق عادات اهل
خیوه و بخارا اغلب در بر دارد. بنده مدت هاست که این سید جلیل
القدر را ندیده ام. امروز باید هفتاد و پنج سال یا بیشتر داشته
باشد. تخمیناً سی سال پیش از این در زمان اقامت حاج شیخ
الرئیس شاهزاده ابوالحسن میرزا در اسلامبول، دوستی و صمیمیت
و مشاعره ها در میان شاهزاده مرحوم و سید برهان الدین بوده است.
اسلامبول — حسین دانش

۷ — مرقومه جناب سید محمد توفیق

آقای سید محمد توفیق از فضایل عصر جدید ایران است که اغلب حیات خود را در عثمانی گذرانده و در اسلامبول مدیر مدرسه دبستان ایرانیان و مدیر مجله خاور بوده و چند مقاله نیز از ایشان در مجله ایرانشهر درج شده است.

در شماره هشتم سال سیم شرحی متعلق برسالة سید جمال الدین افغانی نوشته و از مطلعین معلومات خواسته‌اید اینک خود را مجبور میدانم که نظر دقت جناب عالی را جلب نموده و مطالعه کتاب «اشهر مشاهیر ادباء الشرق» که گرد آورنده آن «محمد محسن عبدالفتاح» است و در مصر چاپ شده توصیه نمایم. این کتاب مستطاب دو جزو است و در جزو دوم شرح مفصلی متعلق به سید مرحوم و اثبات افغانی بودن او با شرح دخول مرحوم در زمره جمعیت «ماسون» و رئیس شدن بر آن گروه را با مطالب بسیاری دیگر می‌نویسد و نیز شرح مبسوطی متعلق به شیخ محمد عبده که به «الامام» ملقب است و او را با «سعد زغلول پاشا» — هر دو را — شاگرد و تلمیذ سید مرحوم معرفی میکند.

در همان کتاب چهار مقاله از مقالات مرحوم در جریده «عروة الوثقی» پاریس که جمعاً هیجده مقاله میباشد، درج کرده و ترجمه حال شیخ محمد عبده را با جمله از مقالات او هم نوشته است که بعقیده‌ام میباید در رساله سید از همه اینان بحث بمیان آید. دیگر آنکه خود بنده با سید مرحوم قرابت و قرینیت دارم و هما از خانواده حسینیها هستیم. هنگامیکه از طهران بعراق آمدم، در بصره با وجودیکه در خانه مفتی بصره «عبد الوهاب افندی» منزل داشت، محض تقریح بمنزل پدرم می‌آمد و چون خانه ما لب آب واقع و با صفا بود و با گلهای عباسی لب شط

گلکاری داشتیم آنجا می نشست و چائی میل می نمود و بنده که كوچك بودم و همه چیز را بخوبی میدانستم و میفهمیدم برای سید كلوچه میآوردم و مرحوم هر وقت مرا میدید بزبان عربی میپرسید: «هل اتيت بالكليجه» زیرا عربها كلوچه را كليجه تلفظ میکردند. از تلامیذ مرحوم عبد الله فكري پاشا و عبد الله ندیم مصری که هر دو از فحول علما و ادباء و کتاب آن عصر بودند هستند؛ خود سید با وجود عدم تعصب، برای پدرم نقل میکرد که در شهر بطربورغ (پتروگراد) رمضان مصادف آمده بود و چون مسلمانهای آنجا بسیار متعصب بودند مرا با وجود مسافرت مجبور بروزه گرفتن کردند. روزها چون خیلی بلند بود تقریباً بیست ساعت روزه میگیرفتم تا آنکه از رمق افتاده ناخوش شدم آن وقت دست از سرم برداشتند و برختخواهم انداختند.

بمبئی — سید محمد توفیق همدانی

قطعات

۸ — از میرزا لطف الله خان

این يك قسمت از مخمسی است که مرحوم میرزا لطف الله خان نگارنده کتاب و متخلص به «محزون» انشاد کرده اند: پرتو مه تابان لمعه جمال تو قدر و رفعت کیوان پایه جلال تو سبزه و گل و ریحان نکبت خصال تو آب چشمه حیوان رشحی از زلال تو ظاهری از کمال تو قدر و جاه انسانی

ای خلیل خوشمنظر موسی عصا اژدر عیسی فلک مسکن هادی خرد پرور
گر بشر تو را خوانم کو نظیر تو دیگر و ر ملک تو را دانم قدرت از ملک برتر
فرق تا قدم روحی پای تا بسرجانی

کمی خرد برد راهی سوی عالم بالا طبع من بود پست و قدر تو بود والا
اجل الجمیلی چون وصف تو بود اعلا حمد تو بود بیشک حمد ربی الاعلی
نیستی جدا از حق برز جمله امکانی

بر رخ و لقای تو محو گشتم و دیدم از می ولای تو مست گشتم و دیدم
در ره رضای تو بنده گشتم و دیدم در یم شای تو غرقه گشتم و دیدم
قلزم جلالت را نیست قعر و پایانی

در حقایق اسکوان آفتابی و ماهی در دقایق امکان روز و هفته و ماهی
وز جمال تو تابان نور ماه تا ماهی زان بیان و زان تیان اژدها شده ماهی
داده بهم الفت وحش و طیر و حیوانی

تا نمود از مشرق شمس طلعت دیدار گشت از ضیاء آن غرب مطلع الانوار
از کمال تو ظاهر این صنایع و آثار حکمت و سیاست را از ثواب افکار
جای داده در انگشت خاتم سلیمانی

سر حکمت باری ز امر کن هویدا شد نور احمدی ظاهر زان جمال یکتا شد
در جلالت حیدر نسل پاک طاهرا شد حیرت و عجب نبود صعوه گر که عنقا شد
لیس ابداع مما کان قد کما کافی

شورش قیامت را از قیام بر پا کرد رمز عروۃ الوثقی خواند و رشته یکتا کرد
پیش رایت دجال آبی هویدا کرد زد صلیبا بر هم معجز مسیحا کرد
بت شکن چو ابراهیم یا علی عمرانی

تا ز شرع جد خود آن جمال دین دم زد امر فاستقم بشنید یکتا ته بعالم زد
در رواج اسلامی سکه نام خاتم زد آن مجدد ایمان زلف را چو برهم زد
ظلم کفر را بزود ز آینه مسلمانی

مصر پرشکر گردید از بیان گفتارش از فرنگ آب و رنگ برد حسن رخسارش
انگیز در قعر قلزم آثارش برد آرزو در گور شاه روس و سردارش
روم در سید یوم شوم کسود رو بوی رانی

شاد باد اسد آباد کاین چنین شجر پرورد جدا که از صفوة نخل با ثمر پرورد
رحم اصاها ثابت فرع تا قعر پرورد صریحی جدید از نو عیسی دگر پرورد
حضرت جمال الدین مشهور با فغانی

دوش جون غم هجران برد از دل و جان تاب
 بود دلبرم بیدار دیدگانم اندر خواب
 روح قدس را دیدم ایستاده در محراب
 گوید از لب محزون فاش یا اولوالباب
 کاین جمال نورانی مظهری است یزدانی
 ایضاً:

نسبت به محبت سید در باره خود و تأسف بر زمان وصالش:

یاد میداری که آن شاه جواد بر سرت دست تلعطف می‌گشاد
 در کنار لطف و بحر رحمتش مورد تحسین شدی از حضرتش
 داغ عشق خانه زادی داشتی سر بکیوان از شرف افراشتی
 یاد میداری که بنمودت عیان این حوادث را که ینی این زمان
 آن جمال الله چو جدش بو تراب برگرفت از شاهد معنی نقاب
 سالب معجز بیان بشاش گفت گرچه پنهان گفت اما فاش گفت
 ثبت دفتر کردی آن سر مقال تا که رخ بنمود چون بدر ملال
 یاد میداری که از جور فلک گشتی آخر دور ازان رشک ملک

در مصلوب شدن میرزا رضا و همقدم بودن با آن یار با وفا

گوید:

بایدش منصور را آموختن چون رضا در دار جانان سوختن
 سر نهد همچون رضا اندر رضا بهر فرزند رشید مرتضی
 آفرین بر آن جوانمردی که داد جان و سر را در ره جانان بیاد
 آری اری هر که از چشمان یار باده نوشد میکند شه را شکار
 میزند آتش بجان ظالمی آتش سازد گلستان عالمی
 گرچه میباید مرا دار رضا بر رضای دوست میباشم رضا

هر دو نوشیدیم از يك چشمه آب هر دو خواندیم آیتی از يك كتاب
او سر دار فنا را اختیار کرد و من ماندم برای وصف یار
آنکه جانم از غم هجرش گداخت کار عالم از نگاه خویش ساخت

در تأثیر و نفوذ کلمات حقایق آیات حضرت سید و توصیف

آن عالم وحید چنین سروده:

آفتاب علم افلاك جلال سر چو زد از مشرق عقل جمال
نور آن مهر درخشان از کرم تافت اندر ساحت خیل امم
جمله آحاد امم را از وفا کرد بینا و منور آن ضیاء
هر یکی ز اندازه عقل و نظر قلع خود را باز دانست از ضرر
حکمت آن هادی قدسی بیان بر قلوب مردگان بخشید جان
رهنمائی کرد مهدی علیم گمراهان را بر صراط مستقیم
گر نه خفاش ای روشن بصر بر ضیاء علم او بگشا نظر
مصر و افغان خطه هندوستان روم و ایران بهشتی بوستان
هم جمیع امت خیر البشر بهر جلب خیر و بهر دفع ضرر
متحد گردیده جانهاشان بهم متفق بر نشر افکار و هم
مجتمع گردیده بر قلع عموم مؤتمر بر اخذ ادراك و علوم
باش تا روزی که بنشینند ثمر آن نهالان ز خون سیراب تر
روید از خاک شهیدان وطن سوسن و سنبل بنفشه نسترن

در بیان خدمات آن یگانه دوران باسلام و اسلامیان:

آن جمیل القدر محمود الخصال آن سلیل صفدر و دین را جمال
آن سنام اعظم و فضل مبین آن صراط اقوم و حبل متین
نور خورشیدش ز مشرق زد چو سر غرب شد ز انوار رویش چون قمر
یوسف آسا شد چو بر عرش اشرف داد جا کنعانان را در کنف

دیده یعقوب ازو شد نورور خطه کنعان چو مصر پر شکر
 مصر از چنگ ظلام قبطیان خفت خوش در بستر امن و امان
 خاطر سبط یهودا آرمید یاری آل محمد را چو دید
 از ندا و وعظ هادی انام هر امم پیدار گردید از منام
 فخره قدسش حیات جاودان داد بر اسلام و بر اسلامیان
 از دم آن عیسی گردون مدار شد ز نو دین محمد استوار
 بود جدش بت شکن نبود عجیب گر که اولادش بر اندازد صلیب
 گر نمائی اندکی تو حوصله در بنای کفر بینی زلزله
 چونکه آن شه محرم درگاه بود واقف و «ینظر بنور الله» بود
 گفت پیش از مدت پنجاه سال آتش سوزان این جنگ و جدال
 ایضاً سرود:

شاهد ما سد اسکندر شکست

تخت دارا افسر قیصر شکست
 دست حق بیرون شدش چون ز آستین
 همچو جد خود بت و بتگر شکست
 تا ز رخ زلف چلیپا بر گرفت
 وز صلیبی رایت احمر شکست
 آن مسیحای زمان از آبی
 فتنه دجال را اندر شکست
 بهر دفع ظلم از مظلومان زار
 ظالمان را کلاه و مغفر شکست
 خوان احسان و معارف گسترید
 جاهلانرا جلوه در منبر شکست
 آبی از او بود کاین شیر و خرس
 قوت و بازوی یکدیگر شکست

حیرتی منما که گر سنگ یهود
در احد دندان پیغمبر شکست
بر خوراندش زهر کین.....
از غمش این گنبد اخضر شکست
ز آتش غم هر زمان محزون زار
این مصیبت عود در مجمر شکست

این غزل را قبل از رحلت در حالت ناخوشی در سنه ۱۳۳۶
انشاد کرده‌اند، راجع بمفارقت سید:

ای طیب از مهربانی چند می‌رسی ز حال
حال دل بنگر ز اشک چشم و رخسار هلال
از رخ کیتی فروزش بخت بد بنمود دورم
در فراقش مبتلا مهجور از بزم وصال
خسته هجر و فراق افتاده را درمان وصال است
وصل جانان نیست ممکن زندگی باشد محال
بی‌دلارام نشاید زنده بودن يك زمانی
پرخ جانان ز جان خویشتن اندر ملال
روز ایام وصالش جان بقرانش نکردم
نزد جانان شرمسار و نادمم در انفعال
جز مسیحای دلم یاران ببالینم میارید
شاید افتد بار دیگر يك نظر بر آن جمال
مهر نرم هر کسی افسرده گردد از جدائی
من ز هجران میشود هر دم فروتر اشتعال
از خدا خواهم شی جانانرا در خواب بینم
ای بهشتی رو فرشته خوبت نیکو خصال

یکسر مو نیست جز تو در سرا پای وجودم
خواه بر جانم ببخشی خواه سازی پایمالم
مینماید موت خود محزون ز درگاهت تمنا
ای جمال الدین بسوی خود نمائی ارتحال

۹ — از جناب میرزا صادق بروجردی

مختصری از تاریخ مرحوم مبرور فیلسوف عظیم الشأن ایرانی
سید نزرگوار عالیمقام اسد آبادی معروف بجمال الدین افغانی
طاب رمسه الشریف، بقلم آقای میرزا صادق بروجردی.
آقا میرزا صادق بروجردی که شرح ذیل را برشته نظم
کشیده‌اند، یکی از دانشمندان و آزادیخواهان عصر حاضرند.
تمام هستی خود را در راه آزادی و مشروطیت صرف و فعلاً و
ظاهراً و باطناً مشغول ادای وظایف خود هستند. قریب هفتاد
سال از عمرشان میگذرد و سه سال تمام عمرشان را در ایران
و خارجه در خدمت بسید بسر برده و بهمین مناسبت با والدین و
خود بنده دوستی تمامی داشته و دارند. چند وقت قبل این قصیده
را از طهران نوشته فرستاده‌اند. (صفات الله)

تا جمال خود بنمود سید اسدآباد
از کلام خود فرمود اهل مملکت ارشاد
راه عدل را بگشود بست راه استبداد
شد ره ستم مسدود کرد خلق را آزاد
سید جمال الدین آفتاب علم و عمل
رهنمای اهل یقین ماهتاب جمله ملل
مقتدای دین مبین نسل احمد مرسل
بود چون رسول امین هادی تمام عباد

بود اندر این کشور فیلسوف دانشمند
 در تمام بحر و بر بی نظیر و بی مانند
 افتخار این مادر بر وجود این فرزند
 بوده بیحد و بی پیمهرست خارج از اعداد
 در فشار ظلم و جور گشت مملکت ویران
 مانده بود در آندور اسم باقی از ایران
 چون نکو نبود آنطور از پی سر و سامان
 کرد کار را با شور بهر جمله افراد
 عهد ناصر الدین شاه سید جلیل القدر
 ناگهان رسید از راه بارخی نکو چون بدر
 گشت روشن از آناه جا نمود اندر صدر
 بر همه سفید و سیاه داد حرف حق را یاد
 حکم داد حضرت او تا کنند ریشه ظلم
 نسخ کرد همت او هر چه بود پیشه ظلم
 پرچم عدالت او کند کرد نیشه ظلم
 کرد پس شجاعت او حق خلق استرداد
 آشنا نمود بعدل هر چه بود بیگانه
 راه را گشود بعدل ساخت بهر او خانه
 عقل را فزود بعدل از برای دیوانه
 داد تار و پود بعدل تا قبا کند استاد
 آن مجاهد مغفور شهره شد به افغانی
 لبیک آن مهین دستور بود شخص ایرانی
 شد شهید ظلم و زور او بخاک عثمانی
 تربتش شود پر نور روح پر قنوحش شاد
 بود صادق ناچیز بنده ای بدرگاهش

وی نمود اهل تمیز و ز حقایق آگاهش
همچو خسرو و پرویز زد بچرخ درگاهش
تا ز طبع گوهر ریز ملک را کند آباد

۱۰ — از جناب حاج سید هادی، عمه زاده سید

اشعار ذیل را آقای حاج سید هادی اسد آبادی متخلص
به «روح القدس» که عمه زاده مادری سید بزرگوار است و با
سید همسن و در اسد آباد باصطلاح همشاگرد در نزد پدر سید
درس میخواندند و فعلاً هم در قید حیات و قریب صد سال از
مرحله زندگانشان میگذرد، در مراجعت اخیر سید از اروپا به
طهران از اسد آباد در وصف سید برشته نظم در آورده اند:

آمدی ای طایر عرشی نژاد	ای شکوفه فخله طور مراد
آمدی ای همدم و همراز من	آمدی ای شاه بی انباز من
آسمان فضل تمکین آمدی	ای جمال الحق و الدین آمدی
حبذا شاهی که همعصر تو شد	مرحبا ماهی که در قصر تو شد
ای خنک آنجا که این دم جای تست	ی عجب زان سرکه اندر پای تست
در مدیحت ای شه شیرین زبان	العیدیم المثل و الفخر جهان
گر بر انگیزم سمند مثنوی	نعل میریزد نجیب مولوی
لیک از گفتن گذشته کار من	جنس خاموشی است در بازار من
آمده روح القدس اندر خطاب	بس کنم والله اعلم بالصواب
از دهان من تو می رانی سخن	پر شد از تو جمله رگهای من
ز اتحاد نغمه مزمار من	رشک برد این آسمان بر کار من
با من و تو دشمنی آغاز کرد	از میان بند فلاخن باز کرد
آنچنان سنگ حسد زد بر نشان	که تو را آواره کرد از خانمان

حالیآ آن بی مروت بی عدد می نشاندم آسمان را جای خود
اگر نبودم پای بست کالبد متصل سنگ جدائی می زند
هین ز قول من بطی مثنوی بین چه میگوید جناب مولوی
من میان گفت و گریه می تم خود بگویم یا بگریم چون کنم

تصویر جناب آقای حاج سید هادی روح القدس
عمه زاده سید جمال الدین در اسد آباد

اگر بگویم فوت میگردهد بکا ور بگریم چون کنم مدح و ثنا
پس تو ای مقصود دل محبوب جان ای شه خوش لهجه شیرین زبان
تا مرا گریه بود اندر گلو از پی تسکین دل حرفی بگو
ای لسان الحق جمال الدین حرا اینقدر بیگانه با آشت

از چه بر بستی در گفت و شنید با من مهجور دل پر از امید
یا نشین تا من بگویم مو بمو یا تو رحمی کن بمن حرفی بگو
خود لسان تو حسام حق بود هر چه گوئی کی بگفتد حق بود
هم لسان حق نمیکند بکام هم حسام حق نکنند در نیام
هر چه گوئی نغز و با تمکین بود از زبان حق سخن شیرین بود
هست شیرین لیک اندر گوش حق گوش حق برد از دگر گوشان سبق
اگر کنی قرین منت گویم دعا و دهی دشنام من اگویم ثنا
بلکه آن قرین تو عین دعاست یا همان دشنام تو مدح و ثناست
ای شتر بان باز اشتر مست شد سعی کن بشتاب کار از دست شد

تکمله

خانه پدری سید جمال الدین در محله سیدان اسد آباد جنب
امامزاده احمد است. فعلاً هم معمور و آقا سید حسین که از بنی
اعمام سید است در آنجا سکنا دارد.

سید دارای يك برادر با اسم سید مسیح الله بوده که در حدود
۱۳۰۰ هجری فوت نموده و قبرش در جنب امامزاده احمد است
و از دو همشیره سید «مریم بیگم» که چند نفر اولاد انائیه ازو
باقی است در حدود ۱۳۳۰ فوت نموده و قبرش نزدیک امامزاده
احمد است و دیگری «طیبه بیگم» (والده پدرم میرزا لطف الله)
که غروب چهارشنبه ۱۳ صفر ۱۳۰۴ هجری فوت نموده و
جنازه اش بعقبات نقل شده است.

میرزا لطف الله در ۱۲ رمضان ۱۳۴۰ دعوت حق را لبیک
گفته و میرزا نصر الله اخوی جنازه اش را به نجف اشرف حمل
کرده است.

بستگان سید که در قید حیات هستند آقای حاج سید هادی روح القدس عمه زاده سید، آقای میرزا شریف همشیره زاده سید و اولاد مرحوم میرزا لطف الله میباشند که عبارتند از میرزا فتح الله جمالی، میرزا نصر الله جمالی، میرزا صفات الله جمالی، میرزا سعد الله جمالی، میرزا بهاء الله جمالی و میرزا ابوالحسن جمالی - صفات الله جمالی

اخطار

فهرست تقریبی جلد دوم شرح حال و آثار سید جمال الدین که بعدها چاپ خواهد شد:

- ۱ — مقاله ها و خطابه های سید بفارسی
- ۱ - سواد بعضی از مکاتیب سید، ۲ — خطابه در تعلیم و تربیت، ۳ — اسباب حقیقت سعادت و شقاوت انسان، ۴ — فواید فلسفه، ۵ — فلسفه وحدت و جنسیت و حقیقت اتحاد لغت، ۶ — شرح حال اکهوریان با شوکت و شأن، ۷ — رساله نیچریه، ۸ — مقاله طفل رضیع، ۹ — در لذایت نفسیه انسان، ۱۰ — در عجب و کبر، ۱۱ — در جهالت و نادانی، ۱۲ — در شعر و شاعر، ۱۳ — مقاله سر، ۱۴ — در تعلیم و تعلم، ۱۵ — تفسیر مفسر، ۱۶ — چرا اسلام ضعیف شد، ۱۷ — فواید جریده، ۱۸ — مقابله حقیقت اشیاء

۲ — مباحثات سید با فیلسوف فرانسوی ارنست

رنان در حقیقت اسلام و توافق آن با تمدن

۳ — بعضی از مقالات و خطابه های عربی سید

مجله ایرانشهر

ایرانشهر مجله ایست علمی، اخلاقی، فلسفی و اجتماعی
هر که با يك احساسات ياك و صمیمی و با يك قلب سرشار از عشق
ملی، به اصلاح اخلاق اجتماعی ملت ایران و بنشر اسرار تمدن
صحیح میکوشد. ایرانشهر زمینه مناسب برای تربیت و سعادت نژاد
آینده ایران تهیه میکند و ازینرو مطالعه آن بر هر خانواده ایرانی
واجب است. هر کس بنشر و ترویج و تشویق و معاونت ایرانشهر
همت کند نام خود را در احیای تمدن ایران شریک خواهد ساخت.

کارتهای «ایران باستان»،

سازمان کاوشهای نفیس که آثار عتیقه ایران و یادگارهای نیاکان
شرافتمند ما را نشان میدهد و روزگار با شکوه ایران کهن را پیاد
همی اندازد، برای هر ایرانی با حس و وطن دوست لازمست. دوره
۲۰ عددی آنها بچهار قران فروخته میشود آنها را بخرید و بدوستان
خود هدیه کنید و نام ایران باستان را بدین وسیله زنده سازید.

تخفیف قیمت کتاب سرآمدان هنر

تألیف آقای طاهرزاده بهزاد

« این کتاب شریف بنش از آنچه نوشته شد سراوار تفریط و اهمیت است و یمن
داریم هر کس نسخه ای از آن را بدست آورده و نسخه ای در اوراق آن طرح مسایند
احساساتی در خود خواهد یافت که از این سطور ناچیز ابعاد آنها غیر ممکن است.
یعنی احساسات کسی که در يك زمان موره ها و نگارهای ایتالیای را گردش نموده و
در موزه های کهنه ای سلطان حسین نایبها و سلاطین با عظمت صفویه را بار دید کد و در
مقارن که نا آینه تفریح مشغولست يك نفر راهبها و معرق مثل آقای طاهرزاده با او همراه
و با شریف ترین زبانی حاشیه های عرک و مؤثر ملی در گوش او بخواند. » رشد یاسی
قیمت مجلد نفیس مطلا برای کسانی که قبلاً زجه بفرستند
بجای ۲۵ قران ۲۰ قران و در خارج بجای ۱۵ شلنگ به ۱۲ شلنگ
ارسال و در سفارشهای کلی صدی ۲۰ تخفیف داده خواهد شد.

راه نو در تعلیم و تربیت، مقدس‌ترین کتابی است «مصور در تعلیم و تربیت» که در فارسی نوشته شده و مطالعه آن برای هر جوان و اولیای اطفال واجب است.

ترقی معارف، آخرین راه توحیات است. معارف عثمانی صد سال از ما جلوتر است. رساله «معارف در عثمانی» یک درس عبرت برای ما میدهد. از خواندن آن عقلت نکند.

«ابرهام لنگی» داستان یک جوان تنگدستی است که از کوشش و دانش خود بزرگواری و برپاست جمهوری آمریکا را بل گردیده.

خدمت خاندان صوری ترقی و آبادی و استقلال و عظمت ایران بزرگ است. رساله «سلسله‌النسب صفویه» اصل و نسب و مراتب روحانی و خدمات این خاندان بزرگ را شرح میدهد.

آیا هنوز رساله «حیات طیف» را که اوضاع و اخلاق دربار ایران را بر زبان شیرین ادبی و خنده آور، شرح میدهد خوانده اید؟

مطالعه رساله «ایوان مداین» شما را در خرابه‌های پابخت ساسانیان گمراهی داده از احساسات پاک خالقانی و ادبیایی کونی آگاه و متفکر خواهد ساخت.

اگر میخواهید بزرگانی علمی و ادبی یکی از بزرگان ایران واقع شوید، رساله «قابوس و شمگیر» را برای مطالعه کنید.

کتاب «هفتاد و دو حجت» میرزا آقاخان کرمانی، غذای روح، منبع حقیقت و معلم حس انسانیت است و هر کس آنرا بخواند باشد انسان شمرده می‌شود.

«رساله مخسر و هوزج» دو داستان عبرت‌آمیز را شرح و حال نرزه و فساد اخلاق ایران را نشان میدهد. مطالعه آن بدون برهختن آشکبه تأثیر ممکن نیست.

ج. ۲۰
ن

DUE DATE

فیس

۵۹/۲۳

